MICHAEL CONNELLY

KAYBOLAN IŞIK

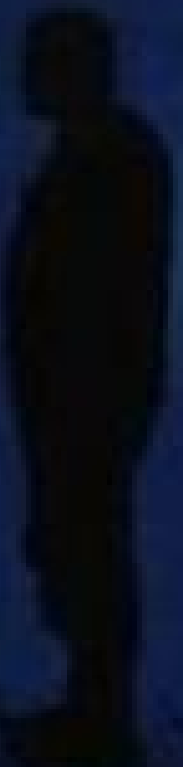

ALTIN KİTAPLAR

Michael Connelly
Kaybolan Işık
Orijinal Adı: **Lost Light**
Çeviri: **Zeliha İyidoğan Babayiğit**
Baskı Tarihi: Şubat 2006
Harry Bosch Serisi: 9
ALTIN KİTAPLAR

"İnsanın yüreğinden hiçbir şey silinmez."

Bir zamanlar bunu bana bir kadın söylemişti.

Çok sevdiği bir şiirden aklında kalmış dizeyi şöyle açıklamıştı: Bir şeye gerçekten inandığında, onu yüreğinin kırmızı kadife katmanlarına yerleştirirsen, bir daha asla oradan çıkmaz. Ne olursa olsun orada seni bekler. Bu ister bir insan, bir yer, bir düş ya da bir görev veya herhangi kutsal bir şey olabilir. Gizli katmanların arasına yerleşip kalbin attığı sürece seninle birlikte yaşar demişti.

Elli iki yaşındayım ve bu sözlere yürekten inanıyorum. Uykusuz gecelerde bana ne söylemek istediğini anlıyorum. Tüm yollar birbirine bağlandığında, sevdiğim, nefret ettiğim, yardım ettiğim ve incittiğim insanlar gözümün önünde canlanıyor. Bana uzanan elleri görüyorum. Kalp atışlarını duyuyorum ve ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Görevimin ne olduğunu ve asla arkamı dönüp ondan uzaklaşamayacağımı biliyorum. Ve böyle anlarda insanın yüreğinden hiçbir şeyi silemeyeceğini anlıyorum.

1

Kapıyı Alexander Taylor'ın açmasını hiç beklemiyordum. Bu durum Hollywood hakkında bildiğim her şeyi yalanlıyordu. Bir milyar dolarlık gişe hasılatı olan bir adamın kimse için kapıyı açmayacağını düşünüyordum. Kapısında yirmi dört saat görevli üniformalı bir adam bulunmasını beklerdim. Ve bu adam ancak kimlik belgemi ve randevu saatimi kontrol ettikten sonra içeri

girmeme izin vermeliydi. Sonra beni bir uşağa ya da birinci kat hizmetçisine teslim etmeli, o da ayakkabılarımız karda yürürmüş gibi sessizce hareket ederken yolun geri kalanında bana eşlik etmeliydi.

Fakat Bel-Air Crest Sokağındaki malikânede bunların hiçbiri olmadı. Garaja giden kapı açık bırakılmıştı. Ben arabamı evin önündeki göbeğe park edip kapıyı çaldıktan sonra kapıyı gişe hasılatı şampiyonunun kendisi açtı ve beni LAX'daki uluslararası terminalden kopya edilmiş gibi görünen boyutlardaki evine kabul etti.

Taylor iriyarı bir adamdı. Boyu bir seksenin, kilosu yüzün üzerindeydi. Ama kıvırcık kahverengi saçları ve ona tezat mavi gözleriyle bu ona yakışıyordu.

Çenesindeki sakal imajına entelektüel bir sanatçı görüntüsünü ekliyordu, gerçi yaptığı işle sanatın bir ilgisi yoktu ama olsun.

Büyük olasılıkla benim giydiğim her şeyden daha pahalı olan açık mavi bir eşofman vardı üzerinde.

Boynuna beyaz bir havlu sarıp uçlarını yakasından içeri sokmuştu. Yanakları pembe, solukları hızlıydı. Onu bir şeyin tam ortasında yakalamıştım ve bu yüzden biraz canı sıkılmıştı.

Üç yıl önce bin iki yüz dolar ödediğim en iyi kıyafetim olan kül rengi takımımla gelmiştim kapısına.

Dokuz aydır giymediğim için bu sabah dolaptan çıkardıktan sonra omuzlarındaki tozları silkelemek zorunda kalmıştım. Tıraş olmuştum ve bir amacım vardı, aylar önce bu elbise dolaba asıldığından beri hissetmediğim bir amaç.

"İçeri gel," dedi Taylor. "Bugün herkes izinli, ben de spor yapıyordum. Şanslısın, jimnastik salonu holün hemen karşısında, yoksa seni duymazdım bile. Burası büyük bir ev."

"Evet, şanslıyım."

Tekrar eve girdi. Elimi sıkmadı, ama bunu dört yıl önce onunla ilk tanıştığım zamandan hatırlıyordum.

Geri dönerek kapıyı kapama işini bana bıraktı.

"Konuşurken bisikletteki çalışmamı bitirmemin senin için bir sakıncası var mı?"

"Hayır, sorun değil."

Mermer koridorda ilerlerken, ben onun maiyetinden biriymişim gibi üç adım önde yürüyordu. Bu şekilde rahat ediyor olmalıydı, benim için de bir sakıncası yoktu. Böylece etrafıma bakmak için zaman kazanmış oluyordum.

Sol taraftaki pencereler zengin bahçeleri sergiliyordu. Bir futbol sahası büyüklüğündeki inişli çıkışlı yeşil arazi, konukevi, havuz ya da her ikisi birden olduğunu düşündüğüm yere kadar uzanıyordu. Uzaktaki yapının önünde bir golf arabası duruyordu. Esas eve doğru giden bakımlı yeşilliğin üzerindeki ileri geri yapmış olan tekerlek izlerini görebiliyordum. L.A.'de en yoksul gettolardan çok görkemli malikânelere kadar her şeyi görmüştüm. Ama şehir sınırları içinde, çok büyük olduğundan bir müştemilattan diğerine gitmek için golf arabasının gerekli, olduğu bir çiftliği ilk kez görüyordum.

Sağ taraftaki duvar boyunca Alexander Taylor'ın ürettiği çok sayıda filmin çerçevelenmiş afişleri asılıydı.

Televizyonda oynadıklarında birkaç tanesini seyretmiş, gerisinin de reklamlarını görmüştüm. Otuz saniyelik reklam filminin içine sığdırılabilen ve daha sonra da insanın filmin tamamını görmek için büyük bir istek duymadığı türde aksiyon filmleriydi bunlar. Hiçbiri hangi anlamı düşünülürse düşünülsün sanat olarak adlandırılamazdı. Ama Hollywood'da sanattan çok daha önemliydiler. Kâr getiriyorlardı. Bu da her şeyden önemliydi.

Taylor sağa döndü, ben de peşinden jimnastik salonuna girdim. Bu salon kişisel fitnes kavramına yeni bir anlam kazandırıyordu. Çeşit çeşit ağırlık kaldırma makineleri duvar dibine yerleştirilmişti. Ortada gerçek boyutlarda bir boks ringi vardı. Taylor kondisyon bisikletine binip önündeki dijital panelde birkaç düğmeye bastı, pedalları çevirmeye başladı.

Karşısındaki duvara yerleştirilmiş olan üç büyük ekran 24 saat yayın yapan haber kanallarına ve Bloomberg iş raporlarına ayarlanmıştı. Bloomberg'in sesi açıktı. Taylor uzaktan kumandayı kaldırıp sesini kıstı. Bu da beklemediğim bir nezaket davranışıydı. Randevu almak için konuştuğumda sekreteri, büyük adam cep telefonuyla konuşurken araya birkaç sora sıkıştırabilirsem şanslı olacağımı hissettirmişti bana.

"Ortağın yok mu?" diye sordu Taylor. "Ben sizin çiftler halinde çalıştığınızı sanıyordum."

"Ben tek başıma çalışmayı severim."

Konuyu o an için orada bıraktım. Taylor bisikleti üzerinde bir ritme ulaşana kadar bekledim. Kırklı yaşların sonlarındaydı, ama çok daha genç görünüyordu. Belki yalnızca etrafını sağlık ekipmanı ve makinesiyle kuşatması bile gerekeni yapıyordu. Ya da belki de yüzüne peeling uygulaması ve Botox iğneleri yaptırması böyle genç görünmesini sağlıyordu.

"Sana üç mil verebilirim," dedi boynundaki havluyu çıkarıp bisikletin kollarına atarken. "Yirmi dakika."

"Yeter."

İç cebimden not defterini çıkarmaya kalktım.

Spiralli bir defterdi ve teli ceketimin astarına takılmıştı.

Defteri oradan kurtarmaya çalışırken kendimi bir salak gibi hissediyordum, sonunda çekip çıkardım. Astarın yırtıldığını duydum, ama gülerek utancımı bastırmaya çalıştım.

Taylor başını çevirerek beni kurtardı, sessiz ekranlardan birine bakmaya başladı.

Galiba eski hayatımla ilgili olarak en çok küçük şeyleri özlüyorum.

Yirmi yıldan uzun bir süre boyunca ceketimin cebinde küçük ciltli bir defter taşımıştım.

Spiral not defterlerine izin verilmiyordu, akıllı bir savunma avukatı sanığı temize çıkaracak notların bulunduğu sayfaların koparıldığını iddia edebilirdi. Ciltli defterlerde böyle bir sorun olmuyordu ve ceket astarları için de daha yararlıydı.

"Senden haber aldığıma sevindim," dedi Taylor.

"Angie konusu beni her zaman rahatsız etmiştir. Bugüne kadar. O iyi bir çocuktu, biliyor musun? Ve bu süre zarfında sizin ondan umudu kestiğinizi, onu önemli görmediğinizi düşündüm."

Başımla onayladım. Sekreterle telefonda konuşurken sözlerime dikkat etmiştim. Ona yalan söylememiş olsam da yanlış yönlendirmeleri ve bazı şeyleri varsaymasından suçluydum. Bu gerekliydi. Eğer ona eski bir dava üzerinde serbest çalışan eski bir polis olduğuma söylesem görüşme için gişe şampiyonunun yanına bile yaklaşamayacağımdan emindim.

"Ah, başlamadan önce, galiba bir yanlış anlama olmuş, onu düzeltelim. Sekreterinizin size ne söylediğini bilmiyorum, ama ben polis değilim, yani artık değilim."

Taylor biraz durakladı, sonra tekrar eski ritmine döndü. Yüzü kızarmıştı, bol bol terliyordu. Dijital kontrol panelinin kenarındaki gözlüğünü ve tepesinde prodüksiyon şirketinin logosunun -içinde labirenti andıran helezonların olduğu bir kareydi bubulunduğu bir kart aldı. Gözlüğünü takıp el yazısıyla yazılmış notlara baktı.

"Burada yazılı olan şey bu değil," dedi. "LAPD Dedektifi Harry Bosch saat onda. Bunu Audrey yazmış.

On sekiz yıldır benimledir. Vadi'de video çektiğim günlerden beri. Yaptığı işte çok iyidir. Ve genellikle de yaptıkları doğrudur."

"Şey, ben uzun süredir o söylediği kişiydim.

Ama bir yıldır değil. Emekli oldum. Telefonda çok açık konuşmamış olabilirim. Sizin yerinizde olsam Audrey'i suçlamazdım."

"Suçlamam."

Gözlüklerinin üzerinden görebilmek için başını eğip bana baktı. "O zaman sizin için ne yapabilirim dedektif ya da Bay Bosch mu demeliyim? İki buçuk milim kaldı, sonra burada işimiz bitiyor." Taylor'ın solundaki makineye oturdum. Gömleğimin cebinden kalemimi çıkarıp -bu kez bir pürüz çıkmadı- not almaya hazırlandım.

"Hatırlayıp hatırlamadığınızı bilmiyorum, ama sizinle konuşmuştuk, Bay Taylor. Dört yıl önce Angella Benton'in cesedi dairesinde bulunduğunda olay bana verildi. Siz ve ben Eidolon-'daki ofisinizde konuştuk.

Ortaklarımdan biri, Kiz Rider, benimle birlikteydi."

"Hatırlıyorum. Zenci bir kadın... Angie'yle tanıştığını söylemişti. Jimnastik salonundan galiba. O sırada ikinizin bana çok güven verdiğinizi hatırlıyorum.

Ama sonra ortadan kayboldunuz. Bir daha sizden haber almadım..."

"Olaydan alındık. Biz Hollywood Birimi'ndendik. Birkaç gün sonraki soygun ve silahlı çatışmanın ardından dava bizden alındı. Soygun-Cinayet masası devraldı."

Alçak zil sesini duyunca Taylor'ın ilk mili tamamlamış olabileceğini düşündüm.

"O adamları hatırlıyorum," dedi Taylor alaycı bir sesle. "Salak ile Avanak. Bana hiç güven vermemişlerdi. Bir tanesi elindeki

gerçek davayla uğraşmaktansa benim filmlerimde teknik danışman olmakla daha fazla ilgileniyordu. Ne oldu onlara?"

"Biri öldü, diğeri emekli oldu."

Dorsey ve Cross, ikisini de tanıyordum. Taylor'ın tarifi bir yana ikisi de yetenekli dedektiflerdi. Soygun-Cinayet Masası'na çaba harcamadan gelemezdiniz.

Taylor'a, Jack Dorsey ve Lawton Cross'un dedektif servislerinde en kötü şansa sahip ortaklar olarak tanındıklarını söylememiştim. Angella Benton davasından birkaç ay sonra bir soruşturma üzerinde çalışırken öğle yemeği için Hollywood'daki bir bara uğramışlardı. Ellerinde jambonlu sandviçleri ve Bushmills biralarıyla otururken bir silahlı soygun olmuştu. Yüzü kapıya dönük oturan Dorsey bir hamle yapmıştı, ama çok yavaştı. O daha tabancasının emniyetini açamadan soyguncu onu devirmişti ve daha yere düşmeden ölmüştü. Cross'a sıkılan bir mermi kafatasını sıyırmış, ikincisi boynuna girip omurgasına saplanmıştı. Son olarak barmen çok yakından vurulmuştu.

"Sonra davaya ne oldu?" diye sordu Taylor sesinde ölen polisler için en ufacık bir acıma olmaksızın.

"Hiçbir şey. Eminim, beni görmeye gelmeden önce dolabından çıkardığın ucuz takım elbisen gibi tozlanmıştır."

Hakareti kabul ettim, çünkü buna mecburdum.

Onunla aynı fikirdeymişim gibi başımı salladım.

Öfkesinin nedeninin, intikamı hiç alınmayan Angella Benton cinayeti mi, yoksa ondan sonra olanlar, yani soygun, cinayet ve filminin sona ermesi mi olduğunu bilmiyordum.

"O adamlar altı ay boyunca bu konuyla ilgilendiler," dedim. "Sonra başka olaylar oldu. Sürekli yeni olaylar oluyor, Bay Taylor. Sizin filmleriniz gibi değil yani. Keşke olsaydı."

"Evet, her zaman yeni olaylar vardır," dedi Taylor. "Bu her zaman en kolay kaçış yoludur, öyle değil mi? Bütün suçu iş

yükünüze atın. Bu arada çocuk öldü ve hâlâ para kayıp. Bu çok kötü. Sonraki dava. Bir adım öne."

Sözlerini bitirdiğinden emin olmak için bekledim. Bitirmemişti.

"Ama şimdi aradan dört yıl geçmiş, sen çıkageliyorsun. Senin hikâyen nedir, Bosch? Ailesini seni tutması için mi kandırdın? Konu burnu?"

"Hayır. Ailesi Ohio'daydı. Onlarla bağlantı kurmadım."

"Peki nedir o zaman?"

"Olay çözülmedi, Bay Taylor. Ve ben hâlâ bu konuyla ilgileniyorum. Bu olay üzerinde gerçekten... kararlı bir şekilde durulduğunu sanmıyorum."

"Bu mu yani?"

Başımı salladım. O zaman Taylor da kendi kendine başını salladı.

"Elli bin,"dedi.

"Pardon?"

"Elli bin papel ödeyeceğim... eğer bir şey çözersen. Çözmezsen film yok."

"Bay Taylor, galiba beni yanlış anladınız. Ben sizin paranızı istemiyorum ve bu da bir film değil. Şu anda bütün istediğim sizin yardımınız."

"Beni dinle. Duyduğum zaman iyi hikâyeden anlarım. Elinden kaçırdığı suçluyu kafaya takan bir dedektif. Bu evrensel bir hikâyedir. Denenmiş ve kanıtlanmış. Elli bin avans, gerisini sonra konuşuruz."

Not defterimi ve kalemimi alıp ayağa kalktım.

Bu konuşma bir yere varmayacaktı, en azından benim istediğim bir yere.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bay Taylor.

Yolumu bulamazsam işaret fişeği gönderirim."

Kapıya doğru ilk adımlarımı atarken ikinci zil sesi de duyuldu. Taylor arkamdan konuştu.

"Son tur kaldı, Bosch. Geri gelip sorularını sor.

Eğer istemiyorsan elli bin papel bende kalır."

Geri döndüm, ama ayakta durmaya devam ettim.

Not defterimi tekrar açtım.

"Parayla başlayalım," dedim. "Şirketinizden kim biliyordu parayı? Ayrıntıları kimin bildiğinden söz ediyorum; film için ne zaman geldiğini ve nasıl teslim edileceğini kim biliyordu? Hatırlayabildiğiniz her şey ve herkes. Bu işe en başından başlıyorum."

2

Angella Benton yirmi dördüncü doğum gününde öldü. Cesedi, La Brea yakınlarındaki Fountain'de apartman dairesinin girişindeki açıklıkta, İspanyol karolarının üstünde kıvrılmış yatarken bulundu. Anahtarı posta kutusundaydı. Posta kutusunda ayrıca Columbus'taki anne babasından ayrı ayrı gönderilmiş olan iki doğum günü kartı da vardı. Anne babası boşanmış değildi, yalnızca tek kızları için ayrı doğum günü dileklerinde bulunmak istemişlerdi.

Benton boğulmuştu. Ölümünden önce ya da sonra, ama büyük olasılıkla sonra, bluzu yırtılmış, sutyeni koparılarak göğüsleri ortaya çıkarılmıştı. Katil cesedin üzerinde mastürbasyon yaparak azıcık sperm bırakmış, o da daha sonra DNA testi için adli uzmanlarca toplanmıştı.

Çalınan çantası asla bulunmamıştı.

Ölüm saati 23.00'le gece yarısı arası olarak belirlenmişti. Cesedi 00.30'da köpeğini yürüyüşe çıkaran bir başka apartman sakini tarafından bulunmuştu.

Burada ben devreye giriyorum. O sırada Los Angeles Polis Teşkilatı'nın Hollywood Birimi'ne atanmış üçüncü derece dedektiftim. İki ortağım vardı. O zamanlar ikili değil, üçlü gruplar

halinde çalışıyorduk. Bu olayları hızla çözmek için tasarlanmış deneysel bir çalışmaydı.

Kizmin Rider, Jerry Edgar ve ben sabaha karşı saat 01.0'de çağrı cihazlarımıza birer mesaj alarak olaya tayin edildik. Hollywood Birimi'nde buluşup bir iki kişiyle lafladık, sonra olay yerine gittik. Angella Benton'ın cesedini öldürüldükten yaklaşık iki ya da üç saat sonra gördük.

Kurumuş kan rengindeki kahverengi yer karolarının üzerinde yan yatıyordu. Gözleri açık ve dışarı fırlamıştı, normalde güzel olabilecek yüzünü bozuyordu.

Korneaları kanlanmıştı. Çıplak göğsünün neredeyse düz olduğunu fark ettim. Bir oğlan çocuğuna benziyordu.

Fiziksel özelliklerin genellikle içteki güzelliklerden üstün tutulduğu bir şehirde bunun onun için gizli bir utanç kaynağı olabileceğini düşündüm. Bluzunu ve sutyenini yırtmak saldırının şiddetini de artırıyordu, sanki hayatına son vermek yetmiyormuş gibi katil bir de onun en mahrem hassasiyetini gözler önüne sermişti.

Ama hiç unutmayacağım yerleri elleriydi. Cansız bedeni yere düşerken her nasılsa elleri birleşmişti.

Cesedinin sol tarafında başının üstüne doğra, sanki birisine uzanıp bir şey istiyor, hatta yalvarıyor gibiydiler.

Rönesans tablolarından çıkmış gibiydi bu eller, bağışlanmak için gökyüzüne uzanan lanetlilerin elleri.

Meslek hayatım boyunca neredeyse bin tane cinayet davasıyla uğraşmıştım ve hiçbir cesedin pozisyonu beni böyle etkilememişti.

Belki düşme şeklinin garipliği beni çok etkilemişti. Ama her dava, hiç bitmeyen savaştaki bir çarpışma gibidir. İnanın bana, ne zaman çarpışmaya girseniz yanınızda taşımanız gereken bir şeye ihtiyacınız olur. Tutunacak bir şey, sizi itecek ya da çekecek bir

dayanak. Bu davada benim dayanağım da Angella'nın elleriydi. Ellerini unutamadım. Bana uzandıklarına inandım. Hâlâ da buna inanıyorum.

Kizmin Rider kurbanı tanıdığı için soruşturmada hemen bir üstünlük kazandık. Rider, ikisinin de jimnastik yaptığı El Centro-'daki jimnastik merkezinden ilk adıyla tanıyordu onu. Rider cinayet masasında çalışması nedeniyle oraya düzenli saatlerde gitmiyordu. Boş zamanına ve üzerinde çalıştığı davaya bağlı olarak farklı günlerde farklı saatlerde gidiyordu. Orada sık sık Benton'la karşılaşıyordu ve yan yana çalışırken aralarında sohbete dayalı bir ilişki gelişmişti.

Rider, Benton'ın film işinde prodüksiyon alanında bir kariyer yapmaya çalıştığını biliyordu.

Alexander Taylor'ın yönettiği Eidolon Productions'da prodüksiyon asistanı olarak çalışıyordu. Prodüksiyon işinde, yer ve personelin uygunluğuna bağlı olarak günün yirmi dört saati kullanılabiliyordu. Bu da Benton'ın jimnastik programının Rider'ınkine benzediği anlamına geliyordu. Ayrıca Benton'ın çok az ilişkisinin olduğunu da gösteriyordu. Rider'a geçen yıl yalnızca iki randevuya çıktığını ve hayatında bir erkek olmadığını söylemişti.

Yine de bu yüzeysel bir ilişkiydi ve Rider Benton'ı jimnastik salonunun dışında hiç görmemişti.

İkisi de, farklı dünyalardaki dik merdivenleri çıkmaya çalıştıkları yoğun profesyonel hayatlarında vücutlarının kendilerine ihanet etmemesi için uğraşan genç zenci kadınlardı.

Yine de bu bilgi bize bir üstünlük kazandırdı.

Kiminle karşı karşıya olduğumuzu hemen anladık; sağlığı ve kariyerine önem veren sorumlu ve kendine güvenli genç bir kadındı elimizdeki kurban. Bu da başlangıçta hatalı olarak izleyebileceğimiz çeşitli hayat tarzlarının dışlanması anlamına geliyordu. Bu olayın tek olumsuzluğu Rider'ın ilk kez önceden tanı-

dığı bir kurbanla karşılaşmışlardı. Olay yerinde Rider'ın adımlarını tereddütlü attığını hemen fark ettim. Bir suç mahalline gidip teori geliştirmeye çalıştığımızda genellikle çok konuşkan olurdu. Bu olayda kendisine bir şey söylenene dek sessiz kalmıştı.

Cinayetin görgü tanığı yoktu. Apartmanın antresi sokaktan görülmüyordu ve bu da katile mükemmel bir çalışma alanı sağlıyordu. Küçük aralığa girip dışarıdan görülme kaygısı olmaksızın işini bitirmiş olmalıydı. Yine de bu olayda da bir risk vardı. Her an binada oturan bir başkası eve gelebilir, evden çıkabilir ya da Benton ve katiliyle karşı karşıya kalabilirdi. Köpeği gezdiren kişi onu bir saat önce yürüyüşe çıkarsaydı suçun tam üstüne gitmiş olacaktı. Belki Benton'ı kurtarabilir, belki kendisi de kurban olurdu.

Anomaliler, işin büyük bölümü anomalilerin incelenmesini gerektiriyordu. Cinayet bir fırsat saldırısı gibi görünüyordu. Katil Benton'ı takip etmiş ve onun kör noktaya girmesini beklemişti. Ama olay yerinin bazı

özellikleri, katilin orayı daha önceden bildiğini ve avının tuzağa düşmesini bekleyen bir avcı gibi beklediğini de düşündürüyordu.

Anomaliler. Angella Benton bir altmış üç boyundaydı, ama güçlü bir genç kadındı. Rider onun spor düzenini görmüş, gücünü ve dayanıklılığını birinci elden öğrenmişti. Ama hiçbir mücadele izi yoktu. Tırnak aralarında başka birine ait deri ya da kan yoktu. Katilini tanıyor muydu? Neden mücadele etmemişti?

Mastürbasyon ve bluzunun yırtılması psikoseksüel motivasyonu, tek başına işlenen bir suçu düşündürüyordu. Fakat herhangi bir mücadele izinin olmayışı Benton'ın hızla ve tamamen etkisiz hale getirildiğini akla getiriyordu. Birden fazla katil olabilir miydi?

İlk 24 saatteki amacımız kanıt toplamak, notlar almak ve cinayet mahalliyle ilgisi olan kişilerle hemen mülakat yapmaktı, ikinci 24 saatte eleme işlemi başladı ve anomaliler üzerinde durarak onları ceviz gibi kırmaya çalıştık, ikinci günün sonuna kadar suç mahallinin göstermelik olduğuna karar verdik. Yani saldırgan tarafından yanlış suç unsurlarını düşündürmek üzere hazırlanmış bir sahneydi bu. Elimizde bizden daha zeki olduğunu sanan bir katil olduğu sonucuna vardık. Suçla ilgili gerçekler tamamen farklıyken o bizi psikoseksüel sapık düşüncesiyle yönlendireceğini sanıyordu.

Bizi bu yöne sevk edecek şey cesedin üzerinde bulunan meniydi. Olay yeri fotoğraflarını incelerken meni damlalarının kurbanın göğsünde bir mermi yörüngesini akla getiren bir çizgi halinde uzandığını fark ettim. Ancak damlalara tek tek bakıldığında yuvarlak olduklarını gördüm. Kan damlaları söz konusu olduğunda yuvarlak kan damlaları doğrudan yüzeye damladığında meydana geldiği herkesçe bilinen bir durumdur. Elips biçimindeki damlalar kan yüzeye bir açıyla sıçradığında meydana gelir. Kanla ilgili bulguların diğer vücut sıvıları için de geçerli olup olmadığını öğrenmek için bölüme sıçrayan kan damlaları konusunda uzman olan görevlisine danıştım. Kan için söylenenlerin diğer vücut sıvıları için de geçerli olduğunu öğrenmek elimizde bir anomali olduğunu gösterdi. Böylece artık katil veya katillerin meniyi cesede bilerek bıraktıkları olasılığının yüksek olduğu teorisini oluşturduk. Olay yerine getirilip amaçlanan yanlış yönlendirmenin bir parçası olarak cesedin üzerine bırakılmış olabilirdi.

Soruşturmanın odağını yeniden belirledik. Artık bunu kurbanın, katilin ölüm bölgesine girdiği bir olay olarak görmüyorduk.

Ölüm bölgesi Angella Benton'dı. Onun hayatı ve şartlarıyla ilgili bir şey katili ona çekmişti.

Hayatına ve çalışma alanına daldık, onu öldürme planını harekete geçiren gizli şeyi aramaya başladık.

Birisi onun ölmesini istemiş ve bunu vurup kaçan bir sapığın işi gibi gösterecek kadar zeki olduğunu sanmıştı.

Medya makinesine seks katili açıklamasını yapmamıza rağmen başka yöne bakmaya başlamıştık.

Soruşturmanın üçüncü gününde Edgar otopsi ve kâğıt yığınlarını inceleme görevini üstlenirken Rider ve ben sahaya çıktık. Eidolon Productions'ın Melrose, Archway Pictures'da bulunan ofislerinde on iki saat geçirdik. Alexander Taylor, film yapma makinesinin Archway stüdyosundaki ofis alanının neredeyse üçte birini kaplamasına izin vermişti. Elliden fazla çalışan vardı. Angella Benton prodüksiyon asistanı olarak herkesle ilişki halindeydi. Bir prodüksiyon asistanı Hollywood totem sırığının en altında yer alırdı. Benton bir getir-götürcü, ayak işleriyle ilgilenen biriydi. Ofisi yoktu. Penceresiz posta odasında bir masası vardı. Ama bu önemli değildi, çünkü her zaman hareket halindeydi.

Archway'deki ofisler arasında koşturuyor, sahadaki prodüksiyonlara gidip geliyordu. O sırada Eidolon'un Los Angeles'ın içinde ve çevresindeki çeşitli yerlerde iki filmi ve bir televizyon programı çekiliyordu. Bu prodüksiyonların her biri kendi başına küçük bir şehir, hemen her gece toplanıp başka bir yere giden bir çadır kentti. Angella Benton'la etkileşim halinde olan ve sorgulanması gereken en az yüz insanın varlığı demekti bu.

Elimizdeki iş cesaret kırıcıydı. Yardım istedik, mülakatlarda bize yardımcı olacak ilave adamlar demekti bu. Ama yüzbaşı başka adam ayıramıyordu. Rider ve benim Archway'deki şirket merkezlerinde mülakatları tamamlamamız tüm günümüzü aldı.

Alexander Taylor'la ilk ve son kez konuştuğum gündü bu. Rider ve ben onunla yarım saat geçirdik ve sohbetimiz üstünkörüydü.

Taylor, Benton'ı tanıyordu elbette, ama şöyle böyle.

Benton totem sırığının en altındayken, Taylor en tepesindeydi. Nadiren konuşuyorlardı ve onların sohbeti de üstünkörüydü. Benton şirkete gireli altı aydan az olmuştu ve onu işe alan Taylor değildi.

İlk gün bir şey bulamadık. Yani o günkü görüşmelerimiz soruşturmayı yeni bir yöne veya odağa yönlendirmedi. Duvara toslamıştık. Konuştuğumuz hiç kimsenin neden birisinin Angel-la'yı öldürmek isteyebileceği ne dair bir fikri yoktu.

Ertesi gün soruşturma ekibinin dağılıp her dedektifin görüşmeler yapmak üzere ayrı prodüksiyon bölgesine gitmesine karar verildi. Edgar, Valencia'daki televizyon prodüksiyonuna gitti. Anne babasının başka çocuk yapmaması için onlarla işbirliği yapan tek çocuklu bir aile komedisiydi bu. Rider, Santa Monica-'daki evine en yakın olan film prodüksiyonunu seçti. Güzel yardımcısına gönderilen isimsiz sevgililer günü kartını üstlenen bir adam ve içinde bir kanser gibi büyüyen yalan üzerine kumlan romantik ilişkiyle ilgili bir filmdi bu.

Bense Hollywood'da çekilen ikinci filmin stüdyosuna gittim, içinde iki milyon dolar olan bir çantayı çalan ve paranın bir mafya çetesine ait olduğunu bilmeyen bir hırsızla ilgili oldukça hareketli bir filmdi çekilen.

Ekibin lideri bendim. Bu yüzden Taylor ya da şirketinin diğer idarecilerini, ekibimin üyelerinin prodüksiyon yerlerini ziyaret edecekleri konusunda haberdar etmemeye karar verdim. Haberin bizden önce gitmesini istemiyorduk. Yalnızca yerleri belirledik ve ertesi sabah her birimiz haber vermeksizin prodüksiyon alanlarına giderek içeri girmek için rozetimizin gücünü kullandık.

Ertesi sabah ben sete vardıktan kısa bir süre sonra olanlar çok iyi belgelendi. Bazen soruşturmadaki hamleleri gözden geçiriyor ve sete bir gün önce gitmiş, olmayı diliyordum. Birisinin paradan bahsedeceğini ve benim her şeyi birbirine bağlayabileceğimi düşünüyordum. Ama gerçek şu ki, soruşturmayı gereği gibi sürdürmüştük. Doğru zamanda doğru hamleleri yapmıştık. Bu konuda bir pişmanlık duymuyordum.

Ama dördüncü sabahtan sonra soruşturma artık benim değildi. Soygun-Cinayet Masası devreye girip davayı ezdi geçti. Soruşturmayı Jack Dorsey ve Lawton Cross yönetiyordu. Olayda SCM'nin sevdiği her şey vardı; filmler, para ve cinayet. Ama Dorsey ve Cross hiçbir yere varamayıp başka davalarla ilgilenmeye başladılar. Bir gün sandviç için Nat's Bar'a gittiler, ama istediklerinden fazlasını buldular. Dava Dorsey'le birlikte öldü. Cross hayatta kaldı, ama hiç iyileşemedi. Altı hafta kaldığı komadan çarpışma hakkında hiçbir şey hatırlamayarak ve boynunun altında hiçbir şey hissetmeyerek çıktı. Bir makine onun yerine nefes alıyordu ve bölümdeki herkes onun Dorsey'den daha şanssız olduğunu düşünüyordu, çünkü hayatta kalmıştı, ama gerçekten yaşadığı söylenemezdi.

Bu arada Angella Benton'ın davası tozlanmaya başlamıştı. Dorsey ve Cross'un dokunduğu her şey onların şanssızlığıyla lekelenmişti. Kimse artık Benton davası üzerinde çalışmıyordu. Her altı ayda bir SCM'den birisi dosyayı çıkarıp tozunu silkeliyor, soruşturma kütüğüne tarihi ve Yeni Bir gelişme Yok notunu yazıyor, sonra yeniden eski yerine koyuyordu. LAPD'de bu tam bir çalışkanlık olarak görülüyordu.

Aradan dört yıl geçti ve emekliliğimin sekizinci ayında tam bir caz müzisyeni gibi yaşar olmuştum. Geç saatlere kadar uyanık kalıyor, duvarlara bakıyor ve çok fazla kırmızı şarap içiyordum. Tam bu dönemde telefon geldi. Arayan Lawton Cross'du. Benim

emekli olduğum haberi sonunda ona da ulaşmıştı. Karısına beni aratmıştı, konuşabilmesi için karısı ahizeyi kulağına tutuyordu.

"Harry, Angella Benton'ı düşünüyor musun hiç?"

"Devamlı," dedim.

"Ben de öyle Harry. Hafızam geri geldi ve o olayı çok düşünüyorum."

Bu kadarı yeterliydi. Hollywood Birimi'nden son kez ayrıldığımda artık bıktığımı, bunun gördüğüm son ceset olduğunu ve yalan söylediğini bildiğim biriyle son kez görüşme yaptığımı düşünüyordum. Ama kendimi güvenceye de almıştım. Yanımda dosyalarla dolu bir kutuyla ayrılmıştım. Hollywood cinayet masasında geçirdiğim on iki yılda kapanmayan davaların dosyalarının kopyalarıydı bunlar.

Angella Benton'ın dosyası da o kutudaydı.

Cesedinin yerde nasıl göründüğünü hatırlamak için ayrıntıları okumam gerekmiyordu, Sonradan atılan havai fişeklerin arasında kaybolması, iki milyon dolar çalındıktan sonra hayatının değersiz bir hale gelmesi içimi parçalıyordu.

Ben bu davayı hiç kapatmamıştım. Ben daha kapatamadan büyük adamlar elimden almışlardı davayı.

LAPD'deki hayat böyleydi. Ama geçmiş geçmişte kalmıştı, artık bugüne bakabilirdim. Lawton Cross'un telefonu içimdeki her şeyi değiştirmişti. Uzamış tatilimi de sona erdirmiş, bana bir iş vermişti.

3

Artık rozet taşımıyordum, ama ondan kaynaklanan binlerce alışkanlığım ve içgüdüm vardı.

Artık orada olmayan paket için eli gömleğinin cebine dalan eski bir sigara tiryakisi gibi kendimi sürekli olarak rozetimin rahatlığına uzanırken buluyordum. Hayatımın neredeyse otuz yılı boyunca, dış dünyadan uzaklaşmaya prim veren "bize karşı onlar"

iş ahlakını geliştiren bir organizasyonun parçası olmuştum. Mavi din kültünün bir parçası olmuştum, ama artık dışarıdaydım, aforoz edilmiş, dış dünyanın bir parçası olmuştum. Rozetim yoktu. Artık bizim bir parçamız değildim. Onlardan biriydim.

Aylar geçerken bölümden ayrılma kararım yüzünden kâh üzüntü kâh sevinç duymadığım tek bir gün bile geçmedi. Esas işimin, rozeti ve ifade ettiği şeyi kendi kişisel misyonumdan ayırmak olduğu bir dönemdi bu.

Uzun bir süre boyunca ikisinin birbirinden ayrılmaz olduğunu düşündüm. Biri olmadan diğeri olamazdı. Fakat haftalar ve aylar geçtikçe bir kimliğin daha üstün olduğunu, diğerinin yerine geçtiğini fark etmeye başladım. Misyonum olduğu gibi duruyordu. Benim bu dünyadaki işim, rozetim olsa da olmasa da ölüleri temsil etmekti.

Lawton Cross'la konuştuktan sonra telefonu kapattığımda hazır olduğumu ve tekrar ayağa kalkmanın zamanı geldiğini biliyordum. Koridordaki dolaba gidip içinde tozlu dosyaların ve ölülerin sesinin bulunduğu kutuyu çıkardım. Anılar, zihnimdeki olay yeri görüntüleriyle benimle konuşuyorlardı. Hepsinin içinde en çok Angella Benton'ı hatırlıyordum. İspanyol karosunun üzerinde kıvrılmış yatan cesedini, bana uzanır gibi duran ellerini hatırlıyordum.

Ve benim bir misyonum vardı.

4

Alexander Taylor'la konuşmamdan sonraki sabah Woodrow Wilson Drive'daki evimin yemek masasına oturdum. Mutfakta bir ibrik dolusu sıcak kahve vardı. CD çalara Art Pepper'ın son çalışmasını koydum. Angella Benton'ın dosyasından çıkan fotoğraf ve belgeleri önüme serdim.

Dosya eksikti, çünkü SCM soruşturma tam rayına oturmaya başlarken ve pek çok rapor yazılmadan önce devralmıştı davayı.

Daha işin başındaydık. Ama olay mahallinden dört yıl uzak kaldıktan sonra elimde kalan tek şey bunlardı. Bu dosya ve Alexander Taylor'ın bir gün önce bana verdiği isim listesi.

Kendimi isimlerin peşine düşüp görüşmeler ayarlamaya hazırlarken, gözlerim dosyanın içindeki kenarları sararmış küçük gazete kupürü yığınına ilişti.

Bunları elime alıp şöyle bir incelemeye başladım.

Başta Angella Benton'ın cinayeti Los Angeles Times'da yalnızca küçük bir haber şeklinde yer almıştı.

Bunun beni ne kadar düş kırıklığına uğrattığını hatırladım. Oysa tanıklara ihtiyacımız vardı.

Yalnızca işlenen suç değil, katilin arabası veya kaçış rotası konusunda da tanık gerekliydi bize. Saldırıya uğramadan önce kurbanın hareketlerini bilmemiz gerekiyordu. Kızın doğum günüydü. Evine gelmeden önce akşamı nerede ve kiminle geçirmişti? Halkın bilgisine başvurmanın en iyi yolu gazete haberleriydi.

Times haberi B bölümünün arkalarına gömülen kısa bir haber yapmaya karar verdiği için halktan neredeyse hiç yardım almamıştık. Düş kırıklığımı bildirmek için gazeteyi aradığımda araştırmaların, müşterilerin yalnızca ölüm ve trajediyle dolu gazetelerden bıktığını gösterdiği söylendi bana. Gazeteci suçla ilgili hikâyelere ayrılan yerin küçüldüğü ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi. Teselli olarak ertesi günkü baskıya polisin halkın yardımını istediği bilgisi ekleyen bir güncelleme yaptı. Ama bu haber ilkinden de daha kısaydı ve gazetenin daha da derinlerine gömülmüştü. Tek bir vatandaştan bile telefon almadık.

Üç gün sonra haber ilk sayfaya girip şehirdeki bütün televizyon kanallarını peşine düşürdüğünde durum tam tersine dön-

dü. Ön sayfadan kesilen haberlerden birincisini alıp tekrar okudum.

FİLM SETİNDE GERÇEK ÇATIŞMA
GERÇEK POLİS VE SOYGUNCULAR
KOPYALARININ YERİNİ ALIRKEN
1 ÖLÜ 1 YARALI
Times'dan
Keisha Russell'ın haberi

Cuma sabahı 2 milyon dolarlık soygun konulu filmi çekmek için kullanılan 2 milyon doların çalınması sırasında Los Angeles polisi ve güvenlik görevlileri silahlı soyguncularla çatışmaya girince Hollywood fantezisi ölümcül bir gerçeğe dönüştü. Vurulan iki banka görevlisinden biri öldü.

Silahlı soyguncular güvenlik görevlilerine ve tesadüfen sette olan gerçek polis dedektifine ateş açtıktan sonra parayla birlikte kaçtılar. Polis daha sonra yaptığı açıklamada, kaçarken kullanılan araçta bulunan kanın soyguncuların en azından birinin vurulduğunu gösterdiğini belirtti.

Film yıldızı Brenda Barstow çarpışma sırasında yakındaki karavanlardan birindeydi. Yara almadığı gibi gerçek çatışmaya tanık da olmadı.

Polis sözcüsünün verdiği bilgiye göre, olay saat 10.00 civarında Selma Bulvarındaki bungalovun dışında meydana geldi. Zırhlı kamyonet içeride çekilecek olan sahnelerde kullanılacak olan 2 milyon doları teslim etmek üzere olay yerine geldi. O sırada film setinde yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı belirtilmekle birlikte silahlı güvenlik görevlilerinin ve polisin gerçek sayısı açıklanmıyor.

BankLA'in güvenlik servisi şefi olup ölümcül yarayı alan kurbanın kimliği Raymond Vaughn, (43), olarak belirlendi. Vurulan Linus Simonson, (27), yine BankLA görevlisiydi. Göğsünün alt

kısmına aldığı kurşun yarasıyla kaldırıldığı Cedars-Sinai Tıp Merkezi'nde durumunun iyi olduğu belirtildi.

LAPD Dedektifi Jack Dorsey'in bildirdiğine göre, iki görevli parayı zırhlı kamyonetten eve taşırken silahlı üç adam bir minibüsten aşağı atladılar, dördüncüsü ise direksiyonda kaldı. Silahlı adamlar güvenlik görevlilerinin karşısına dikilip parayı aldılar. Şüpheliler içinde paranın bulunduğu dört çantayla birlikte minibüse geri dönerken bir tanesi ateş açtı.

"İşte kıyamet o zaman koptu," dedi Dorsey. "Bir çatışma başladı."

Cuma günü çatışmanın neden başladığı anlaşılamadı. Tanıklar polise soyguncuların güvenlik görevlisinin direnişiyle karşılaşmadıklarını ifade ettiler.

"Bize kalırsa durup dururken ateş etmeye başladılar," dedi Dedektif Lawton Cross.

Polis, birkaç güvenlik görevlinin, izinli olup o sırada sette güvenlik görevlisi olarak çalışan iki devriye polisinin ve bir karavanın içinde görünüşte olayla ilişiği olmayan başka bir cinayeti sorgulamakta olan bir diğer dedektif ateşe karşılık verdiğini belirtti.

Polis dünkü şiddetli çatışma sırasında yüzden fazla mermi atıldığını tahmin ediyor.

Buna rağmen tanıkların ifadesine göre çatışma bir dakikadan uzun sürmedi. Soyguncular minibüse atlayıp uzaklaştılar. Kurşun delikleriyle delik deşik olan minibüs daha sonra Hollywood Otobanı'nın girişindeki Sunset Bulvarı'nda terk edilmiş olarak bulundu.

Minibüsün bir gece önce bir film stüdyosu deposundan çalındığı belirlendi. Minibüste bulunan kan, müfettişlerin soyguncular dan birinin açılan ateş sonucunda yaralandığına inanmasına neden oldu.

"Şu anda şüphelilerin kimliği elimizde yok," dedi Dorsey. "Soruşturmada işe yarayacağını düşündüğümüz çok sayıda ipucunu takip ediyoruz."

Silahlı çatışma film yapımcılarının karargâhına ayıltıcı dozda gerçeklik duygusu getirdi.

"Başta boş mermi atan figüranlar olduklarım sandım," dedi film projesinde prodüksiyon asistanı olan Sean O'malley. "Bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Sonra insanların "yere yatın' çığlıklarını duydum, eve çarpmaya başlayan gerçek mermileri gördüm. O zaman gerçek olduğunu anladım. Kendimi yere atıp dua etmeye başladım. Çok korkunçtu."

O günün gerçek üstülüğünü hatırlıyordum.

Çığlıkları, çatışmanın ardında kalan duman bulutunu.

Yerde yatan insanlar ve vuruldukları için mi yoksa korunmak için mi yattıklarını bilmeyen beni. Kimse uzun süre ayağa kalkmamıştı, minibüs gittikten sonra bile.

Hikâyenin geri kalanını okumaya devam ettim.

Henüz adı konmamış olan film Las Vegas mafyasından 2 milyon dolar çalıp Los Angeles'a kaçan bir hırsızla ilgili. Uzmanlara göre, film prodüksiyonlarında gerçek para kullanımı çok nadir oluyor, ama filmin yönetmeni Wolfgang Haus gerçek paranın kullanılmasında ısrar etmiş, çünkü Selma Bulvarı'nda çekilen sahneler Barstow tarafından oynanan hırsızın ve paranın çok sayıda yakın çekimini gerektiriyormuş.

Haus filmin senaryosunda hırsızın parayı yatağın üzerine boşaltıp üzerinde yuvarlanmasını, paraları havaya fırlatıp kutlama yapmasını gerektirdiğini söylüyor. Bir başka sahnede ise hırsız parayla dolu küvete giriyor.

Haus sahte paranın filmde kolayca fark edileceğini belirtiyor.

"Başka türlü yapmak olanaksızdı," diyor Alman film yapımcısı. "Benim filmlerim gerçeğe ve doğruya dayanır. Monopol parası kullanacak olsak bu bir yalan olurdu ve filmi seyreden herkes bunu anlardı."

Polis dedektiflerin gazetecilere verdiği bilgiye göre, filmin prodüktörü Eidolon Productions bir günlük nakit ve güvenlik görevlilerini ayarladı. Zırhlı aracın çekim boyunca sette kalması ve film tamamlanır tamamlanmaz paranın hemen geri götürülmesi kararlaştırıldı. Para 25 bin dolarlık paketler halinde bulunuyordu.

Prodüksiyon şirketinin sahibi Alexander Taylor soygun veya film sırasında gerçek para kullanılmasıyla ilgili karar hakkında bir yorumda bulunmayı reddetti.

Paranın soyguna karşı sigortalı olup olmadığı bilinmiyor.

Çatışma başladığı sırada Dedektif Bosch'un neden evde olduğu da polis tarafından açıklanmıyor.

Fakat çeşitli kaynakların The Times'a verdiği bilgiye göre, Bosch dört gün önce apartman dairesinin önünde boğularak öldürülen Angella Benton'ın ölümünü soruşturuyordu. 24 yaşındaki Benton, Eidolon Productions'da çalışıyordu ve polis şu anda onun öldürülmesiyle silahlı soygun arasında bir bağ olup olmadığını araştırıyor.

Halkla ilişkiler görevlisinin ifadesine göre, Brenda Barstow'un, "Olanlar karşısında şok oldum, yüreğim ölen kişinin yakınlarıyla beraber," dediği öğrenildi.

Banka sözcüsü Raymond Vaughn'un yedi yıldır bankalarında çalıştığını ifade etti. Daha önce New York ve Pennsylvania şubelerinde çalışan bir polis memuruydu. Yaralanan görevli Simonson ise, paranın bir günlüğüne film setine borç verilmesi işinden sorumlu olan banka müdür yardımcısı Gordon Scaggs'ın yardımcısıydı. Scaggs'ın konuyla ilgili görüşleri alınamadı.

Filmin çekimi bir süre için durduruldu.

Kameraların tekrar ne zaman çalışmaya başlayacağı veya başladığında yine gerçek paranın kullanılıp kullanılmayacağı cuma günü henüz açıklık kazanmamıştı.

Hangi önlemler alınırsa alınsın, film çekiminde gerçek para -hem de bu kadar fazlasının- kullanımının ne kadar sıradışı olduğuna odaklanan yan haberi okudum.

Habere göre, paranın tamamı dört çantaya sığınıştı ve 2 milyon doların tek bir kamera çekimiyle asla yakalanamayacağı doğru bir şekilde işaret ediliyordu.

Fakat filmin prodüktörleri yönetmenin gerçek para kullanımı ve gerçeğe benzemesi için 2 milyonun tamamının elde olması şeklindeki talebine razı olmuşlardı. Fakat içerideki bazı isimsiz kişilerin verdiği bilgiye göre, konu ne para, ne gerçeğe benzemesi, hatta ne de sanattı. Bu yalnızca güç oyunuydu. Wolfgang Haus bunu sırf yapabileceği için yapmıştı. Yönetmen her biri 200 milyon dolardan fazla hasılat getiren filmleri peş peşe başarıyla gerçekleştirmişti. Dört kısa yılda küçük bağımsız filmler yapmaktan güçlü bir Hollywood oyuncusu haline gelmişti. Oldukça sıradan bir sahne için 2 milyon dolar nakit talep ederken yeni bulduğu bir kast geliştiren sporcu gibiydi. Bu parayı isteyecek ve 2 milyonu sete getirtecek gücü vardı. Hollywood hırsıyla ilgili bir başka hikâyeydi bu. Ama bu kez işin içinde bir de cinayet vardı.

Soygundan iki gün önce yayımlanan bir dizi hikâyeye geçtim. Soruşturmaya dair çok az yeni bilginin söz konusu olduğu ilavesiyle ilk günkü haberin tekrarıydı bu. Ne bir tutuklama, ne de şüpheli vardı. Dikkati çeken en yeni bilgi filmi destekleyen stüdyo, yani Warner Bros'un, film yıldızı Brenda Barstow'un güvenlikle ilgili endişeleri gerekçesiyle geri çekilmesinin ardından prodüksiyonu desteklemeye son vermesiydi.

Prodüksiyonun içinde yer alan adı açıklanmayan bazı kaynaklar Brenda Barstow'un başka nedenlerle filmden ayrıldığını, ama bunun için sözleşmesindeki kişisel güvenlik maddesini kullandığını söylüyordu. Ayrılmasına ilişkin diğer nedenlerin, prodüksiyona gölge düşüren ve filmin gişe hasılatını da etkileyecek olan kasvetli havanın farkına varması ve kendisi prodüksiyona imza attıktan sonra tamamlanan senaryo konusundaki memnuniyetsizliği olduğu düşünülüyordu.

Bu dizi haberin sonunda tekrar soruşturmaya dönülüyor, soygun ve silahlı çatışma soruşturmasının Angella Benton cinayetini de içine almaya başladığı ve Soygun-Cinayet Masası'nın davayı Hollywood Birimi'nden aldığı bildiriliyordu. Kupürün sonuna yakın bir paragrafın daire içine alındığını gördüm: The Times'a bilgi veren kaynaklar soygun sırasında çalınan paranın seri numaralarının alındığını ifade ediyor. Müfettişler paranın izinin sürülmesinin şüphelilerin kimliklerinin belirlenmesi ve yakalanmaları konusunda ellerindeki en iyi fırsat olduğunu söylüyorlar.

Dört yıl önce bu paragrafı daire içine aldığımı hatırlamadığım gibi bunu neden yaptığımı da bilmiyordum o zamana kadar benim davadan alındığım haberi yayınlanmıştı. Galiba iş başında olsam da olmasam da olaya karşı ilgim sürüyordu ve muhabirin haber kaynağının doğru bilgi verip vermediğini merak ediyordum. Belki de yalnızca soyguncuların haberi okuyunca izlerinin sürülmesi olasılığı karşısında paniğe kapılmaları umulmuştu. Belki böylece parayı daha uzun süre ellerinde tutarlar ve paranın tamamının ele geçirilmesi şansı artardı.

Umutlar, umutlar. Artık hiçbiri fark etmiyordu.

Kupürleri katlayıp bir kenara koydum. O gün evde olanları düşündüm. Gazete haberleri yalnızca birer kopyaydı, havadan çekilmiş bir manzara kadar belirsizdi.

Gece televizyonda Walter Cronkite'ın verdiği haberleri izlerken, 1967'de Vietnam'ın nasıl olduğunu hayal etmeye çalışmak gibiydi. Haberlerin hiçbiri yaşanan karmaşayı, kan ve korkunun kokusunu, damarlara pompalanan adrenalinin yakıcı gücünü, "Atla!Atla!Atla!" komutuyla C-130 rampasından düşman bölgesine inen paraşütçüleri yansıtmıyordu.

Selma'daki karavandaydım. Yönetmen Haus'la Angella Benton hakkında konuşuyordum. Dayanacak herhangi bir şey arıyordum. Kızın ellerini saplantı haline getirmiştim ve o gün o karavanda birden ellerin cinayet mahallini düzenlemenin bir parçası olabileceğini düşündüm. Yönetmen tarafından sahnelenen bir cinayet mahalli. Haus'u zorluyor, kışkırtıyor, cinayet gecesi nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Derken kapı çalındı, açıldı ve her şey değişti.

"Wolfgang," dedi beysbol şapkalı bir adam.

"Zırhlı kamyonet parayla birlikte geldi."

Haus'a baktım.

"Ne parası?"

Sonra anladım.

Şimdi geriye dönüp bakınca her şeyi ağır çekim hatırlıyorum. Bütün hareketleri, bütün ayrıntıları görüyorum. İki ev aşağıdaki caddenin ortasında duran kırmızı zırhlı kamyoneti görmek için yönetmenin karavanından çıktım. Arka kapı açıktı ve içerideki üniformalı adam para çantalarını yerdeki iki adama veriyordu. Biri diğerinden çok daha yaşlı olan takım elbiseli iki adam yakında durmuş seyrediyordu.

Parayı taşıyanlar eve doğru dönerken caddenin karşısında park etmiş olan minibüsün yan kapısı açıldı ve kayak maskesi takmış üç silahlı adam dışarı çıktı.

Minibüsün açık kapısından dördüncünün direksiyonda olduğunu görebiliyordum. Elim ceketimin altına, kalçamdaki silahıma

gitti, ama öylece bekledim. Ortam çok belirsizdi. Etrafta çok fazla insan vardı ve çapraz ateş açmak olanaksızdı. İşleri oluruna bıraktım.

Soyguncular parayı taşıyanların arkasına geldi, onları şaşırtarak tekel bile ateş etmeden çantaları aldılar.

Minibüslerine doğru gerilerken açıklanamayan bir şey oldu. Elinde çanta olmayan diğerlerini koruma görevini üstlenen adam durdurdu, tabancasını iki eliyle kavrayıp doğrulttu. Anlamamıştım. Acaba ne görmüştü? Tehdit neredeydi? Kim bir hareket yapmıştı? Silahlı adam ateş açtı ve elleri havada olan bir tehdit oluşturmayan takım elbiseli adamlardan yaşlısı sırtüstü caddeye düştü.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde ateş başladı.

Kamyonetteki görevli, güvenlik görevlileri ve görev dışı polisler hep birden ateş açtılar. Tabancamı çekip zırhlı kamyonete doğru yaklaştım.

"Yatın! Herkes yere yatsın!"

Ekip üyeleri ve teknisyenler korunmak için yere yatarken biraz daha yaklaştım. Birisinin çığlık atmaya başladığını duyduğum sırada minibüsün motoru çalıştı.

Havadaki barut kokusu burun deliklerimi yakıyordu. Ben güvenle ateş edebileceğim bir yere ulaştığımda soyguncular minibüse varmıştı. Bir tanesi açık kapıdan çantaları içeri fırlattı, sonra geri dönüp belindeki tabancaları çekti.

Ama hiç ateş edemedi. Ben ateş edip onun minibüse doğru geriye uçuşunu seyrettim. Diğerleri de onun peşinden içeri daldılar ve minibüs yola çıktı.

Lastikleri çığlıklar atıyor, hâlâ açık olan kapısından bir ayak dışarı sarkıyordu. Minibüsün köşeyi dönüp Sunset ve otobana doğra ilerleyişini seyrettim. Onları takip etme şansım yoktu. Crown Vic'imi bir blok öteye park etmiştim.

Cep telefonumu çıkarıp tuşlara bastım.

Ambulanslar ve bir sürü polis göndermelerini istedim.

Minibüsün yönünü bildirip otobanı tutmalarını söyledim.

Bütün bu süre boyunca ortamdaki çığlıklar hiç dinmedi. Telefonu kapatıp çığlık atan adamın yanına gittim. Takım elbiseli genç adamdı bu. Yan yatmış, eliyle sol kalçasını tutuyordu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Günü ve takım elbisesi mahvolmuştu, ama yaşayacağını biliyordum.

"Vuruldum!" diye bağırıyordu yüzünü buruşturarak. "Vuruldum! "

Hatıralarımdan sıyrılıp oturma odama geri döndüm. Art Pepper trompette Jack Sheldon'la birlikte

"Eve Gelip Seni Bulmak Çok Güzel Olurdu"yu çalmaya başlamıştı. Pepper'ın Cole Porter standardında en az üç versiyonu vardı diskte ve her birinde enstrümana saldırıyor, parçalamasına çalıyordu. Nasıl çaldığını bir tek öyle anlayabiliyordu ve en çok bu acımasızlığı hoşuma gidiyordu. Onunla paylaşıyor olduğumu umduğum bir şeydi bu.

Not defterimde temiz bir sayfa açıp hafızamdaki çatışmada gördüğüm bir şeyi not etmek üzereyken kapı çaldı.

5

Ayağa kalkıp holden geçtim, gözetleme deliğinden baktım. Sonra hemen yemek odasına geçip büfeden bir masa örtüsü aldım. Masa örtüsü hiç kullanılmamıştı. Karım satın almış ve misafirimiz olduğunda kullanmak üzere büfeye koymuştu. Ama hiç misafirimiz olmamıştı. Artık bir karım da yoktu, ama masa örtüsü işe yarayacaktı. Kapı bir kez daha çaldı. Bu kez daha şiddetliydi. Fotoğrafların ve belgelerin üstünü örtüp hemen kapıya koştum.

Kapıyı açtığımda Kiz Rider'ın sırtı bana dönüktü, caddeye bakıyordu.

"Kiz, özür dilerim. Arka taraftaydım ve ilk çalışını duymadım. İçeri gel."

Yanımdan geçip oturma ve yemek odalarına doğru giden holde ilerledi.

"O zaman bunun ikinci çalışım olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

"Ben, şey, çok hızlı çalındığı için dışardaki her kimse..."

"Tamam, tamam, Harry, anladım."

Onu sekiz aydır görmüyordum. Onun düzenlediği emeklilik partimden beri yani. Musso'yu bir geceliğine kapatarak bütün Hollywood Birimi'ni davet etmişti.

Yemek odasına girdi. Gözlerinin masanın üstündeki yığında gezindiğini fark ettim. Bir şeyi gizlemeye çalıştığım belliydi, buna hemen pişman oldum.

Üzerinde kömür rengi bir ceketle dizinin altına inen aynı renkte bir etek vardı. Kıyafeti beni şaşırtmıştı.

Ortak olarak birlikte çalıştığımız zamanın yüzde doksanında siyah blucin ve beyaz bluzun üstüne siyah ceket giyerdi. Bu ona hareket ve eğer gerekirse kaçma özgürlüğü veriyordu. Üzerindeki takım ise önün cinayet masası dedektifinden çok bir banka müdüresine benzemesine neden olmuştu.

Gözlerini masadan ayırmadan, "Oh, Harry, sen her zaman güzel masa hazırlarsın. Öğle yemeğinde ne var?" dedi.

"Özür dilerim. Kapıdakinin kim olduğunu bilmiyordum, bu yüzden üzerlerini bulduğum bir şeyle örttüm."

Dönüp yüzüme baktı.

"Neyin üzerini, Harry?"

"Şunların işte. Eski davalarla ilgili şeyler. Söyle bakalım, SCM'de işler nasıl? Son konuştuğumuzdan beri daha iyi mi?"

Ben bölümden ayrılmadan bir yıl kadar önce merkeze terfi etmişti. SCM'deki yeni ortağı ve ötekilerle başı dertteydi ve bana

bu konuda açılmıştı. Onunla akıl hocalığına dayanan bir ilişkim vardı ve bu durum SCM'ye transferinden sonra da devam etmişti. Ama ben ikimizi SCM'de yeniden ortak haline getirecek bir işyerine emekliliği seçtikten sonra ilişkimiz sona ermişti.

Bunun onu incittiğini biliyordum. Emeklilik partimi düzenlemesi hoş bir davranıştı, ama aynı zamanda da bana büyük bir vedaydı.

"SCM mi? SCM iyi gitmedi."

"Ne? Neden bahsediyorsun sen?"

Gerçekten şaşırmıştım. Rider benim o ana kadar çalıştığım en becerikli ve sezgileri güçlü ortaktı. O misyon için yaratılmış bir insandı. Soygun-Cinayet Masası'nın onun gibilere ihtiyacı vardı. Teşkilatın en yüksek kademesinde kendine bir hayat kurup iyi iş çıkaracağından emindim.

"Yazın başında transfer oldum. Şimdi şefin ofisindeyim."

"Şaka yapıyorsun. Oh, Tanrım..."

Şaşkına dönmüştüm. Belli ki şubenin içinde bir kariyer yolu seçmişti kendine. Eğer şefin yanında emir subayı olarak ya da özel projelerde çalışıyorsa personel idaresi için hazırlanıyor demekti. Bu yanlış bir şey değildi. Rider'ın her polis kadar hırslı olduğunu biliyordum. Ama cinayet masası bir işti, kariyer değil.

Onun bunu anlayıp kabul ettiğini düşünmüştüm her zaman.

"Kiz, ne dediğini anlamıyorum. Keşke..."

"Ne, seninle konuşsa mıydım? Sen işten ayrıldın, Harry, hatırlıyor musun? Bana ne söyleyecektin, sen kendin oradan kurtulmuşken benim SCM'yle mücadele etmemi mi?"

"Durum benim için farklıydı, Kiz. Çok fazla direnç oluşturmuştum. Çok fazla yüküm vardı. Sen farklıydın. Sen yıldızdın, Kiz."

"Eh, yıldızlar da söner. Üçüncü kat çok önemsiz ve politikti. Yön değiştirdim. Yalnızca yüzbaşılık sınavına girdim. Hem şef iyi

bir adam. İyi şeyler yapmak istiyor ve ben de onun yanında olmak istiyorum. Çok komik, işler altıncı katta daha az politik. İnsan tam tersi olacağını düşünüyor."

Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. İçimi bir suçluluk ve kayıp hissi kaplarken yapabildiğim tek şey onaylarcasına başımı sallamaktı. Eğer kalıp SCM'deki görevi kabul etseydim o da kalırdı. Oturma odasına gidip kanepeye çöktüm. Beni takip etti, ama oturmadı.

Eğilip müziği kıstım, ama birazcık. Bu şarkıyı seviyordum. Sürgülü kapılardan dışarı, Vadi'nin karşısındaki dağlara baktım. Her zamankinden daha puslu değildi. Ama Pepper "Gülüşünün Gölgesi"nde Lee Konitz'e eşlik etmek için klarneti alırken havadaki kasvet müziğe çok uygun düşmüştü. Müzikte öyle bir kederli özlem duygusu vardı ki bunun Rider'ı bile duraksattığını hissettim. Sessizce durmuş müziği dinliyordu.

Diskleri bana Quentin McKinzie adındaki bir arkadaşım vermişti. Quentin eski bir cazcıydı ve onlarca yıl önce Shelly Manne's, Donte's ve West Coast'a yayılıp uzun zaman önce ortadan kaybolan Hollywood caz kulüplerinde Pepper'la birlikte çalmıştı. McKinzie diskleri dinleyip incelememi söylemişti. Pepper'ın son kayıtlarından bazılarıydı. Bağımlılığı yüzünden hapishanede geçirdiği yıllardan sonra sanatçı kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyordu. Vokalde olsa bile. Şu kararlılığı yok muydu. Kalbi durana dek hiç durmamıştı.

Bu kararlılıkta ve arkadaşımın hayran olduğu müzikte bir dürüstlük vardı. Bana diskleri verirken kayıp zamanı telafi etmeyi hiç bırakmamamı söylemişti.

Kısa süre sonra şarkı sona erdi ve Kiz bana döndü.

"Kimdi bu?"

"Art Peper, Lee Konitz."

"Beyazlar mı?"

Başımla onayladım.

"Vay canına. Çok iyiydi."

Tekrar başımı salladım…

"Peki örtünün altında ne var, Harry?"

Omuz silktim.

"Sekiz aydır ilk kez geliyorsun buraya, bunun farkındasın herhalde!"

Başını onaylarcasına salladı.

"Evet."

"Bir tahmin edeyim. Taylor şefle ya da belediye başkanıyla veya ikisiyle de çok yakın ve benim kontrol edilmemi istedi."

Başıyla onayladı. Haklıydım.

"Ve şef senin ve benim bir zamanlar yakın olduğumuzu biliyordu, bu yüzden… "

Bir zamanlar. Bunu söylerken kekeler gibi olmuştu.

"Neyse, seni yanlış ağacın altında havladığın konusunda uyarmam için gönderdi beni."

Kanepenin karşısındaki koltuğa oturup masaya doğru baktı. Orada olanlarla ilgilenmediğini anlayabiliyordum. Yalnızca bana bakmak istemiyordu.

"Demek bu yüzden cinayet masasını bıraktın, şefin işlerini görmek için."

Sert bir şekilde bana baktı, gözlerindeki incinmeyi gördüm. Ama söylediklerimden pişman değildim. Onun bana olduğu kadar ben de ona kızgındım.

"Bunu söylemek senin için çok kolay, Harry. Sen savaştan çoktan çıktın."

"Savaş hiç bitmez, Kiz."

Rider mesajım iletirken çalan şarkı yüzünden neredeyse gülümsüyordum. "Yüce şoven" adlı parçaydı bu ve Pepper hâlâ Konitz'e eşlik ediyordu. Pepper bu albümü yaptıktan altı ay sonra

ölecekti. Ben teşkilatta genç bir dedektifken, yaşlı dedektifler, altıncı katın garip bir şekilde ilgisini çeken veya başka görünmeyen politik veya bürokratik tehlikeler taşıyan davalara "yüce şoven" derlerdi. Eler elinizde böyle bir dava varsa dikkatli olmalıydınız. Bulanık sularda geziniyorsunuz demekti.

Arkanızı kollamalıydınız, çünkü kimse sizin yerinize bunu yapmazdı.

Ayağa kalkıp pencereye gittim. Güneş havada asılı duran milyonlarca partikülden yansıyordu. Turuncu ve pembe renkleri harikaydı. Zehirli olabilecek gibi görünmüyordu.

"Peki şefin emri nedir, bırak gitsin Bosch mu?

Sen artık sade bir vatandaşsın. Bu işi profesyonellere bırak mı?"

"Aşağı yukarı."

"Dava tozlanıyor, Kiz. Onun bölümünde kimse bunu yapmazken benim işi karıştırmamı neden umursuyor? Davayı kapatarak onu mahcup edeceğimi filan mı düşünüyor?"

"Davanın tozlandığını kim söyledi?"

Dönüp ona baktım.

"Hadi, bana gereken çaba gösteriliyor palavrasını sıkma, işlerin nasıl olduğunu bilirim. Kayıt defterine altı ayda bir imza atılır; 'Ah evet, burada yeni bir şey yok.' Yani, sen bu duruma aldırmıyor musun, Kiz? Angella Benton'ı tanıyordun. Bu işin temizlendiğini görmek istemez misin?"

"Elbette isterim. Daha azını istediğimi bir an bile düşünme. Ama bazı şeyler oluyor, Harry. Sana karşı bir nezaket gereği buraya ben gönderildim. Bu işe karışma. Girmemen gereken bir yere girebilirsin. Yardım etmekten çok işe zarar verebilirsin."

Arkama yaslanıp satır aralarını okumaya çalışarak olabildiğince uzun süre baktım yüzüne, ikna olmamıştım.

"Eğer dava üzerinde aktif olarak çalışılıyorsa, kim çalışıyor?"

Başını iki ya na salladı.

"Bunu söyleyemem. Yalnızca işin peşini bırakmanı söyleyebilirim sana."

"Bak, Kiz, karşındaki benim. Emekli olduğum için bana karşı ne kadar kızgın olursan ol, bu seni alıkoymamak..."

"Neden alıkoymamalı? Yapmam gereken şeyden mi? Emirleri yerine getirmemden mi? Harry, artık rozetin yok. Rozeti olan insanlar aktif bir şekilde çalışıyor bu işin üstünde. Aktif bir şekilde. Anlıyor musun? Bu işi burada bırak."

Ben bir şey söylemeden bir ton laf daha etti.

"Ve benim için kendini üzme, tamam mı? Ben kimseye karşı öfke duymuyorum artık, Harry. Beni terk edip tek başıma bıraktın, ama bu uzun zaman önceydi. Evet, öfkeliydim, ama geçti artık. Bugün buraya gelen de ben olmak istemedim, ama beni zorladı. Seni ikna edebileceğimi düşünüyor."

Şef ya, diye düşündüm. Daha fazla şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için sessizce oturdum. Ama bütün söyleyecekleri bu kadardı. O zaman sessizce, neredeyse bir rahibe itirafta bulunurmuşçasına alçak sesle konuşmaya başladım.

"Peki ya bu işi bırakmazsam? Davayla ilgisi olmayan nedenlerden dolayı bu iş üzerinde çalışmam gerekiyorsa? Kendime ait nedenlerim varsa. O zaman ne olacak?"

"O zaman incineceksin. Bunlar, yani bu insanlar dalga geçmiyorlar. Başka bir dava veya enerjini sarf edecek başka yollar bul."

"Hangi insanlarmış bunlar?"

Rider ayağa kalktı.

"Kiz, hangi insanlar?"

"Yeterince şey söyledim, Harry. Mesaj iletildi, iyi şanslar."

Holü geçip kapıya yöneldi. Ayağa kalkıp peşinden gitti, kafamın içindekiler çalkalanıyordu.

"Davanın üzerin de kim çalışıyor?" diye sordum.

"Söyle bana." Dönüp bana baktı.

"Söyle Kiz. Kim?"

Birden durup bana döndü. Gözlerinde öfke ve meydan okuma gördüm.

"Eski günlerin hatırına? Söylemek istediğin bu mu, Harry?"

Geri çekildim. Öfke bedeninin etrafını kuşatan ve beni geri iten bir güç alanı oluşturuyordu. Teslim oluşmuşçasına ellerimi iki yana açıp bir şey söylemedim.

Biran bekledikten sonra kapıya doğra döndü.

"Hoşça kal, Harry."

Kapıyı açıp dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

"Hoşça kal, Kiz."

Ama çoktan gitmişti. Uzun süre orada dikilip söylediklerini ve söylemediklerini düşündüm. Mesaj içinde mesaj vardı, ama henüz okuyamıyordum. Su çok bulanıktı.

"Yüce şoven, bebeğim," dedim kapıyı kilitlerken kendi kendime.

6

Woodland Hilis'den arabayla çıkmak neredeyse bir saat sürüyordu. Eskiden burada biraz bekler, kendinize uygun bir yer seçerek trafiğin akışının tersine giderseniz uygun bir zamanda bir yerlere ulaşabilirdiniz.

Ama artık durum böyle değildi. Günün hangi saati olursa olsun ve nereye gitmek isterseniz isteyin artık otobanların her zaman bir kâbus olduğunu düşünüyordum. Hiçbir boşluk olmuyordu. Ve geçen aylarda çok az uzun mesafe yolculuk yaptığım için yeniden bir rutine girmek sinir bozucu ve düş kırıklığı yaratan bir durumdu. Sonunda limitim dolunca Topanga Canyon çıkışında otobandan çıkıp yolun geri kalanını ara caddelerden gitmeye başladım. Çoğunluğunu evlerin oluşturduğu mahalleler-

den geçerken hız yaparak kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalışmadım. Cebimde içki şişesi vardı. Hız yüzünden durdurulursam bu bir sorun olabilirdi.

On beş dakika içinde Melba Bulvarındaki eve varmıştım. Arabamı minibüsün arkasına park edip dışarı çıktım. Minibüsün yan kapısından başlayıp evin merdivenlerine kadar uzanan tahta rampayı geçtim.

Kapıda beni karşılayan Danielle Cross sessizce içeri davet etti.

"Bugün nasıl, Danny?"

"Her zamanki gibi."

"Ya."

Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Dünyayı nasıl gördüğünü, umut ve beklentilerinin bir gecede nasıl bambaşka bir hal aldığını hayal bile edemiyordum.

Danny kocasından çok daha yaşlı olamazdı. Kırkların başında olmalıydı. Ama bunu bilmek olanaksızdı.

Yaşlanmış gözleri, sürekli olarak sıkılı duran ve kenarlan aşağı bakan dudakları vardı.

Yolu bildiğim için Danny beni yalnız bıraktı.

Oturma odasından ve koridordan geçip soldaki son odaya girdim. Lawton Cross tekerlekli sandalyesindeydi; polis sendikasının topladığı parayla minibüsle birlikte alınmıştı bu sandalye. Tavana asılı olan dirseğe monte edilmiş televizyonda CNN'i seyrediyordu. Ortadoğu durumuyla ilgili bir haber vardı.

Yüzü kıpırdamadan gözleri bana doğru döndü.

Kaşlarının üstündeki kayış başını arkasındaki yastığa bağlıyordu. Sandalyesinin arkasına takılı olan çubukta asılı olan berrak sıvı torbasından sarkan hortumlar sağ koluna bağlıydı. Teni solgundu, kilosu elli beşin üzerinde değildi. Köprücük kemikleri kırık porselen parçaları gibi dışarı fırlamıştı. Dudakları

kum ve çatlamıştı, saçları darmadağınıktı. Telefonunun üzerine onu görmeye geldikten sonra görüntüsü beni şok etmişti. Bu şaşkınlığı bir kez daha göstermemeye çalıştım.

"Hey, Law, nasılsın?"

Bu nefret ettiğim bir soruydu, ama ona bu kadarını borçluydum.

"Beklediğin gibi, Harry."

"Ya."

Sesi boğuk bir fısıltıyı andırıyordu, kırk yıldır saha kenarından talimat veren bir kolej futbol takımının koçu gibi.

"Dinle," dedim. "Bu kadar çabuk geldiğim için özür dilerim, ama birkaç şey var."

"Prodüktörü gördün mü?"

"Evet, dün onunla başladım işe. Bana yirmi dakika ayırdı."

Hafta başında geldiğimde fark ettiğim bir tıslama sesi vardı odada. Bu galiba bir vantilatördü. Gömleğinin altından girip yakasından çıkan ve yüzünün iki yanından geçip burnuna giren şeffaf borulardan hava pompalıyor olmalıydı.

"Bir şey var mı?"

"Bana bazı isimler verdi. Eidolon Productions'dan paradan haberi olabilecek herkesin ismini. Henüz bu isimlerle ilgilenme fırsatım olmadı."

"Eidolon'un ne anlama geldiğini sordun mu ona?"

"Hayır, bu hiç aklıma gelmedi. Neymiş anlamı, aile adı gibi bir şey mi?"

"Hayır, hayalet anlamına geliyor. Dava üzerinde düşünürken birden aklıma geliveren bir şeydi. Ona bir keresinde sormuştum. Bir şiirden aldığım söyledi.

Karanlıkta tahtta oturan hayaletle ilgili bir şeymiş. Galiba bunun kendisi olduğunu düşünüyor."

"Garip."

"Evet. Hey, Harry, monitörü kapatabilirsin.

Danny'yi rahatsız etmemiz gerekmez o zaman."

İlk ziyaretimde de aynı şeyi yapmamı istemişti.

Sandalyesini en yakın konsola götürdüm. Üzerinde yeşil ışık yanan küçük, plastik bir aygıt vardı. Ebeveynlerin uyuyan bebeklerini izledikleri bir ses monitörüydü bu.

Kanal değiştirmesini veya başka bir şey istediği zaman Danny'ye seslenmesine yardımcı oluyordu. Gizlice konuşabilmek için düğmeyi kapattım, tekrar Cross'un sandalyesinin önüne geldim.

"Güzel," dedi Cross. "Neden şimdi de kapıyı kapatmıyorsun?"

Talimatını yerine getirdim. Sözün nereye gideceğini biliyordum.

"Bu kez bana bir şey getirdin mi?" diye sordu.

"Ah, evet, getirdim."

"Güzel. İşe onunla başlayalım. Arkandaki banyoya girip şişemi oraya bırakmış mı bir bak."

Banyodaki tezgâhın her türlü ilaç şişesi ve küçük tıbbi aletlerle dolu olduğunu gördüm. Sabun tabağının üzerinde kapağı açık bir şişe vardı. Normalde tur bisikletinde bulunan, ama biraz farklı olan bir şişeydi bu.

Boynu daha genişti ve hafifçe kıvrıktı, içiş açısını kolaylaştırmak için olmalı, diye düşündüm. Şişeyi hemen cebimden çıkarıp içine biraz Bushmills doldurdum. Yatak odasına götürdüğümde Cross'un gözleri dehşetle büyüdü.

"Hayır o değil! O benim çiş kabım!"

"Ah, kahretsin! Özür dilerim."

Dönüp banyoya girdim, içkiyi lavaboya dökerken Cross bağırdı. "Hayır, dökme!"

Dışarı baktım.

"Öyle de içerdim."

"Merak etme. Yanımda daha var."

Çiş şişesini yıkayıp sabun tabağına bıraktıktan sonra yatak odasına geri döndüm.

"Law, içerde içki şişesi yok. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kahretsin, büyük ihtimal Danny almıştır. Neyin peşinde olduğumu biliyor. Şişe yanında mı?"

"Evet, işte burada."

Ceketimin üzerinden işaret ettim.

"Çıkar. Bir tadına bakayım."

Şişeyi çıkarıp açtım. Ağzına yaklaştırıp tadına bakmasını sağladım. Gürültüyle öksürürken içkinin bir kısmı yanağından aşağıya sandalyesinin yastığına süzüldü.

"Ah, Tanrım!" diye yutkundu.

"Ne?"

"Tanrım..."

"Ne? Law, iyi misin? Ben orayı silerim Danny."

Kapıya doğru gittim, ama beni durdurdu.

"Hayır, hayır, iyiyim, iyiyim. Ben yalnızca... uzun zaman oldu, hepsi bu. Bir yudum daha ver."

"Law, konuşmamız lazım."

"Biliyorum. Bir kez daha tadına bakayım."

Şişeyi yine ağzına götürüp büyükçe bir yudum boşalttım. Bu kez güzelce yutup gözlerini kapadı.

"Black Bush... Tanrım, çok güzel."

Gülümseyip başımı salladım.

"Tıbbın canı cehenneme," dedi. "Bana her zaman Bushmills verebilirsin, Harry. Her zaman."

Hareket edemeyen bir adamdı, ama viskinin gözlerini etkileyip onları yumuşattığını görebiliyordum.

"Danny bana hiçbir şey vermiyor," dedi.

"Doktorların emri. Bir tek sizler geldiğinizde bir yudum içebiliyorum. Ve bu da fazla sık olmuyor. Kim gelip bu üzücü manzarayı görmek ister ki...

"Gelmeye devam etmelisin Harry. Dava umurumda değil, ister temizle, ister temizleme, ama bana gelmeye devam et."

Gözleri şişeye gitti.

"Ve arkadaşını da getir. Her zaman bir arkadaş getir."

Kafama dank etmeye başlamıştı. Cross benden bir şey saklamıştı. Taylor'a gitmeden bir gün önce gelmiştim ona. Cross başlanacak en iyi yerdi. Ama beni geri getirmek için -şişeyle birlikte- bir şey saklamıştı.

Belki her şey, davayı yeniden araştırmak için beni araması, hepsi tekbir nedene dayanıyordu, içki şişesine.

Cüzdan büyüklüğündeki şişeyi kaldırdım.

"Sana bunu getirmem için benden bir, şey sakladın, Cross."

"Hayır. Danny'ye seni aratacaktım. Unuttuğum bir şey vardı."

"Ya, evet, artık biliyorum. Taylor'la konuşmaya gidiyorum, arkasından altıncı kattan birileri beni görmeye gelip davadan uzak durmamı, birilerinin, dalga geçmeyen insanların, bu konuda çalıştığını söylüyor."

Cross'un gözleri donmuş yüzünden bir ileri bir geri gidip geliyordu .

"Hayır," dedi.

"Benden önce seni görmeye kim geldi, Law?"

"Hiç kimse. Kimse dava hakkında konuşmaya gelmedi."

"Beni aramadan önce kimi aradın?"

"Hiç kimseyi, Harry. Yemin ederim."

Sesimi yükseltmiş olmalıydım ki yatak odasının kapısı açıldı ve Cross'un karısı içeri girdi.

"Her şey yolunda mı?"

"Yolunda, Danny," dedi kocası. "Bizi yalnız bırak."

Kadın eşikte bir an durdu ve bakışlarının elimdeki şişeye gittiğini fark ettim. Bir an için bir yudum almayı, böylece şişenin benim için olduğunu sağlamayı düşündüm. Gözlerinden tam olarak neler olduğunu çok iyi bildiğini anladım. Uzun süre kıpırdamadı, sonra gözleri benimkilerle buluştu ve öylece durdu. Ardından bir adım geri çekilip kapıyı kapattı. Cross'a baktım.

"Eğer bilmiyorduysa bile artık biliyor."

"Umurumda değil. Saat kaç Harry? Ekranı iyi göremiyorum."

Televizyon ekranının köşesine, CNN'in her zaman verdiği saate baktım.

"On bir-on sekiz.. Seni görmeye kim geldi, Law?

Dava üzerinde kimin çalıştığını bilmek istiyorum."

"Söylüyorum ya, Harry, kimse gelmedi. Bildiğim kadarıyla dava benim lanet olası bacaklarımdan daha ölüydü."

"O zaman daha önce buraya geldiğimde bana söylemediğin şey neydi?"

Gözleri şişeye gitti, istemesi gerekmiyordu.

Şişeyi çatlak, soyulmuş dudaklarına tuttum, derin bir yudum aldı. Gözlerini kapadı.

"Oh Tanrım..." dedi. "Bizim..."

Gözlerini tekrar açtığında bir geyiği yere deviren kurtlar gibi üzerime atladı bakışları.

"Danny beni hayatta tutmaya çalışıyor," diye fısıldadı umutsuzca. "Benim istediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun? Günün yarısında kendi bokumun içinde oturmayı mı istiyorum? Ben hayattayken tam maaş ve tıbbi giderlerin bedelini alıyor. Ben ölürsem dul maaşı alacak. Ve o kadar uzun süredir meslekte değildim, Harry. On dört yıl. Ben hayattayken aldığının yarısını alır."

Uzunca bir süre yüzüne baktım. Bu arada karısının dışarıda bizi dinleyip dinlemediğini merak ediyordum.

"Benden ne istiyorsun, Law? Makinelerini kapatmamı mı? Bunu yapamam. Eğer istersen sana avukat bulabilirim, ama ben yapamam..."

"Ve bana iyi de davranmıyor."

Yeniden durakladım. Karnımda zonklamaya benzer bir his belirmişti. Eğer söyledikleri doğruysa hayatı cehennem gibi olmalıydı. Sesimi alçaltarak sordum.

"Sana ne yapıyor, Harry?"

"Sinirleniyor. Bazı şeyler yapıyor. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu onun hatası değil."

"Dinle, buraya bir avukat getirmemi istiyor musun? Sosyal servis müfettişi de getirebilirim."

"Hayır, avukat olmaz. Bu sonsuza dek sürer.

Müfettiş olmaz, istemem. Ve senin başının derde girmesini de istemiyorum, Harry, ama ben ne yapacağım?

Eğer makineleri kendim kapatabilsem bunu yapardım..."

Şiddetli bir şekilde ofladı. Bedeninin yapmasına izin verdiği tek hareket buydu. Yaşadığı korkunç düş kırıklığını yalnızca hayal edebiliyordum."

"Bu yaşamak değil, Harry. Böyle yaşanmaz."

Başımla onayladım. Bunların hiçbiri ilk ziyaretimde ortaya çıkmamıştı. Dava ve hatırladıkları hakkında konuşmuştuk. Hafızası parçalar halinde yerine geliyordu. Zor bir görüşme olmuştu, ama kendinden iğrenme ya da çaresizlik duygulan yoktu. Beklediğimden daha şiddetli bir depresyonla da karşılaşmamıştım. Her şeyi birden ortaya dökmesinin nedeninin alkol olup olmadığını merak ettim.

"Bak, bunu düşüneceğim. Bir tek bunun için söz verebilirim."

Bakışlarını kaçırdı, sol omzumun üzerindeki televizyona çevirdi.

"Saat kaç, Harry?"

Bu kez kendi saatime baktım.

"On bir-yirmi. Acelen ne Law? Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Court TV'de sevdiğim bir program var. On ikide başlıyor. Riki Kleiman. Onu çok beğeniyorum."

"O zaman benimle konuşmak için vaktin var hâlâ. Neden buraya daha büyük bir saat almıyorsunuz?"

"Danny koymuyor. Doktor benim saate bakmamın kötü olacağını söylüyormuş."

"Haklı olabilir."

Yanlış bir şey söylemiştim. Gözlerine dolan öfkeyi görünce söylediklerimden hemen pişman oldum.

"Özür dilerim. Bunu söylememeliydim..."

"Lanet olası saatine bakabilmek için kendi kahrolası kolunu kaldıramamak nasıl bir şey biliyor musun?"

"Hayır, Law. Hiçbir fikrim yok."

"Bir torbaya kakanı yapıp karının tuvalete götürmesini seyretmek nasıl bir şey bilir misin? Bir yudum viski dahil her şeyi istemek zorundasın."

"Üzgünüm, Law."

"Ya, evet üzgünsün. Herkes üzgün, ama kimse..."

Sözlerini bitirmedi. Başını başka tarafa çevirdi, ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Öfkesinin de, boğazından aşağıya, düş kırıklığı ve kendine acıma hissinin arasına inene kadar bekledim.

"Hey Law?"

Bakışları bana döndü.

"Ne var Harry?"

Sakindi. Aradan bir dakika geçmişti.

"Hadi geri dönelim. Unuttuğun bir şey olduğu için beni arayacağını söylemiştin. Daha önce davanın üstünden geçtiğimizde bir şey unutmuşsun. Neydi o?"

"Kimse buraya gelip benimle dava hakkında konuşmadı, Harry. Bir tek sen. Gerçeği söylüyorum."

"Sana inanıyorum. Bu konuda yanıldım. Ama daha önce unuttuğun şey neydi? Beni neden arayacaktın?"

Gözlerini kapattı, az sonra yeniden açtı. Bakışları berrak ve dikkatliydi.

"Taylor'ın parayı sigortalattırdığını söylemiştim, doğru mu?"

"Doğru, bunu bana söylemiştin."

"Unuttuğum şey, sigorta şirketi... adını hatırlayamıyorum..."

"Global Underwriters. Geçen gün hatırlıyordun."

"Doğru. Global Underwriters. Global sözleşme şartı olarak krediyi verenin -yani BankLA'ın- paraları taramasını istiyordu."

"Paraları taramak mı? Bu ne demek?"

"Seri numaralarını kaydetmek."

Gazete kupüründe daire içine aldığım paragrafı hatırladım. Görünüşe göre bu doğruydu. Kafamda hesap yapmaya başladım, iki milyonu yüze böl. Sayıyı neredeyse bulmuşken tekrar kaybettim.

"Bir sürü sayı eder bu."

"Biliyorum. Banka direnmiş... bunun için haftada dört insanın çalışması gerektiğini söylemiş. Böylece görüşmelerde bulunup bir uzlaşmaya varmışlar. Örnekler almışlar. Her desteden on rakamı kaydetmişler."

Times'daki haberden paranın 25.000 dolarlık desteler halinde teslim edildiğini okumuştum. Bu hesabı yapabilirdim. Seksen deste iki milyon ederdi.

"Yani sekiz yüz rakamı aldılar. Bu bile çok."

"Evet, çıktının altı sayfa filan olduğunu hatırlıyorum."

"Peki o sayfaları ne yaptın?"

"Şu şişeden bir yudum daha ver."

Verdim. Şişenin neredeyse boşaldığını söyleyebilirdim. Bildiğini öğrenip oradan çıkmam gerekiyordu. Onun perişan dünyasına gittikçe daha fazla çekiliyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Numaraları dağıttın mı?"

"Evet, listeyi dağıttık. Federallere verdik. Ve soygun masasındakiler listeyi bölgedeki bütün bankalara dağıttılar. Kumarhanelere vermeleri için Vegas Metro'ya bile gönderdim."

Daha fazlasını anlatmasını bekleyerek başımı aşağı yukarı salladım.

"Ama bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin, Harry. Böyle bir liste yalnızca insanlar kontrol ediyorsa bir işe yarar. İster inan, ister inanma ortalıkta o kadar çok yüz dolarlık var ki onları doğru yerde kullanırsan insanlar kaşlarını bile kaldırmaz. Altı sayfalık listedeki rakamları kontrol edecek zamanları yoktur. Daha doğrusu ne zamanları ne de istekleri vardır."

Bu doğruydu. Kayıtlı para, daha çok, banka soygunu gibi parayla ilgili bir suçta şüphelinin üzerinde bulunduğunda kanıt olarak kullanılırdı. İşaretli ya da kayıtlı paranın bir şüphelinin izinin sürülmesinde kullanıldığı bir davada çalıştığımı, hatta böyle bir davayı duyduğumu bile sanmıyordum.

"Bunu söylemeyi unuttuğun için mi arayacaktın beni?"

"Hayır, yalnızca o değildi. Dahası var. Şişede bir şey kaldı mı?"

Neredeyse boş olduğunu duyması için şişeyi salladım. Kalanı ona verdikten sonra kapağını kapatıp cebime koydum.

"Bu kadar, Law. Bir dahaki sefere kadar. Söyleyeceklerini bitir."

Dili ağzı yerindeki korkunç delikten çıkıp dudaklarının kıyısındaki damlayı yaladı. Durumu çok acıklıydı. Bunu gördü-

ğümü bilmesin diye saate bakmak istercesine televizyona döndüm. Finans haberleri vardı.

Haberi sunan endişeli ve şişko yüzlü spikerin yan tarafındaki küçük çerçevede aşağıya doğru iniş gösteren kırmızı çizgili bir grafik vardı.

Cross'a dönüp bekledim.

"Şey," dedi. "Araştırma başlayalı, yaklaşık, bilmiyorum, herhalde on ay filan olmuştu, bir yıla yaklaşıyordu -Jack ve ben devreye girip birlikte çalışmaya başladıktan sonra- Jack'e Westwood' dan seri numaralarıyla ilgili bir telefon geldi. Geçen gün sen gittikten sonra hatırladım bütün bunları."

Ortağını arayan FBI ajanından sözediyordu herhalde. LAPD'de müfettişlerin FBI ajanlarından FBI ajanı olarak bahsetmemelerine sık rastlanırdı, sanki unvanlarını inkâr etmek onları bir iki derece aşağıya indiriyordu, iki rakip organizasyon arasında herhangi bir sevgi bağı yoktu. Ama Los Angeles'taki ana federal bina Westwood'daki Wilshire Bulvarı'nda bulunuyordu. Bütün bölgesel önyargıları bir yana bırakarak emin olmalıydım.

"FBI ajanı mı?"

"Evet, bir ajan. Aslında bir kadındı."

"Tamam. Size ne dedi?"

"Yalnız Jack'le konuştu, o da bana söyledi. Ajan seri numaralarından birinin yanlış olduğunu söylemiş, Jack de, 'Öyle mi? Bu nasıl olur?' demiş. Kadın ona listenin binada dolaşıp sonunda kendi masasına geldiğini, o da zaman ayırıp numaraları bilgisayara girdiğini ve numaralardan birinde bir sorun olduğunu gördüğünü söylemiş."

Soluklarını düzenlemek istercesine durdu.

Dudaklarını tekrar yaladı, bir yarıktan çıkan sualtı canavarlarını hatırlatıyordu bana.

"Keşke biraz daha içki olsaydı."

"Üzgünüm, yok. Bir daha ki sefere. Numaranın nesi varmış?"

"Hatırladığım kadarıyla bu kadın Jack'e numara topladığını söylemiş. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ne zaman böyle üzerinde numara olan bir ilan masasına gelse numarayı bilgisayara girer, veri bankasına eklermiş. Böylece karşı eşlemeler filan yapabiliyormuş.

Yeni bir program üzerinde çalışıyormuş. Bunu birkaç yıldır sürdürüyormuş ve kutusunda bir sürü numara birikmiş. Biraz suya ihtiyacım var. Boğazım... çok fazla konuşmaktan."

"Danny'yi çağırayım. "

"Hayır, hayır, çağırma... bak ne diyeceğim, lavaboya gidip o şişeye biraz su doldur, oradan içebilirim. Danny'yi rahatsız etme. Yeterince rahatsız oldu zaten."

Lavaboya gidip şişenin yarısını doldurdum.

Çalkalayıp Cross'a getirdim. Hepsini içti. Birkaç dakika sonra nihayet konuşmasına devam etti.

"Listedeki numaralardan birinin bir başkasının da listesinde bulunduğunu ve bunun imkânsız olduğunu söyledi."

"Ne demek istiyorsun? Seni anlayamıyorum."

"Bir bakalım doğru hatırlıyor muyum. Listemizdeki yüz dolarlıklardan birinin numarası bizim film setindeki soygundan altı ay önce gerçekleştirilen bir banka soygununda çalınan paralardan biriyle aynıymış."

"Banka soygunu nerede yapılmış?"

"Marina Del Rey'de, galiba. Ama emin değilim."

"Tamam, sorun ne? Daha önceki banka soygununda çalınan para etrafta dolaşıp bankaya girmiş ve sonunda film setindeki soygunun bir parçası olmuş olamaz mı?"

"Ben de öyle söyledim, ama Jack bunun olanaksız olduğunu söyledi. Ajan Jack'e banka soygununu yapan adamın yakalandı-

ğını söylemiş. Para yanındaymış, adam federal hapishaneye girmiş ve para kanıt olarak tutulmuş."

Başımı öne arkaya sallayarak düşünmeye, bu işten bir anlam çıkarmaya çalıştım.

"Yani ajan size, para Marina del Rey'deki banka soygununun kanıtı olarak tutulduğu için film setinde gerçekleşen soygunun bir parçası olamayacağını mı söyledi?"

"Aynen. Paranın hâlâ orada olup olmadığını bile kontrol etti. Para yerindeydi."

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalıştım, tabi bir anlamı varsa.

"Sen ve Jack ne yaptınız?"

"Eh, fazla bir şey yaptık sayılmaz. Bir sürü rakam vardı, altı sayfa dolusu. Bir tanesinin yanlış yazılmış olabileceğini düşündük. Anlarsın ya, numaraları kaydeden adam her şeyi birbirine karıştırıp rakamların sayısını yanlış yazmış olabilirdi. O zamanlar yeni bir olayla da ilgilenmeye başlamıştık. Jack bankayı ve Global Underwriters'ı arayacağını söyledi. Ama bunu yapıp yapmadığını bilmiyorum. Kısa bir süre sonra da o kahrolası bara girdik ve her şeyden koptum, tâki Angella Benton'ı hatırlayıp seni arayana kadar. Her şeyi hatırlamaya başlamıştım, anlıyorsun ya?"

"Anlıyorum. Ajanın adını hatırlıyor musun?"

"Üzgünüm, Harry. Adını hatırlamıyorum. Belki hiç öğrenmemiştim adını. Onunla hiç konuşmadım ve Jack'in bana adım söylediğini bile sanmıyorum."

Bunun izlenmeye değer bir ipucu olup olmadığını düşünürken bir süre sessiz kaldım. Kiz Rider'ın olay üzerinde çalışıldığına dair söyledikleri geldi aklıma. Belki Kiz'in söylediği insanlar FBI ajanlarıydı.

Ben bunları düşünürken Cross tekrar konuşmaya başladı.

"Bir önemi var mı bilmiyorum ama Jack'ten her kimse bu ajanın bu işi tek başına yaptığı fikrini edindim.

Bu onun kendi programıydı. Hobi gibi bir şey. Resmi bir bilgisayar programı filan değil yani."

"Tamam. Rakamlar konusunda başka bir şey bulup bulamadığınızı hatırlıyor musun? Bundan önce yani?"

"Bir şey daha vardı, ama bizi bir yere ulaştırmadı. Aslında çok çabuk ortaya çıkmıştı."

"Neydi o?"

"Banka mevduatında çıktı. Phoenix'deydi galiba.

Hafızam İsviçre peyniri gibi. Bir sürü delik var."

"Bu konuda herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

"Nakit iş yapan bir işletmeye ait mevduat hesabıydı. Restoran gibi bir yer. Daha fazla izleyemeyeceğimiz bir şeydi."

"Ama soygundan hemen sonraydı, öyle mi?"

"Evet, hemen üzerine atladığımızı hatırlıyorum.

Jack oraya gitti. Ama bir şey çıkmadı."

"Soygundan ne kadar sonraydı, hatırlıyor musun?"

"Belki birkaç hafta. Emin değilim."

Başımı salladı. Hafızası geri geliyordu ama hala pek güvenilir değildi. Yalnızca cinayet kayıt defteri yani vaka dokümantasyonu- olmaksızın ciddi anlamda engellendiğimi hatırlatıyordu bana.

"Tamam, Law, teşekkürler. Başka bir şey hatırlarsan Danny'ye beni arat. Ve ara ya da arama seni görmeye tekrar geleceğim."

"Ve şeyi de getireceksin..."

Sözlerini bitirmedi, bitirmesi de gerekmiyordu.

"Başka birini de getirmemi istemediğinden emin misin? Konuşabileceğin bir avukat filan..."

"Hayır, Harry, avukat olmaz, daha değil"

"Danny'yle konuşmamı ister misin-?"

"Hayır, Harry, onunla konuşma..»

"Emin misin?"

"Eminim."

Başımı veda anlamında sallayıp odadan çıktım.

Jack Dorsey'in FBI ajanından aldığı telefonu not edebilmek için arabama gitmek istiyordum. Ama holden oturma odasına geçtiğimde Danielle Cross'un oturmuş beni beklediğini gördüm. Kanepe den suçlayıcı bakışlarla bana bakıyordu. Ben de aynı bakışla karşılık verdim.

"Galiba Court TV'de seyretmek istediği programın saati geldi."

"Ben hallederim."

"Tamam, ben de gidiyordum."

"Bir daha gelmesen diyorum."

"Eh, buna mecbur kalabilirim.»

"Bu adam hem fiziksel, hem de zihinsel olarak hassas bir denge üzerinde. Alkol bu dengeyi bozuyor, iyileşmesi günler alıyor."

"Bana bazı şeyleri iyileştiriyormuş gibi geldi."

"O zaman yarın gelip bir kez daha bak."

Başımla onayladım. Haklıydı. Cross'la yarım saat geçirmiş-tim, bir ömür değil. Bekledim. Bir şey söylemeye çalıştığı belliydi.

"Herhalde sana da ölmek istediğini ve onu hayatta tutanın ben olduğumu söyledi. Para için."

Başımı evet anlamında salladım.

"Ona kötü davrandığımı söyledi."

Başımı tekrar salladım.

"Bunu ziyaretine gelen herkese söylüyor. Bütün polislere."

"Peki doğru mu?"

"Ölmek istediği kısmı mı? Bazı günler doğru, bazı günler değil."

"Ona kötü davrandığın kısmı?"

Bakışlarını benden kaçırdı.

"Onunla uğraşmak insanda düş kırıklığı yaratıyor. Mutlu değil. Hırsını benden çıkarıyor. Bir keresinde ben ondan çıkardım. Televizyonu kapattım. Bebek gibi ağladı."

Tekrar bana baktı.

"Bütün yaptığım buydu, ama yeterliydi.

Yaptığımdan, şu andaki halimden nefret ediyorum. Her şey üstüme üstüme geliyor."

Gözlerim, sıkılı çenesini ve ağzını okumaya çalıştım. Elleri önündeydi, yüzüğüyle oynuyordu. Sinirli bir hareket. Çenesi titremeye, gözyaşları akmaya başladı.

"Ne yapmalıyım?"

Başımı iki yana salladım. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey oradan çıkıp gitmem gerektiğiydi.

"Bilmiyorum, Danny. Hiçbirimizin ne yapması gerektiğini bilmiyorum."

Söyleyebildiğim tek şey buydu. Hızla ön kapıya gidip dışarı çıktım. Onları o evde yalnız bıraktığım için kendimi bir korkak gibi hissediyordum.

7

Gevşek tükürüğün sakala zararı vardır. Cross ve Dorsey'in dört yıl önce takip ettiği davanın teorisi basitti.

Angella Benton'ın işi gereği film setine getirilecek olan 2 milyon dolan bildiğine ve isteyerek ya da istemeden para hakkında konuşarak soygunu ve kendi ölümünü hazırladığına inanıyorlardı. Çenesini tutamamak soygun ve sonuç olarak da kendi ölümünün tohumlarını atmıştı.

Benton soyguncuların içerideki bağlantısı olduğu için onu ortadan kaldırarak izlerini örtmeye çalışmışlardı.

Soygundan dört gün önce öldürüldüğü için iki müfettiş onun soygunla ilişkisinin kasıtsız olduğuna karar vermişti. Bir şekilde soyguna yol açan bilgiyi vermiş ve ne yaptığının farkına varmadan önce ortadan kaldırılması gerekmişti. Olay yerinin psiko-seksüel görünüşü -giysilerin yırtılması ve mastürbasyon kanıtı- yalnızca bizleri yanlış yönlendirilmek için hazırlanmış bir vitrindi.

Tersi düşünüldüğünde, eğer soygunun istekli bir katılımcısı olsaydı, müfettişlere göre soygun başarıyla gerçekleştirildikten sonra öldürülürdü.

Lawton Cross evine yaptığım ilk ziyarette bunları anlattığında gözüme sağlam bir teori gibi görünmüştü.

Dava üzerinde kalmama izin verilseydi büyük olasılıkla ben de böyle düşünürdüm. Ama bu teori bir sonuç getirmemişti. Cross kendisi ve ortağının Benton cinayeti üzerinde tam saha soruşturma yaptıklarını, ama davayı açacak tek bir ipucu bile bulamadıklarını söylemişti bana.

Benton üzerinde beş ay boyunca çalışmışlardı. Onun hareketlerini, kişisel alışkanlıklarını ve gündelik rutinlerini izlemişlerdi. Kredi kartını, banka ve telefon verilerini incelemişlerdi. Bütün aile üyeleriyle, arkadaşlarıyla ve tanıdıklarıyla tekrar tekrar görüşmüşlerdi. Bir tek Indianapolis'de sekiz gün geçirmişlerdi. Tek bir yüz dolarlık banknotun izini sürmek için Dorsey Phoenix'e gitmişti. Eidolon Productions'da o kadar çok vakit geçirmişlerdi ki görüşmeler yapabilmeleri için Archway Pictures'da onlara özel bir oda tahsis edilmişti.

Ve sonuçta hiçbir şey bulamamışlardı.

Cinayet vakaların da çoğu zaman olduğu gibi kurban konusunda bir sürü bilgi toplamış, ama katilin kimliğine götürecek önemli bilgiye ulaşamamışlardı.

Üniversitede kimle yattığım öğrenmiş, ama ölümünden bir gece önceyi nerede geçirdiğini öğrenememişlerdi. En son Meksika yemeği yediğini -mısır tortilaları ve fasulyeler henüz tam olarak hazmedilmemişti- öğrenmiş, ama şehirdeki binlerce Meksika lokantasının hangisine gittiğini bulamamışlardı.

Ve altı ay sonra, Angella Benton'ın paranın başrolü oynadığı filmi yapan şirketin prodüksiyon asistanı olmasının dışında, onunla soygun arasında hiçbir bağ bulamamışlardı.

Altı ay sonra çıkmaz sokakla karşılaşmışlardı.

Kanıt olarak ellerinde bir tek çatışmadan sonra buldukları 46 mermi ve mermi kovanı, kaçmak için kullanılan minibüsteki kan ve cinayet mahallinden alınan sperm kalmıştı. Hepsi iyi kanıtlardı; balistik ve DNA şüpheliyle suçu kuşkuya hiç yer bırakmaksızın bağlardı; ama eğer avukatınız Johnny Cochran'sa başka. Ama bu kanıt pastanın üzerindeki krema gibiydi; halihazırda bulunmuş

ve genellikle göz altında olan bir şüpheli ve silahı suçla bağlayan kanıtlardı bunlar. Sizi şüpheliye götürme konusunda fazla bir işe yaramazlardı. Altı ay sonra dedektiflerin elinde krema vardı, ama sürecekleri bir kek yoktu.

Bu çıkmaz sokağa vardıklarında davayı değerlendirme zamanı gelmişti. Zor seçimlerin yapılması gereken bir noktaydı bu. Olayı çözümleme olasılığına karşı, müfettişlerin başka olaylar üzerinde çalışıp birimin yükünü hafifletmesi gerekliliği. Gözetmenleri davayı tam gün araştırılma konumundan çıkardı ve Dorsey ve Cross tekrar SCM rotasyonuna girdi. Benton davası üzerinde olabildiği kadar sık çalışabilirlerdi, ama aynı zamanda yeni soruşturmalara da bakacaklardı. Beklenebileceği gibi Benton

davası bu yüzden zarar gördü. Cross bunu itiraf ediyordu. Kendisi atandıkları yeni davalarla ilgilenirken, Dorsey zaman zaman Benton davasıyla ilgili takip çalışmaları yapıyordu.

İkili Hollywood'daki Nat's adlı barda vurulduklarında durum tam resmiyet kazandı. Benton davası Açık-Çözülmedi dosyalarına girdi. Ve yetim kaldı.

Hiçbir dedektif elden ele geçen olayları sevmez. Hiç kimse bir dosyaya girip meslektaşlarının hatalı, yanlış yönlenmiş veya hatta yetersiz veya tembel olduğunu kanıtlama fikrinden hoşlanmaz. Bu engele ek olarak bir de Benton davasının uğursuz olduğu görüşü yayılmaya başlamıştı. Polisler batıl inançları olan yaratıklardır, iki müfettişin kaderi -biri ölmüş, diğeri tekerlekli sandalyedeydi- bir şekilde üzerinde çalıştıkları davaya bağlanmıştı. Kimse, ama kimse Benton davası üzerinde çalışmazdı artık.

Ben hariç. Artık resmi oyun dışında olduğuma göre.

Ve dört yıl sonra Cross ve Dorsey'in Angella Benton'ın ölümü ve soygunla bağlantısıyla ilgili soruşturmada işlerini iyi yaptıklarına güvenmem gerekiyordu. Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Çıkmaz sokağa girdikleri yoldan tekrar geçmek anlamsızdı. Bu yüzden Taylor'ı görmeye gittim. Planım onların soruşturmasını kusursuz olmasa da doğru olarak kabul etmek ve olaya farklı bir yönden yaklaşmaktı. Cross ve Dorsey'in Benton'la soygun arasında bir bağ bulamadıkları, çünkü böyle bir bağ olmadığı inancıyla hareket edecektim. Ölümü planın bir parçasıydı.

Yanıltmaca içinde dikkatle planlanmış bir yanıltmacaydı bu. Taylor'la yaptığım üç mil sonucunda dokuz isimlik bir liste vardı elimde. Parayla ilgili sahnenin çekilişiyle ilgili herkes dahildi bu listeye. Bana söylendiği kadarıyla paranın ne zaman geleceğini ve kimin getireceğini bilen herkes, işe buradan başlayacaktım.

Ama şimdi bana fırlatılan hatalı topu düşünüyordum; Cross'un paraların seri numaralan ve bir tanesinin nasıl yanlış olduğu konusunda söyledikleri vardı kafamda. Bu işi Dorsey'e bıraktığını ve neler olduğunu bilmediğini söylüyordu. Kısa süre sonra Dorsey, onunla birlikte dava da ölüyordu. Ama şimdi bu konuyla ilgilenen ben vardım. Bu bir anomaliydi ve ilgilenilmesi gerekiyordu. Kiz Rider'ın uyarısı ve belirsiz bir şekilde "bu insanlar"a atıfta bulunmasıyla birlikte içimde uzun süredir orada olmayan bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı. Bir zamanlar çok iyi bildiğim karanlığa doğru küçük bir çekilmeydi bu.

8

Hollywood'a geri dönüp Muso's'da yemek yedim.

Açılış için bir Ketel One martini, tavuklu börek, yanında kremalı ıspanak, iyi bir bileşimdi, ama Lawton Cross'u ve durumunu unutmam için yeterli değildi, ikinci martiniyi ısmarlayıp başka şeyler düşünmeye çalıştım.

Emeklilik partimden beri Musso's'a gelmemiş ve burayı özlemiştim. Başımı eğmiş notlar alıp okurken restoranda tanıdık bir ses duydum. Bakınca Yüzbaşı Le Vadi'in tanımadığım bir adamla bir masaya oturduğunu gördüm. Le Vadi birkaç blok ötedeki Hollywood Birimi'nin başıydı. Rozetimi bırakıp çekildikten üç gün sonra beni arayıp kararımı yeniden düşünmemi söylemişti. Beni neredeyse ikna ediyordu, ama ben hayır demiştim. Belgelerimi göndermesini istemiştim, o da bunu yapmıştı. Emeklilik partime gelmemiş ve bir daha da görüşmemiştik.

Bana arkası dönük olan Le Vadi beni görmedi ve konuşmalarını duyamayacağım kadar uzaktaki bir locaya oturdular, ikinci martiniyi bitirmeden arka kapıdan dışarı çıktım. Park yerinde bekçinin parasını verip Florida'ya taşınan bir adamdan aldığım Benz ML55'ime bindim.

Emekli olduktan sonra kendime izin verdiğim en büyük israftı bu. Bana göre ML55, Kayıp Para: 55,000 $ anlamına geliyordu, çünkü araba için tam o kadar ödemiştim. Yollardaki en hızlı spor araçtı. Ama satın almamın nedeni bu değildi. Kilometresinin düşük oluşu da neden değildi. Bu arabayı satın almıştım, çünkü siyahtı ve diğerlerinin arasına karışıyordu. LA'deki beş arabadan biri Mercedes'ti ya da bana öyle geliyordu. Ve onların beşte biri de siyah M-sınıf SUV'du. Belki de bu yolculuğa başlamadan çok uzun zaman önce nereye gideceğimi biliyordum, diye düşünüyorum. Ona ihtiyacım olmadan sekiz ay önce özel dedektif olarak bana iyi hizmet edecek bir otomobil almıştım. Hızlı ve rahattı, koyu renk camları vardı. LA'de dikiz aynasına bakar ve bunlardan bir tane görürseniz aklınıza bir şey gelmezdi.

Rahatlığın yanı sıra rutin kullanım ve bakım açısından da Mercedes'e alışmak gerekiyordu. Aslında, yolda iki kez benzinim bitmişti. Rozeti bırakmanın yol açtığı küçük şeylerden biriydi bu da. Emekliliğimden önceki birkaç yıl boyunca üçüncü sınıf dedektif ve gözetmen konumunda olduğum için arabamı eve götürebiliyordum. Bu araba Ford Crown Victoria'ydı.

Yolda bir tank gibi giden arabanın vinil koltukları, ağır işe dayanan süspansiyonları ve büyük benzin deposu vardı. İş başındayken hiç benzine ihtiyacım olmazdı. Ve merkezde her zaman yakıt ikmali yapılırdı. Sade bir vatandaş olarak ise ibreyi takip etmem gerekiyordu.

Yoksa kendimi yolun kenarında beklerken buluyordum.

Konsolun ortasındaki cep telefonumu alıp açtım.

Cep telefonuna pek ihtiyacım olmuyordu, ama işteyken kullandığımı elimde tutmuştum. Bilmiyorum, belki

birimden biri arayıp bir davayla ilgili tavsiyelerimi isteyebilirdi. Dört ay boyunca hep şarj edip her gün açık tutmuştum, ama kimse aramadı, ikinci kez benzinsiz kalınca konsolun ortasındaki

yatağına takıp bir daha yolda yardım istemem gerekir diye orada bıraktım.

Şimdi de yardıma ihtiyacım vardı, ama yol yardımına değil, istihbaratı arayıp Los Angeles FBI'ın numarasını aldım. Numarayı çevirip banka ekibinden gözetim ajanını istedim. Dorsey'i arayan ajanın banka soygunlarıyla ilgilenen birimde çalıştığını düşünüyordum. Paraların seri numaralarıyla en çok uğrayan birim burasıydı.

Bağlantı sağlandı ve birisi telefonu açtı,

"Nunez?"

"Ajan Nunez mi?"

"Evet, size nasıl yardımcı olabilirim ?'

Bir FBI ajanıyla baş etmenin bir film kodamanının sekreteriyle uğraşmayla aynı olmayacağını biliyordum. Nunez'le olabildiğince dürüst olmalıydım.

"Adım Harry Bosch. Yaklaşık otuz yıldan sonra LAPD'den yeni emekli oldum ve..."

"Aferin size," dedi sert bir şekilde. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum. Dört yıl kadar önce bir cinayet davası üzerinde çalışıyordum. Bu cinayetin paraların seri numaralarının kaydedildiği bir soygun davasıyla bağlantısı olduğu anlaşıldı."

"Hangi dava?"

"Şey, belki dava adıyla hatırlamayabilirsiniz, ama Angella Benton cinayetiydi. Cinayet, Hollywood film setinde gerçekleşen bir soygundan önce oldu. Büyük gürültü çıkardı. Kötü adamlar iki milyonla kaçtılar. Yüz dolarlık banknotların sekiz yüz tanesinin seri numarası alınmıştı."

"Hatırlıyorum. Ama biz o olay üzerinde çalışmadık. Bizim hiç-bu..."

"Bunu biliyorum. Size söylediğim gibi olay üzerinde ben çalışıyordum."

"O zaman devam edin. Sizin için ne yapabilirim?"

"Soruşturma başladıktan birkaç ay sonra ofisinizden bir ajan LAPD'yi arayıp seri numaralarında bir anomali olduğunu söylemiş. Her yere gönderdiğimiz için ajanınızda da seri numaralarının listesi varmış."

"Anomali mi, neymiş o?"

"Anomali bir sapmadır, bir tür..."

"Sözcüğün ne anlama geldiğini biliyorum. Ne tür bir anomaliden söz ediyorsunuz?"

"Oh, özür dilerim. Arayan ajan bu numaranın yanlış yazıldığını ya da bazı rakamların birbirine karışmış olabileceğini söylemiş. Ama ben bunun için aramıyorum.

Bu ajanın bu tür numaraları karşılaştırıp eşleştirdiği bir bilgisayar programı varmış. Galiba kendi yarattığı bir programmış. Bütün bunlar sizin için bir anlam ifade ediyor mu? Olay değil de ajan konusunda. Bu programı bulan ajan."

"Neden?"

"Çünkü adını kaybettim. Aslında adını hiç öğrenemedim, çünkü dedektiflerimizden biriyle konuşmuş. Ama mümkünse onunla konuşmak istiyorum."

"Onunla ne hakkında konuşacaksınız? Emekli olduğunuzu söylediniz."

Konunun buraya geleceğini biliyordum ve bu benim zayıf noktamdı. Bir çalışma yerim, bir geçerliliğim yoktu. Ya bütün kapılan açan rozetiniz olurdu ya da olmazdı. Benim yoktu.

"Bazı davalar zor yok olur, Ajan Nunez. Hâlâ bu dava üzerinde çalışıyorum. Başka kimse çalışmıyor, bu yüzden bir denemek istedim. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Hayır, aslında bilmiyorum. Ben emekli değilim."

Gerçekten zorlu biriydi. Büyük olasılıkla iş yüküyle adam ve para yetersizliği arasında denge kurmaya çalışan yüzünü bilmediğim bu adama karşı sinirlenmeye başlamıştım. LA banka soygunlarında dünyanın başkenti sayılırdı. Günde üç soygun normaldi ve FBI'ın hepsiyle ilgilenmesi gerekiyordu.

"Bak dostum," dedim. "Zamanını almak istemiyorum. Bana ya yardım edersin ya da etmezsin.

Kimden söz ettiğimi ya biliyorsundur ya da bilmiyorsundur."

"Evet, kimden söz ettiğini biliyorum."

Ama sonra birden sessizleşti. Son bir kez daha denemek istedim. Bunu sona saklamıştım, çünkü bazı çevrelerde yaptığım şeyin bilinmesini isteyip istemediğimden emin değildim. Ama Kiz Rider'ın ziyareti bu olasılığı yok etmiş sayılırdı.

"Bak, bir isim mi istiyorsun, beni kontrol edebileceğin bir isim? Hollywood dedektiflerini arayıp yüzbaşıyı iste. Adı Billets, kendisi beni doğrulayacaktır.

Ama bu konuda bir şey bilmeyecektir. O benim hamakta sallanıp tatil yaptığımı sanıyor."

"Tamam, bunu yapacağım. Neden beni sonra aramıyorsun? Bana on dakika var."

"Tamam, kabul."

Telefonu kapatıp saatime baktım. Neredeyse üç olmuştu. Mercedes'i çalıştırıp Sunset'e doğru inip batıya yöneldim. Radyoyu açtım, ama çalan caz hoşuma gitmedi. Kapattım. On dakika sonra Splendid Age Emeklilik Evi'nin önündeki kaldırıma yanaştım. Nunez'i aramak için telefonu aldığımda çalmaya başladı. Belki Nunez'in telefonu arayan numarayı gösteriyordu ve numaramı öğrenmişti. Ama sonra Nunez'e başka telefondan aktarıldığımı hatırladım. Arayanın numarasının aktarmayla görülebileceğini sanmıyordum.

"Harry Bosch."

"Harry, ben Jerry."

Jerry Edgar. Eski dostlar partisine dönmeye başlamıştı bu Lş. Önce Kiz Rider, ardından Jerry Edgar.

"Jed, nasılsın?"

"İyiyim dostum. Emeklilik hayatı nasıl?"

"Çok inatçı."

"Sesin sahildeymiş gibi gelmiyor, Harry."

Haklıydı. Splendid Age, Hollywood otobanından birkaç metre uzaktaydı ve motorlu araçların her zaman mevcut olan uğultusu duyuluyordu. Quentin McKinzie işitme kaybı olan Splendid Age sakinlerini batı tarafındaki odalara aldıklarını, çünkü orada gürültünün daha fazla olduğunu söylemişti.

"Ben sahil çocuğuyum. Ne oldu? Ben ayrılalı dokuz ay olduktan sonra bir konuda tavsiyemi istediğini filan söyleyecek değilsin herhalde?"

"Hayır, o değil. Az önce senin hakkında bilgi almak isteyen birinden bir telefon aldım."

Birden çok mahcup olmuştum. Gürurum Edgar'ın bir davada bana ihtiyacı olduğunu düşünmeme yol açmıştı.

"Oh. Bürodan Nunez adında biri mi?"

"Evet, ama konunun neyle ilgili olduğunu söylemedi. Yeni bir kariyere filan mı başlıyorsun, Harry?"

"Düşünüyorum."

"Özel çalışma belgeni aldın mı?"

"Evet, altı ay önce bulunsun diye almıştım. Çekmecede bir yerlerde duruyor. Nunez'e ne dedin? Umarım benim yüksek ahlaki standartlara ve cesarete sahip olduğumu söylemişsindir."

"Kesinlikle hayır. Ona doğru bilgi verdim. Harry Bosch'a sonsuza dek güvenebilirsiniz, dedim."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Teşekkürler, adamım. Sen iyi bir dostsun."

"Bilmen gerekir diye düşündüm. Bana neler olduğunu söylemek ister misin?"

Bu konuyu düşünürken bir an sessiz kaldım.

Edgar'a neler olduğunu söylemek istemiyordum. Ona güvenmediğimden değil. Ama prensip olarak yaptığınız şeyi ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olacağına inanıyordum.

"Şimdi değil, Jed. Bir randevuma geç kaldım, gitmem lazım. Ama bak ne diyeceğim, bugünlerde bir öğle yemeğine ne dersin? Emekli olarak heyecan verici hayatım hakkında her şeyi anlatırım.

Son satırı söylerken güler gibi olmuştum ve sanırım bu işe yaradı. Öğle yemeğini kabul etti, ama beni tekrar araması gerektiğini söyledi. Deneyimlerimden cinayet masasında çalışırken önceden yemek randevusu vermenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Öğle saatinin boş olduğu bir sabah beni arayacaktı.

Görüşeceğimizi söyleyip görüşmeyi sonlandırdık.

Ortaklığımızdan ve birimden aniden ayrılmam yüzünden onun da Kiz Rider gibi öfkeli olmadığını bilmek güzeldi.

Büroyu tekrar arayıp Nunez'e ulaştım. Edgar'la konuşmamış gibi yaptım.

"Telefon açma fırsatın oldu mu?"

"Evet, ama söylediğin kadın orada değildi. Eski ortağınla konuştum."

"Rider'la mı?"

"Hayır, adı Edgar'dı."

"Oh, evet. Jerry. Nasılmış?"

"Bilmiyorum. Sormadım. Eminim az önce aradığında kendin sormuşsun dur."

"Pardon?"

Beni yakalamıştı.

"Palavrayı kesebilirsin, Bosch. Birisinin senin hakkında araştırma yaptığını sana söylemek zorunda olduğunu söyledi bana. Benim için bir sakıncası olmadığını söyledim. Ondan senin numaranı istedim, böylece karşımda gerçek Harry Bosch olduğunu bilecektim. Numaranı bana verdi ve birkaç dakika önce seni aramaya çalıştığımda telefonun meşguldü. Edgar'la konuştuğunu düşündüm, bu yüzden aptalı oynaman hoşuma gitmedi."

Köşeye sıkıştırılmış olmak yüzünden hissettiğim utanç öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Belki bunun nedeni midemdeki votka, belki de artık dışarıda olduğumun sürekli olarak kafama kakılmasıydı, ama bu adamla uğraşmaktan sıkılmıştım artık.

"Bak dostum, sen harika bir dedektifsin," dedim.

"Müthiş çıkarımlar yapan bir dedektif. Söyle bana, bu becerini işinde de kullanıyor musun, yoksa yalnızca bir şeyler yapmaya çalışan insanları yakalamak için mi saklıyorsun?"

"Kime bilgi verdiğim konusunda dikkatli olmalıyım. Bunu anlarsın ."

"Evet, anlıyorum. Bu şehirdeki kanun kuvvetlerinin neden otoyollar kadar iyi çalıştığını da anlıyorum."

"Hey Bosch, öfkeli gitme. Yalnızca defol."

Düş kırıklığı içinde başımı salladım. îşi berbat mı etmiştim yoksa zaten en başından beri bana istediğim ismi vermeyecek miydi, bilmiyordum.

"Demek küçük dansın bu, ha? Beni oyun oynamakla suçluyorsun, ama sen en başından beri oyun oynuyordun. Bana o ismi hiç vermeyecektin, değil mi?"

Cevap vermedi.

"Yalnızca bir isim Nunez. Bunun bir zararı olmaz."

Ajandan yine ses çıkmıyordu.

"Peki, bak ne diyeceğim. Sende adım ve numaram var. Ve sanırım hangi ajandan söz ettiğimi de biliyorsun. Ona git ve bırak

kendi karar versin. Ona adımı ve numaramı ver. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil, Nunez. Bunu arkadaşına borçlusun. Edgar gibi. Edgar kendini beni aramaya zorunlu hissetti. Sen de zorunlusun."

Bu kadardı. Benim satıcı ağzımdı bu. Nunez konuşana kadar konuşmamaya karar verdim.

"Bak Bosch, ona aradığını söylerdim. Bunu Edgar'la konuşmadan önce de yapabilirdim. Ama yükümlülüğüm burada biterdi. Aradığın şu ajan var ya? Artık buralarda değil."

"Ne demek buralarda değil? Nerede peki?"

Nunez bir şey söylemedi. Doğruldum, dirseğim direksiyona çarpıp, kornayı çaldı. Aklıma bir şey gelmişti, gazetelerde bir kadın ajanla ilgili olarak okuduğum bir şey. Tam olarak hatırlayamıyordum.

"Nunez, o öldü mü?"

"Bosch, bu işten hoşlanmıyorum. Yani hiç tanışmadığım biriyle telefonda böyle konuşmak filan. Neden buraya gelmiyorsun, belki bu konuda konuşabiliriz."

"Belki mi?"

"Merak etme, konuşacağız."

"Ne zaman gelebilirsin?"

Konsoldaki saat üçü beş geçtiğini gösteriyordu.

Emeklilik evinin ön kapısına baktım.

"Dörtte."

"Burada olacağız."

Telefonu yerine koyup uzun süre hareketsiz durdum, hafızamı zorladım. Oralardaydı, ama ulaşamıyordum.

Telefonu yeniden aldım. Telefon rehberim yanımda değildi ve bir zamanlar ezbere bildiğim numaralar, son dokuz ayda kumlara yazılmış gibi yok olup gitmişti, istihbaratı arayıp The Times'ın numarasını istedim. Keisha Russell'la konuşmaya baş-

ladım. Emniyet Teşkilatı'ndan hiç ayrılmamışım gibi hatırlamıştı beni, iyi bir ilişkimiz vardı. Yıllar boyunca ona çok sayıda özel bilgi vermiştim, o da mümkün olduğunda kupür araştırmalarında ve haberleri gazetede tutma konusunda yardım ederek bu iyiliğime karşılık vermişti. Angella Benton olayı bu yardımı yapamadığı olaylardan biriydi.

"Harry Bosch? Nasılsın?"

Jamaika aksanını neredeyse tamamen kaybetmiş olduğunu fark ettim. Özlemiştim. Bunun kasıtlı mı olduğunu yoksa on yıl boyunca çeşitli ulusların birbirine karıştığı potada yaşamanın bir sonucu mu olduğunu merak ettim.

"İyiyim. Hâlâ devriyede misin?"

"Elbette. Bazı şeyler hiç değişmez."

Bir keresinde bana polis muhabirliğinin gazeteciliğe giriş seviyesi olduğunu, ama oradan ayrılmayı hiç istemediğini söylemişti. Belediye meclisine, seçimlere veya başka herhangi bir şeye yükselmenin ölüm, hayat ve suçla ilgili haberler yazmayla karşılaştırıldığında son derece sıkıcı olacağını yazıyordu. İyi, düzenli ve doğru haberler yapıyordu. O kadar ki emeklilik partime bile davet edilmişti. Başka herhangi meslekten, hele gazetecilikten birinin böyle bir daveti alması çok nadir görülen bir şeydi.

"Senin tersine, Harry Bosch. Senin her zaman Hollywood Birimi'nde olacağım sanırdım. Aradan bir yıl geçti, ben hâlâ inanamıyorum. Biliyor musun, birkaç ay önce bir haber peşinde koşarken alışkanlıkla senin numaranı çevirdim ve yabancı bir ses cevap verince telefonu kapamak zorunda kaldım."

"Kimdi?"

"Perkins. Terfi ettirmişler."

Haberleri takip etmemiştim. Yerimi kimin aldığını bilmiyordum. Perkins iyi bir polisti, ama yeterince iyi değildi. Bunu Russell'a söylemedim.

"Eee, nasıl gidiyor bakalım, dostum?"

Ara sıra aksanına ve hızlı konuşmaya geri dönüyordu. Geçiş yapma, konuya girme tarzıydı bu onun.

"Meşgul gibisin."

"Biraz."

"O zaman seni rahatsız etmeyeyim."

"Hayır, hayır, hayır. Rahatsız etmiyorsun. Senin için ne yapabilirim, Harry? Bir dava üzerinde çalışmıyorsun, değil mi? Özele geçtin mi?"

"Öyle bir şey değil. Yalnızca bir şeyi merak ediyordum, hepsi bu. Ama bekleyebilir. Daha sonra ararım, Keisha."

"Harry, dur!"

"Emin misin?"

"Eski bir dostum aradığında meşgul olamam.

Neyi merak etmiştin?"

"Yalnızca merak ediyordum da, geçmişte bir kadın FBI ajanı vardı, ortadan kaybolmuştu hani. Vadi'deydi galiba. Son kez evinden arabayla..."

"Martha Gessler. "

Adı aklıma bir şey getirmedi, ama Russell'ın haklı olduğundan emindim.

"Evet, galiba o. Ona ne oldu, biliyor musun?"

"Bildiğim kadarıyla hâlâ kayıp, büyük olasılıkla ölmüştür."

"Yeni bir şey yok mu? Yani yeni bir haber filan?"

"Yok, olsaydı yazardım, ama iki yıldır onun hakkında yazmıyorum."

"İki yıl. İki yıl önce mi olmuştu?"

"Hayır, üç yıl kadar oldu. Galiba ben bir yıl sonra bir haber dizisi hazırlamış ve olayın son durumunu yazmıştım. En son o oldu. Ama hatırlattığın için teşekkürler. Konuyla yeniden ilgilenmenin zamanı gelmiş."

"Hey, bunu yapacaksan birkaç gün bekle, olur mu?"

"Demek bir şey üzerinde çalışıyorsun, Harry."

"Sayılır. Martha Gessler'la ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Ama bana önümüzdeki haftaya kadar izin ver, tamam mı?"

"O zaman ortaya çıkıp benimle konuşursan sorun değil."

"Tamam, beni ara. Bu arada onunla ilgili gazete kupürlerini bulabilir misin? O zamanlar neler yazdığını bilmek istiyorum."

Gazete kupürü desem de artık her şey bilgisayarlardaydı ve gerçek gazete kupürleri geçmişte kalmıştı.

"Tabi ki yapabilirim bunu. Faksın ya da e-postan filan var mı?" ikisi de yoktu.

"Belki bana postalayabilirsin. Yani normal postayla." şüldüğünü duydum.

"Harry, böyle modern bir özel dedektif olamazsın. Eminim bir tek yağmurluğun vardır."

"Cep telefonum var."

"Eh, bu da bir başlangıç."

Gülümseyip ona adresimi verdim. Kupürlerin öğleden sonra postasıyla geleceğini söyledi. Ertesi hafta beni arayabilmek için cep telefonu numaramı istedi, verdim.

Ardından ona teşekkür edip telefonu kapadım.

Bir süre olduğum yerde durup olanları düşündüm. O dönemde Martha Gessler olayıyla ilgilenmiştim. Onu tanımıyordum, ama eski karım tanıyordu. Yıllar önce büronun banka soygunları biriminde birlikte çalışmışlardı. Ortadan kayboluşu birkaç gün gazetelerde yer almış, sonra tek tük yazılar çıkmış, en son da hiçbir şey yazılmaz olmuştu. Şu ana kadar onu aklımdan tamamen çıkarmıştım.

Midemde bir yanma vardı ve bunun nedeninin gün ortasında içtiğim martini olmadığını biliyordum. Bir şeye yaklaştığımı his-

sediyordum. Çocukken karanlıkta bir şeyi göremediğiniz ama yine de orada olduğundan emin olmanız gibi bir şeydi bu.

9

Benz'in arkasından enstrüman çantasını alıp emeklilik evinin kapısına gittim. Bankodaki kadına başımla selam verip yürümeye devam ettim. Artık beni tanıdığı için durdurmadı. Koridordan geçip sağa döndüm, müzik odasının kapısını açtım. Ön odada bir piyano ve org vardı ve performans izlemek isteyenler için birkaç sandalye dizilmişti, ama bunların sayısının az olacağını biliyordum. Quentin McKinzie ön sırada oturuyordu.

Kamburu çıkmış, çenesi öne eğilmişti, gözleri kapalıydı.

Yavaşça omzuna dokundum, birden yüzü bana döndü.

"Özür dilerim, geciktim, Sugar Ray."

Ona sahne adıyla seslenmemin hoşuna gittiğim düşünüyordum. Profesyonel olarak Sugar Ray Mak olarak tanınıyordu, çünkü şarkı söylerken Sugar Ray Robinson'ın ringde yaptığı gibi oyunlar yapıyordu.

Ön sıradan bir sandalye çekip karşısına getirdim.

Oturup çantamı yere bıraktım. Kapaklarını açıp bordo renkli kadifenin içinde yatan parlak enstrümanı ortaya çıkardım.

"Bu kısa bir gün olacak. Saat dörtte Westwood'da randevum var," dedim.

"Emekli adamların randevuları olmaz," dedi, sesi Louis Armstrong gibi çıkıyordu. "Emekli adamların zamandan bol bir şeyleri yoktur."

"Bir konu üzerinde çalışıyorum ve belki... Gey, seninle programımıza uymaya çalışacağım, ama önümüzdeki birkaç hafta zor olabilir. Eğer bir sonraki dersimizi yapamayacak olursak büroyu arayıp sana haber bırakırım."

Altı aydır haftada iki kez öğleden sonra buluşuyorduk. Sugar Ray'i ilk kez Güney Çin Denizi'ndeki bir hastane gemisinde

görmüştüm. 1969 Noel'i sırasında yaralıları eğlendirmek için gelmiş olan Bob Hope maiyetinde bulunuyordu. Yıllar sonra, polis olarak son cinayet davam üzerinde çalışırken ağız kısmında adının yazılı olduğu çalıntı bir saksafonla karşılaşmıştım. Splendid Age'e kadar izini sürerek saksafonu ona geri verdim. Ama artık çalamayacak kadar yaşlıydı. Ciğerleri gerekli havayı sağlamıyordu.

Yine de, doğru şeyi yapmıştım. Bir anne babaya kayıp çocuğunu geri vermek gibi bir şeydi bu. Beni Noel yemeğine davet etti. Görüşmeye devam ettik ve emekli olduktan sonra enstrümanının tozlanmasını önleyecek bir planla geri döndüm.

Sugar Ray iyi bir öğretmendi, çünkü öğretmeyi bilmiyordu. Bana hikâyeler anlatıyor, enstrümanı nasıl seveceğimi, ondan hayatın seslerini nasıl çıkaracağımı söylüyordu. Çıkarabildiğim her nota bir hatıra ve bir hikâyeyi beraberinde getiriyordu. Saksafonu asla iyi çalamayacağımı biliyordum, ama onunla vakit geçirmek, cazla ilgili hikâyelerini dinlemek ve ölümsüz sanatına karşı hâlâ duyduğu tutkuyu hissetmek için haftada iki kez gelmeye devam ediyordum. Her nasılsa bu tutku benim de içime girmişti ve enstrümanı ağzıma götürdüğümde kendi nefesimle birlikte dışarı çıkıyordu.

Saksafonu çantadan çıkarıp çalmaya hazır bir şekilde tuttum. Her derse, ilk kez bir Frank Morgan diskinde duyduğum şeorge Cables'ın Ninni'sini çalmaya çalışarak başlıyorduk. Ağır bir aşk sarkışıydı bu ve çalması da kolaydı. Ama çok da güzel bir besteydi. Aynı zamanda hem acıklı, hem değişmez, hem de neşe vericiydi. Şarkı bir buçuk dakika bile sürmüyordu, ama bence dünyada yalnız olmaya dair söylenecek ne varsa söylüyordu. Zaman zaman bir tek bu şarkıyı çalmayı öğrensem bana yeteceğini düşünüyordum.

Bugün şarkıyı bir cenaze müziği gibi çaldım.

Çalarken sürekli Martha Gessler'i düşünüyordum.

Gazetedeki ve televizyondaki resmini hatırladım.

Karımın bir zamanlar bana soygunları birimindeki tek kadının ikisinin olduğunu söyleyişini hatırladım. Onlarla birlikte çalışıp bankadan ganimetle birlikte çıktıktan sonra her zaman küçük bir dans gösterisi yaptığı için iki Adım Haydut denen soyguncuyu yakalayarak kendilerini kanıtlayana dek birimdeki erkeklerin tacizine uğramışlardı durmadan.

Ben çalarken Sugar Ray parmaklarımı seyredip onaylarcasına başını sallıyordu. Baladın ortasına doğru gözlerini kapatıp yalnızca dinlemeye başladı, bu arada ritme uygun olarak başını sallıyordu. Bu çok büyük bir komplimandı. Bitirdiğimde gözlerini açıp gülümsedi.

"Oluyor," dedi.

Başımı salladım.

"Yine de ciğerlerindeki dumanı çıkarıp kapasiteni artırmalısın."

Tekrar başımı salladım. Bir yıldan uzun bir süredir sigara içmiyordum, ama hayatımın büyük bir bölümünde günde iki paketten fazla içmiştim ve bu da yeterli tahribatı yapmıştı. Bazen enstrümana üflemek büyük bir kaya parçasını bayır yukarı itmeye benziyordu.

On beş dakika kadar konuşup çaldık. Bir Art Pepper standardı olan Doğru Zaman için umutsuz bir girişimde bulunduktan sonra Sugar Ray'in kendi bestesi olan Tatlı Nokta'yı denedim. Zor bir parçaydı, ama yaşlı adamı memnun etmek için evde çalışmıştım.

Kısaltılmış dersin sonunda Sugar Ray'e teşekkür edip bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum.

"Yalnızca müziğe," dedi.

Her soruşumda bu cevabı verirdi. Enstrümanı çantasına geri koydum -pratik yapmam için bende kalmasında ısrar ediyordu- ve onu müzik odasında bırakıp çıktım.

Koridorda ana girişe doğru giderken Melissa Royal adındaki kadınla karşılaştım. Gülümsedim.

"Melissa."

"Merhaba, Harry, ders nasıldı?"

Alzheimer kurbanı olduğu için kendisini hiç tanımayan annesini ziyarete gelmişti. Noel yemeğinde tanışmıştık ve ziyaretlerimiz sırasında zaman zaman karşılaşıyorduk. Annesini ziyaretlerini benim saat üçteki dersime denk getirmeye başlamıştı. Bunu bana söylemiyordu, ama ben anlıyordum. Birkaç kez kahve içmiştik ve onu Catalina'daki caz konserine davet etmiştim. Güzel olduğunu söylemişti, ama müzik hakkında fazla bir şey bildiğini ve ilgilendiğini sanmıyordum. Yalnızdı ve birisini arıyordu. Bunun benim için bir sakıncası yoktu. Hepimiz öyleydik.

Durum buydu, ikimiz de bir sonraki hareketi ötekinin yapmasını bekliyorduk, ama onun benim orada bulunduğum saatlerde gelmesi de bir hareket sayılırdı.

Ama şu anda onunla görüşmek bir sorundu. Westwood'a vaktinde yetişmek istiyorsam gitmem gerekiyordu.

"Oluyormuş," dedim. "En azından öğretmenim öyle diyor."

Gülümsedi.

"Harika. Bir gün bir yerlerde bizim için gösteri yaparsın artık."

"İnan bana. O gün çok uzaklarda."

Kibar bir şekilde gülümseyerek bekledi. Sıra bendeydi. Kırk yaşlarındaydı ve benim gibi boşanmıştı.

Aralarında kuaförde yaptırdığını düşündüğüm daha açık çizgilerin bulunduğu açık kahverengi saçları vardı. Ama en önemlisi gülüşüydü. Bütün yüzünü kaplıyordu ve bulaşıcıydı.

Onunla birlikte olmanın o gülümsemeyi devam ettirmek için gece gündüz çalışmak anlamına geldiğini biliyordum. Ve bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

"Annen nasıl?"

"Gidip göreceğim. Sen gidiyor muydun? Ona bir bakayım belki kafeteryada bir kahve içeriz."

Yüzüme acılı bir ifade yerleştirip saatime baktım.

"Yapamam. Saat dörtte Westwood'da olmam lazım."

Anlıyormuş gibi başını salladı. Ama gözlerinden bunu reddedilme olarak algıladığını görebiliyordum.

"Eh, seni tutmayayım. Zaten geç kalmış sayılırsın."

"Ya, gitmeliyim."

Ama gitmedim. Orada durup öylece ona bakıyordum.

"Ne var?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum. Şu anda bir davayla ilgileniyor sayılırım, ama ikimizin ne zaman görüşebileceğini bulmaya çalışıyordum."

Gözlerine bir şüphe yerleşti ve elimdeki saksafon çantasını işaret etti.

"Emekli olduğunu söylemiştin."

"Öyleyim. Bu işle serbest olarak ilgileniyorum.

Şimdi de bu işle ilgili olarak FBI'daki bir müfettişle görüşmem gerekiyor."

"Oh. Hadi git. Dikkatli ol."

"Tamam. Belki önümüzdeki hafta bir gece birlikte çıkarız."

"Tabi, Harry. Bu hoşuma gider."

"Tamam, güzel. Bunu ben de istiyorum, Melissa."

Başımla onu selamladım, o da beni. Sonra bana doğru yaklaşıp parmak uçlarında doğruldu, elini omzuma koyup yanağımdan öptü. Sonra koridorda yoluna devam etti. Dönüp gidişini seyrettim.

Ne.yaptığımı merak ederek oradan çıktım. Bu kadına içimin derinliklerinde veremeyeceğimi bildiğim bir şeyin umudunu veriyordum. Bu iyi niyetle yapılmış bir hareketti, ama sonunda onu incitecekti. Mercedes'e binerken bu işi başlamadan bitirmem gerektiğini söyledim kendi kendime. Onu bir dahaki görüşümde aradığı adamın ben olmadığımı söyleyecektim.

10

Westwood'daki federal binaya varana dek saat 16.15 olmuştu. Park yerinden geçip güvenliğe doğru giderken cep telefonum çaldı. Keisha Russell'dı.

"Hey, Harry Bosch," dedi. "Her şeyin çıktısını alıp postaya verdim. Ama bir konuda yanılmışım."

"Neymiş o?"

"Davada bir gelişme olmuş. Birkaç ay önce çıkmış gazetede. Ben tatildeydim. Eğer buralarda yeterince çalışırsan dört hafta ücretli izin veriyorlar sana.

Hepsini birden alıp Londra'ya gittim. Ben yokken Martha Gessler'ın kayboluşunun üçüncü yılı dolmuş, insanlar benim alanımda kaçak avlanıyorlar. David Ferrell yazmış bu olayla ilgili. Yeni bir şey yok. Ama eli kulağında."

"Eli kulağında mı? Yani sen -ya da büro- onun hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsunuz. Daha önce öldüğünün varsayıldığını söylemiştin."

"Bu yalnızca bir deyim, dostum. Kimsenin bu konuda bir şey olmasını beklediğini sanmıyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet. Bu yeni gelişme yazısını da ekledin mi postaya?"

"Hepsi postada. Ve onları kimin gönderdiğini unutma. Ferrell iyi biridir, ama büyük bir şey bulursan onu aramanı istemiyorum."

"Bu hiçbir zaman olmaz, Keisha."

"Bir şeyin peşinde olduğunu biliyorum. Seninle ilgili ev ödevimi iyi yaptım."

Bu sözler plazaya girerken biraz duraklamama neden oldu. Eğer büroyu arayıp Nunez'le konuştuysa ajan benim meraklı bir gazeteciyle ilişkim olmasından pek memnun olmayacaktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum sakin bir şekilde. "Ne yaptın?"

"Kupürleri bulmaktan fazlasını. Sacramento'yu aradım. Eyalet lisans bürosunu. Özel dedektiflik lisansı aldığını öğrendim."

"Evet, ne olmuş? Emekli olan her polis bunu yapıyor. Rozeti bırakma sürecinin bir parçası bu. İnsan, eh neyse, bir Özel Dedektif lisansı alıp kötü adamları yakalamaya devam ederim, diyor. Lisansım evde çekmecede Keisha. Bir işin içinde değilim ve kimse için çalışmıyorum."

"Tamam, Harry, tamam."

"Kupürler için teşekkürler. Gitmem lazım."

"Hoşça kal Harry."

Telefonu kapatıp gülümsedim. Onunla ağız dalaşı yapmak hoşuma gidiyordu. On yıldır polislerin hikâyelerini anlatıyordu ve onunla konuştuğum ilk günden daha alaycı değildi. Bu bir gazeteci, özellikle zenci bir gazeteci için şaşırtıcı bir durumdu.

Başımı kaldırıp binaya baktım. Bulunduğum yerden güneşi kapatan beton bir binaydı. Girişten dokuz on metre uzaktaydım. Ama girişin sağındaki banklara gidip oturdum. Saatime bakınca Nunez'le randevuma çok geciktiğimi gördüm. Sorun şu ki orada neyle karşılaşacağımı bilmiyor, bu yüzden içeriye girmekte isteksiz davranıyordum. Federaller her zaman sizin dengenizi bozmanın bir yolunu bulur, oranın kendilerinin dünyası olduğunu, sizin yalnızca bir ziyaretçi olduğunuzu hissettirirlerdi. Rozetim olmadığına göre şimdi davetsiz bir ziyaretçi gibi davranacaklardı bana.

Telefonumu çıkarıp Parker Center'ın genel numarasını tuşladım. Hâlâ hafızamda olan numaralardan biriydi bu. Şefin ofisinden Kiz Rider'ı istedim. Telefonu hemen açtı.

"Kiz, benim, Harry."

"Merhaba Harry."

Sesinden bir şeyler çıkarmaya çalıştım, ama ifadesizdi. Sabahki öfke düşmanlığının ne kadarının kaldığını merak ediyordum.

"Nasılsın? Biraz... daha iyi misin?"

"Mesajımı aldın mı, Harry?"

"Mesaj mı? Hayır, ne diyordun?"

"Biraz önce evini aradım. Özür dilemek için.

Kişisel duygularımla oraya geliş nedenimi karıştırmamalıydım. Özür dilerim."

"Hey, sorun değil, Kiz. Ben de özür dilerim."

"Gerçekten mi? Ne için?"

"Bilmiyorum. Ayrılma şeklim için galiba. Sen ve Edgar bunu hak etmiyordunuz. Özellikle sen. Sizinle bunu konuşmam lazımdı. Ortaklar böyle yapar. Galiba o dönemde pek iyi bir ortak değildim."

"Bunu düşünme. Mesajda söylediğim de buydu.

Köprülerin altından çok sular aktı. Artık dost olalım."

"Bunu ben de isterim. Ama..."

Daveti alması için bekledim.

"Ama ne, Harry?"

"Şey, bundan sonra benimle nasıl arkadaş olacağını bilmiyorum, çünkü sana bir soru sormam gerekiyor ve sen bundan pek hoşlanmayacaksın."

Telefonda o kadar yüksek sesle homurdandı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Harry, beni öldürüyorsun. Neymiş?"

"Westwood'daki federal binanın dışında oturuyorum. İçeri girip Nunez adında birini görmem gerekiyor. Bir büro çalışanı. Ve bu işte ters bir şeyler var.

Bu yüzden Angella Benton davası üzerinde çalıştıkları konusunda beni uyardığın adamlar bunlar mıydı diye merak ediyorum. Olay birkaç yıl önce ortadan kaybolan ajan Martha Gessler'la ilgili mi?"

Telefonda uzun bir sessizlik oldu. Hem de çok uzun.

"Kiz?"

"Buradayım. Bak Harry, senin evindeyken söylediğim gibi. Seninle bu olay hakkında konuşamam.

Bütün söyleyebileceğim zaten söylemiş olduklarımdır.

Bu dava açık, aktif ve sen ondan uzak durmalısın."

Şimdi cevap vermeme sırası bendeydi. Kiz tam bir yabancı gibiydi. Bir yıldan kısa bir süre önce onunla birlikte bir çatışmaya girer ve ben onu korurken onun da beni koruyacağına güvenirdim. Şimdiyse altıncı katla görüşmeden bana güneşin doğduğunu söyleyeceğinden bile emin değildim.

"Harry, orada mısın?"

"Evet, buradayım. Ne diyeceğimi bilemiyorum, Kiz. Şubede benimle dürüstçe konuşabilecek tek kişi varsa bunun sen olduğunu sanıyordum. Hepsi bu."

"Bak, Harry, bu serbest çalışmam gerçekleştirirken yasadışı bir şey yaptın mı?"

"Hayır, ama sorduğun için sağ ol."

"O zaman Nunez konusunda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Gidip ne istediğine bak. Martha Gessler konusunda bir şey bilmiyorum. Ve sana söyleyebileceklerim bu kadar."

"Tamam, Kiz, teşekkürler," dedim ifadesiz bir ses tonuyla. "Alımcı katta kendine dikkat et. Daha sonra konuşuruz."

Son bir şey daha söyleyemeden telefonu kapattım. Oturduğum banktan kalkıp binanın girişine yürüdüm. İçeride metal detektörden geçmem, ayakkabılarımı çıkarıp kollarımı iki yana açmam gerekiyordu. Kollarımı açmam gereken adamı zorlukla anlayabildim. O benden daha çok teröriste benziyordu, ama bir şey söylemedim. Sonunda asansöre vardım ve on ikinci kata çıktım. Aslında lobi sayılmadığı için burası on üçüncü kat oluyordu. Bekleme salonuna çıktım. Kamu bölümüyle büronun ofislerini ayıran büyük bir cam, büyük olasılıkla kurşun geçirmez bir bölme vardı burada.

Mikrofona adımı ve kiminle görüşmek istediğimi söyledim, camın karşısındaki kadın oturmamı söyledi.

Ben oturmak yerine cama gidip Wilshire Bulvarı'nın karşısındaki askeri mezarlığa baktım. Daha sonra karım, eski karım ve bitmek bilmez kara sevdam haline dönüşecek olan kadınla ilk tanıştığım on iki yıl önce tam bu pozisyonda olduğumu hatırladım.

Camdan geri çekilip plastik koltuğa oturdum.

Eskimiş sehpanın üzerinde kapağında Brenda Barstow'un bulunduğu bir dergi vardı. Resmin altında "Brenda, Amerika'nın Sevgilisi" yazıyordu. Dergiye uzanmak üzereyken ofislere giden kapı açıldı ve beyaz gömlek ve kravatlı bir adam dışarı çıktı.

"Bay Bosch?"

Ayağa kalkıp başımla onayladım. Sağ elini bana uzatırken sol eliyle kapanıp kilitlenmemesi için kapıyı tutuyordu.

"Ken Nunez, geldiğin için teşekkürler."

Kısaca el sıkıştıktan sonra Nunez dönüp yolu gösterdi. Yürürken konuşmuyordu. Beklediğim gibi değildi. Telefonda her şeyi iki kez görmüş deneyimli biri gibi konuşmuştu. Ama gençti, otuzunu bir iki yıl geçmiş olabilirdi. Ve koridorda öylece yürümüyor, uzun adımlarla ilerliyordu. Kendisini kendine ve diğerle-

rine kanıtlaması gereken bir getir-götürcüydü hâlâ. Ben hangisini -genç ajan mı yaşlı bir ajan mı- tercih ederdim bilmiyordum.

Soldaki kapıyı açıp beni içeri almak için geri çekildi. Kapının dışa açıldığını ve üzerinde gözetleme deliği olduğunu gördüğümde sorgu odasına alındığımı anladım, işte o zaman bunun kibar bir tanışma görüşmesi olmayacağını anladım. Federal tarzda kıçım tekmelenecekti.

11

Kapıya döndüğümde sorgu odasının ortasında kare biçiminde bir masanın bulunduğunu gördüm.

Masada sırtı bana dönük, siyah gömlek ve blucinli bir adam oturuyordu. Saçları kısa kesilmişti. İçeri girerken kaslı omuzlarından bakınca açık bir dosyayı okuduğunu gördüm. Masanın etrafından dolaşıp karşısına geçerken dosyayı kapatıp başını kaldırdı.

Roy Lindell'di. Tepkime gülümsedi.

"Harry Bosch," dedi. "Seni uzun süredir görmüyorum, dostum."

Bir an durduktan sonra sandalyeyi çekip oturdum. Bu arada Nunez kapıyı kapatıp beni Lindell'le bıraktı.

Lindell artık kırkında olmalıydı. Hatırladığım kasları hâlâ yerin deydi ve gömleğinin sınırlarını zorluyordu. Las Vegas'tan kalma bronz teni ve ona uygun beyazlatılmış dişleri de duruyordu. Onunla ilk kez Vegas'a gidip gizli bir FBI operasyonunun tam ortasına düşmeme neden olan bir olayda tanışmıştım. Birlikte çalışmaya zorlanarak teşkilat düşmanlıklarını bir dereceye kadar bir yana bırakarak davayı kapatmıştık ve kuşkusuz bütün övgüleri büro toplamıştı. Altı ya da yedi yıl önce olmuştu bu, O zamandan beri konuşmamıştık galiba. Bunun nedeni övgüleri büronun kapması değildi.

Yalnızca aynasızlarla federaller bir araya gelemiyordu o kadar.

"Atkuyruğun olmadan seni neredeyse tanıyamıyordum Roy."

Koca elini masanın üzerinden uzattı, yavaşça uzanıp sıktım, iri adamların genellikle olduğu gibi onun tavırları da kendine güvenliydi. Ve buna uygun o hergele gülüşü de mevcuttu. Atkuyruğuyla ilgili söylediklerim bir şakaydı. Onunla ilk tanıştığımda -o zaman gizli ajan olduğunu bilmiyordum- büyük bir küstahlıkla kafasının arkasındaki o kuyruğu kesmiştim. .'

"Nasılsın? Nunez emekli olduğunu söyledi. Bunu duymamıştım."

Başımla onayladım, ama bir şey söylemedim. Bu onun oyunuydu. Bütün ilk hamleleri onun yapmasına izin vermek istiyordum.

"Emekli olmak nasıl bir şey?"

"Şikâyetim yok."

"Bir kontrol yaptık. Artık lisanslı özel dedektifmişsin, ha?"

Sacramento'nun büyük günü.

"Evet, lisansım var. Öylesine aldım."

Ona da Keisha Russell'a anlattığım hikâyeyi anlatacak, bunun ayrılma sürecinin bir parçası olduğunu söyleyecektim ki vazgeçtim.

"Küçük bir işin olması, istediğin saatte çalışmak, istediğin insanlarla çalışmak güzel olmalı."

Giriş için bu kadarı yeterdi.

"Bak ne diyeceğim, benim hakkımda konuşmayalım, Roy. Hemen konuya gelelim. Neden buradayım?"

Lindell kabul diyecekmiş gibi başını salladı.

"Bu, olan şu ki, burayı arayıp bir zamanlar bizim için çalışan bir ajan hakkında sorular sordun ve bizim alarmlarımızı çalıştırdın."

"Martha Gessler."

"Doğru. Marty Gessler. O zaman Nunez'e adını bilmediğini söylerken aslında biliyordun."

Başımı iki yana salladım.

"Hayır. Onun tepkisinden çıkardım. İz bırakmadan ortadan kaybolan kadın ajanı hatırladım. Biraz zamanımı aldı, ama sonunda adını hatırladım. Onunla ilgili son haberler neler? Gitti, ama unutulmadı, herhalde."

Lindell öne doğru eğilip iri kollarını kapalı dosyanın üzerine getirdi. Bilekleri masanın ayakları kadar kalındı. Vegas'ta ajan olduğunu bilmeden onu kelepçelemek için verdiğim mücadeleyi çok iyi hatırlıyordum.

"Harry, bizim eski dostlar olduğumuzu düşünüyorum. Bir süredir konuşmuyoruz, ama birlikte bir tür savaştan çıktık ve burada sana kötü davranmak istemiyorum. Ama görünüşe göre sana birkaç sora sormam gerekiyor. Tamam mı?"

"Mantıklıysa."

"Burada kayıp bir ajandan söz ediyoruz. Bir kadından."

"Ve sen dalga geçmiyorsun."

Kiz Rider'ın uyarısından bir alıntıydı bu.

Lindell'in pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Sana bir şey sorayım," dedim o bir tepki veremeden. "Aradığımda Gessler'i sorduğumu nereden anladınız?"

Lindell başını iki yana salladı.

"Bu iş öyle olmaz, Harry," dedi. "Cevap verecek olan sensin. Arama nedeninle başlayalım. Neyin peşindesin?"

Ne yapmam gerektiğini düşünerek uzun süre bekledim. Kendimden başka kimse için çalışmıyordum.

Bir gizlilik anlaşması yoktu. Ama FBI'ın emperyalist güçleri karşısında eğilme konusunda her zaman biraz ketum davranmı-

şımda. Bu kökleşmiş LAPD kültürünün bir parçası olmalıydı. Şimdi de değişecek değildi.

Lindell'e saygı duyuyordum, dediğim gibi siperde birlikte bulunmuştuk ve benimle adil bir şekilde uğraşacağını da biliyordum. Ama çalıştığı teşkilat işaretli desteyle oynamayı severdi. Dikkatli olmalıydım. Bunu unutmamalıydım.

"Nunez'e söylemiştim. Birkaç yıl önce üzerinde çalıştığım ve beni her zaman etkilemiş olan bir davayı kontrol ediyorum. Bu konuda bir soran mu var?"

"Müşterin kim?"

"Müşterim yok. Seçeneklerimi açık tutmak için emekli olur olmaz lisansımı aldım. Ama bu işle kendim için ilgileniyorum."

Bana inanmadı. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum.

"Ama bu film soygunu işi senin davan değildi bile."

"Benim davamdı. Dört gün kadar. Sonra beni çektiler. Ama kızı hâlâ hatırlıyorum. Kurbanı yani. Artık kimsenin umurunda olmadığını düşündüğüm için biraz kurcalamaya karar verdim."

"Büroyu aramanı kim söyledi peki?"

"Hiç kimse."

"Yalnızca aklına geldi, öylemi?"

"Tam olarak öyle değil. Ama kimin aramamı istediğini sormuştun. Kimse aramamı istemedi. Ben kendim aradım Roy. Gessler'ın bu davayla uğraşan dedektiflerimizden birini aradığını öğrendim. Bu bilgi benim için yeni bir bilgiydi ve birisinin ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyordum. Çatlakların arasından sızıp gitmiş olabilirdi. Bu yüzden kontrol etmek için o telefonu açtım. O sırada kadının adını bilmiyordum. Nunez'le konuştum ve işte buradayım."

"Gessler'ın davayla ilgilenen dedektiflerinizden birini aradığını nereden biliyorsun?"

Bana göre cevap çok açıktı. Lawton Cross'un bana rahatça söylediği ve soruşturma dosyasında da bulunması gereken bilgiyi Lindell'e söylesem Lawton için bir şey ifade etmezdi.

"Lawton Cross adındaki dedektif söyledi bana.

Olay soyguna dönüşünce dava benim elimden alınıp Soygun-Cinayet Masası'nda çalışan Lawton Cross'a verildi. Gessler onun ortağı Jack Dorsey'i aramış."

Lindell dosyadan aldığı bir kâğıda isimleri not ediyordu. Devam ettim.

"Gessler aradığında soruşturmanın oldukça ileri aşamalarıymış. Soruşturma başlayalı aylar olmuş. Cross ve Dorsey o dönemde bir tek bu dava üzerinde çalışmıyorlarmış bile. Gessler'ın söylediği her neyse pek de etkilenmemişler."

"Bu konuda Dorsey'le mi konuştun?"

"Hayır, Roy. Dorsey öldü. Hollywood'daki bir barda soygun sırasında öldürüldü. Cross da vuruldu.

Kollarında ve burnunda hortumla tekerlekli sandalyede yaşıyor."

"Bu ne zaman oldu?"

"Üç yıl kadar önce. Büyük bir olaydı."

Lindell'in gözleri zihninin çalıştığını gösteriyordu. Hesap yapıyor, tarihleri kontrol ediyordu.

Davayla ilgili bir zaman cetveli hazırlamak geldi aklıma.

Tarihler kontrolü zor bir hale geliyordu.

"Gessler'la ilgili teori ne? Ölü mü hayatta mı?"

Lindell önündeki dosyaya bakıp başını salladı.

"Buna cevap verememem, Harry. Artık polis değilsin, bir desteğin yok. Yalnızca rozetini ve silahını bırakamayan, serseri mayın gibi dolaşıp duran bir adamsın. Seni bu işe sokamam."

"Tamam. Bir soruma cevap ver o zaman. Ve merak etme. Bir şeyi açığa verecek değil bu cevap."

Omuzlarını silkti. Cevabı soruya bağlı olacaktı.

"Benim bugünkü telefonum film parasıyla Gessler arasındaki tek bağlantınız mıydı?"

Lindell tekrar omuz silkti. Bu onun soruya şaşırmış olduğunu gösteriyordu. Sanki daha zor bir şey bekliyordu.

"Bir bağlantı olduğunu bile söylemiyorum, anladın mı?" dedi. "Ama evet, ilk kez böyle bir şey ortaya çıktı. Bu yüzden senin geri çekilmeni ve bizim kontrol etmemize izin vermeni istiyorum. Bu işi bize bırak, Harry."

"Ya, bunu daha önce de duydum. O zaman da bana söyleyen FBI'dı galiba."

Lindell başıyla onayladı.

"Bizi çarpışma rotasına sokma. Pişman olursun."

Ben bir cevap veremeden ayağa kalktı. Cebine uzanıp bir sigara paketi ve sarı plastik bir çakmak çıkardı.

"Aşağıya inip sigara içeceğim," dedi. "Bu sana düşünmen ve bana söylemeyi unuttuğun şeyleri hatırlaman için birkaç dakika verir."

Ona sözel bir saldırıda daha bulunmayı planlarken dosyayı almadan çıkmakta olduğunu fark ettim. Dosya masanın üstünde kalmıştı ve içgüdüsel olarak bunu bilerek yaptığını anladım. Dosyayı görmemi istiyordu.

O zaman konuştuklarımızın banda alındığını anladım. Bana söyledikleri kayıtlar veya bizi dinleyen gözetmeni içindi. Yapmama izin verdiği şey ise tamamen farklıydı.

"Acele etme," dedim. "Düşünecek bir sürü şey var."

"Lanet olası federal binalar. Alt kata kadar inmek zorundayım."

Kapıyı açarken geri dönüp bana baktı ve göz kırptı. Kapı kapanır kapanmaz dosyayı alıp açtım.

12

Dosyanın etiketinde Martha Gessler'ın adı yazılıydı, iki üç santim kalınlığındaki dosyaya ve Lindell'in bana bıraktıklarına başlamadan önce not defterimde yeni bir sayfa açtım. Dosyayı incelemek için en fazla on beş dakikam olduğunu düşündüm.

Dokümanların tepesinde üzerinde telefon numarasından başka bir şeyin yazılı olmadığı tek bir sayfa vardı. Bunun özellikle benim için bırakılmış olduğunu düşünüp cebime koydum. Dosyanın geri kalanı, çoğunda Lindell'in adının ve imzasının bulunduğu müfettişler koleksiyonundan oluşuyordu. Lindell'in adı büronun îç işleri versiyonu olan Profesyonel Sorumluluk Ofisi'nde listelenmişti.

Dosya Özel Ajan Martha Gessler'ın 19 Mart 2000'de hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluşuyla ilgili soruşturma raporlarını içeriyordu. Bu tarih benim için çok önemliydi, çünkü Angella Benton'ın 16 Mayıs 1999'da öldürüldüğünü biliyordum. Bu da Gessler'ın ortadan kayboluşunun aşağı yukarı on ay öncesi demek oluyordu. Aşağı yukarı, Cross'un, Dorsey'in bir FBI ajanından telefon aldığını söylediği tarihlerdi.

Soruşturma dosyasına göre, Gessler ortadan kaybolduğu sırada saha ajanı değil, suç analisti olarak çalışıyordu. Karımı tanıdığı soygun bölümünden transfer olalı çok olmuştu. İnternet soruşturmaları üzerinde çalışmış ve suçluların hareket tarzlarını izlemek için bir bilgisayar programı geliştiriyordu. Cross'un sözünü ettiği programın bir görev sonucu ortaya çıktığını tahmin ettim.

19 Mart 2000 tarihinde Gessler uzun bir günün ardından işyerinden ayrılmıştı. Çalışma arkadaşları onun en azından 08.30'a kadar ofiste olduğunu hatırlıyordu.

Ama görünüşe göre Shearman Oaks'daki evine hiç varamamıştı. Evli olmadığı için ortadan kayboluşu ancak ertesi gün işe gelmediği ve telefonlarını açmadığı zaman anlaşılmıştı. İş

arkadaşlarından biri kontrol etmek için evine gitmiş ve kaybolduğunu anlamıştı. Evin kısmen dağıtıldığını görmüştü, ama daha sonradan açlık ve ilgisizlik yüzünden deliye dönen iki köpeğin geceyi evi parçalayarak geçirdikleri anlaşılmıştı. Bu keşfi yapan ajanın tesadüfen Roy Lindell olduğunu gördüm. PSO'da görevli bir ajan olarak arkadaşının durumunu kontrol etmekle görevlendirilmiş olmalıydı. Yine de not defterime Gessler'ın adının altına onu da not aldım.

Gessler'ın özel arabası 1998 Ford Taurus evde değildi. Sekiz gün sonra LAX'de uzun süreli park yerinde bulunmuştu. Anahtar arka tekerleklerden birinin üstüne bırakılmıştı. Arka tamponda kırk elli santimlik yüzeysel bir sıyrık vardı, far kırılmıştı, Gessler'ı tanıyan bir ajanın ifadesine göre yeni hasarlardı bunlar. Lindell'in adı tanıdık ajanlar listesinde de geçiyordu.

Arabanın içi boştu ve içerisi Gessler'ın nerede olduğu ya da olanlar konusunda herhangi bir ipucu vermiyordu. Ofisten çıkarken yanında götürdüğü bilinen dizüstü bilgisayarı da kayıptı.

Bütün arabayı inceleyen adli uzmanlar cinayete dair bir kanıt bulamamışlardı. Gessler'ın LAX'dan uçtuğuna dair bir kanıt da yoktu. Ajanlar Burbank, Long Beach, Ontario ve Orange County havaalanlarına yapılan uçuşları kontrol etmiş yine Gessler'ın adının yolcu listesinde olduğu bir uçuş bulamamışlardı.

Gessler'ın American Express ve Visa kartlarının yanı sıra bir ATM, iki benzin kartı taşıdığı biliniyordu.

Ortadan kaybolduğu gece şetty Müzesi'nin yakınlarındaki Sepulveda Bulvarı'nda ki benzin istasyonundan Chevron kartıyla orta dereceli, kurşunsuz benzin ve diyet kola almıştı. Alındıya göre 20.53'te, 12.4 galonluk orta derece kurşunsuz benzin almıştı. Benzin deposu maksimum 16 galon alıyordu.

Bu alışverişi önemliydi, çünkü normalde Westwood'dan eve Sherman Oaks yoluyla giderken o gece Sepulveda'ya gittiğini

gösteriyordu. Chevron'da ki gece nöbetçisi kasiyer de çeşitli fotoğraflar arasından 16

Mayıs gecesi alışveriş yapan normal bir vatandaş olarak tanımıştı Gessler'ı. Gessler çekici bir kadındı. Kasiyer onu tanımış ve hatırlamıştı. Gessler'a diyet kola içmesine gerek olmadığını söylemiş, o da bu iltifata memnun olmuştu.

Bu tanıklık birkaç açıdan önem taşıyordu.

Birincisi, eğer Gessler Westwood'dan arabasının bulunduğu yer olan LAX'a gidiyorduysa, benzin almak için kuzeye Sepulveda Geçidi'ne kadar gitme olasılığı düşüktü. Havaalanı büro ofislerinin güneybatısında, benzin istasyonuysa tam olarak kuzeydeydi.

İkinci önemli nokta, Gessler'ın Chevron kartının aynı gece kuzey bölgesindeki Highway 114 çıkışındaki benzin istasyonunda ikinci kez kullanılmasıydı. Kart 29.1 galonluk benzin almak için kullanılmıştı ki bu Gessler'ın da çoğu arabanın da alabileceğinden fazlaydı. Highway 114 kuzeybatı bölgesinin çöl arazilerine giden anayoldu.

Aynı zamanda kamyonların da en önemli rotasıydı.

Son olarak, Gessler'ın kredi kartlarının ne bulunmuş, ne de bir daha kullanılmış olduğu bilgisi vardı.

Taradığım raporlarda herhangi bir özet ya da sonuç yoktu. Bu müfettişin -yani Lindell'in- kendi kendine çıkarıp kendine saklaması gereken bir şeydi.

Arkadaşınız olan ajanın öldüğü sonucuna vardığınızı bildiren bir rapor yazamazdınız. Aşikâr olanı söylemez ve ajan arkadaşınız hakkında her zaman şimdiki zamanı kullanarak konuşurdunuz.

Ama okuduklarımdan sonucun ne olduğu bana göre açıktı. Gessler Sepulveda'dan benzin aldıktan sonra durdurularak kaçı-

rılmıştı ve eve dönme olasılığı çok düşüktü. Büyük olasılıkla bir araba arkasından vurmuştu.

Gessler hasarı görmek için kenara çekmiş ve diğer sürücüyle sigorta bilgilerini değiş tokuş etmiş olmalıydı.

Sonra olanlar ise bilinmiyor. Ama büyük olasılıkla zorla kaçırıldı ve arabası LAX park yerine bırakıldı, birkaç gün bulunmamasını garanti eden bir hareketti bu. Böylece izler soğuyacak potansiyel tanıklar azalacaktı.

İlginç olan şey, ikinci benzin alışverişiydi. Bu bir hata, ajanın kaçırılışının yönünü işaret eden bir ipucu muydu? Yoksa yanlış yönlendirme, müfettişleri yanlış yöne sevk etmek için kasıtlı olarak yapılan bir hareket miydi? Ve alman benzin miktarı da bambaşka bir soruyu ortaya koyuyordu. Ne tür bir araç arıyorduk? Bir römorkör mü? Bir kamyon mu? Yoksa bir nakliye minibüsü mü?

Ne olursa olsun, bir ajan ortadan kaybolmuştu.

Seçenek yoktu. Dosyada çöl arazilerinin üç günlük havadan tarama özetleri de vardı. Bu samanlıkta iğne aramaya benziyordu, ama yapılması gerekiyordu. Ancak bir sonuç çıkmamıştı.

Ajanlar Gessler'ın Sepulveda Geçidi'nden evine dönerken izlemiş olabileceği olası rotalarda da birkaç gün geçirmişlerdi. Geçit Santa Monica Dağları'ndaydı. Güney yamacı 405 No'lu Otobanı ve Sepulveda Bulvarı'nın yanı sıra birkaç seçenek sunuyordu. Kuzey yamacı ise elli yıllık yoğun trafik süreci boyunca açılan bir kestirme ağına sahipti. Ajanlar bütün bu yolları kat ederek mavi Ford Taurus'un geçirdiği, görünüşte önemsiz olan ama aslında bir ajanın kaçırılmasının söz konusu olduğu bir kazayı gören tanıklar aramışlardı.

Ama hiçbir şey bulamamışlardı. Sepulveda Geçidi geçmişte de benzeri suçların işlendiği bir yer olmuştu. Sevilen komedyen

Bill Cosby'nin oğlu da birkaç yıl önce yolun karanlık kısmında soyularak öldürülmüştü.

Ve son on yıl içinde bir sürü kadın kaçırılıp tecavüz edilmiş, bir tanesi bıçaklanarak öldürülmüştü. Önce arabalarının arkasına vurularak durmaları ve kadının aşağı inmesi sağlanıyor, Sonra suç işleniyordu. Bu olayların tekbir kişinin işi olmadığı düşünülüyordu.

Geçit, tepeleri ve karanlık virajlı yollarıyla saldırganları çeken bir yerdi. Bir su birikintisinin başında nöbet tutan aslanlar gibi, insan canavarların da Sepulveda Geçidi'nde fazla beklemeleri gerekmiyordu. Dağlardan kestirme gidiş yolu dünyanın en yoğun trafik koridorlarından biriydi.

Gessler'ın sıradan bir suçun kurbanı olması da mümkündü. Servis istasyonunda bir suçluyu üzerine çekmiş olabilirdi, belki kredi kartlarını çıkarırken cüzdanını çok fazla açmıştı. Belki başka bir nedenle birini peşine takmıştı. O çekici bir kadındı.

Ancak yine de en başta davaya atanan ajanlar Gessler'ın geçitteki daha önceki kurbanların profiline uyduğunu düşünmüyorlardı. Gessler'ın arabası herhangi bir zenginlik belirtisi göstermiyordu. Ve kendisi güçlü bir rakip olurdu. Ne de olsa oldukça eğilimli bir federal ajandı. Neredeyse bir seksen boyunda, elli beş kilo ağırlığındaydı. Sepulveda'daki sağlık kulübünde düzenli bir şekilde çalışıyor ve birkaç yıldır Tai-Box eğitimi alıyordu. Kulüpteki beden haritası vücut yağının sıfır olduğunu gösteriyordu. Neredeyse tamamen kastan oluşuyordu ve bunları nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Gessler'ın aynı zamanda görev dışındayken silahını taşıdığı da biliniyordu. Kaybolduğu gece siyah pantolon ve ceket ile beyaz bir bluz giydiği biliniyordu. 9 mm'lik Smith&Wesson'u sağ kalçasındaki kılıfındaydı.

Benzin istasyonu görevlisi kaybolduğu gece Gessler'ın silahını gördüğünü hatırlıyordu, çünkü Gessler self-servis istasyonda benzin koyarken ceketini giymemişti. Ceket daha sonra Taurus'ta şoför koltuğunun arkasındaki askıda asılı bulunmuştu.

Bütün bunlar o gece geçitte Gessler'ın arabasına arkadan çarpıldığını, Gessler'ın kalçasında silahıyla dışarı çıktığını gösteriyordu. Fiziksel becerileri üstün, kendine güvenli ve yeterli bir kadın olarak çıkmıştı arabasından.

Bunlar bir saldırganı caydırıcı, başka bir kurban bulmaya yöneltici etkenler olmalıydı.

Bu yüzden büro Gessler'ın sıradan bir kurban olma olasılığından vazgeçmemekle birlikte, Lindell onun bir FBI ajanı olduğu için özel olarak hedef alındığı olasılığını da paralel olarak araştırmıştı.

Önümdeki dosyadaki belgelerin yarısından fazlası bu doğrultudaydı. Bütün soruşturma dosyasının elimde olmadığını bilsem de davayla ilgilenen ajanların altına bakmadıkları taş bırakmadıkları çok açıktı.

Gessler'ın Los Angeles'taki ilk yılları da soruşturmayla potansiyel bağlantısı yüzünden araştırılmıştı. Yıllar boyunca birlikte çalıştığı ortakları ve meslektaşları potansiyel düşmanları ve almış olabileceği tehditler konusunda sorgulanmıştı. Bunlar arasında eski ajan ve eski karım Eleanor Wish'le Las Vegas'ta yapılan görüşmenin bir özeti de bulunuyordu. Gessler'la neredeyse on yıldır görüşmüyordu. Soruşturmaya yardımı olabilecek herhangi bir tehdit de hatırlamıyordu.

Gessler'ın hapse attığı veya aleyhine tanıklık ettiği her suçlu izlenip kontrol edilmişti. Çoğunun o geceye dair tanıkları vardı. Hiçbiri asıl şüpheli olarak belirlenmemişti.

Raporlara göre, Gessler, bilgisayarla ilgili araştırma ve soruşturmalar konusundaki her türlü istek içm gidilen LA saha

ofisi ajanı haline gelmişti. FBI gibi dev bürokraside beklenen bir şeydi bu. LA ajanlarının bilgisayar uzmanlığı gerektiren taleplerinin çoğu Washington ve Quantico'daki büro ofislerine gönderiliyor, bazen onaylanması günler alıyor, sonuçların geri gönderilmesi haftalar alıyordu. Ama Gessler üstün bilgisayar becerileri olan ve kendi başına bir şeyler yapmayı seven bir ajandı. LA ofisindeki bir özel ajan bunun farkına varmış ve sonuç olarak Gessler banka soygunu birimi için birkaç yıldır çalıştığı sokaklardan alınmıştı. Yeni oluşturulmuş bilgisayar birimine yerleştirilmiş, orada kendi bilgisayar programlarını geliştirirken sokaktaki ajanların ricalarını karşılamaya başlamıştı.

Bu da Gessler'ın ortadan kaybolduğu sırada pek çok soruşturmada parmağı olduğu anlamına geliyordu.

Saatime bakıp ortadan kaybolmadan bir ay önce uğraştığı farklı davalarla ilgili çalışmalarını gösteren düzinelerce raporu taradım. Lindell ve dava üzerinde çalışan diğer ajanlar bu çalışmaları geriye dönük olarak incelemiş, Gessler'ın neden ortadan kaybolduğunu gösterecek bir ipucu bulmaya çalışmışlardı. Gessler'ın, web sitesinde kiralık kadınların reklamını yapan bir refakatçi servisinin soruşturulmasındaki çalışmalarını incelediklerinde bir şey bulmaya yaklaşmışlardı. Gessler'ın çalışması, organize suç biriminin, doğu mafyasının Los Angeles' laki fahişelikle bağlantıları konusundaki soruşturmasının bir parçasıydı.

Okuduklarıma göre Gessler sayısı onu aşan şehirde kadın reklamı veren web siteleri arasında internet bağlantıları bulabilmişti. Kadınlar şehirden şehre, müşteriden müşteriye taşmıyordu. Refakatçi şirketlerinin topladığı para Florida'ya oradan New York'a akıyordu.

Gessler ortadan kaybolmadan yedi hafta önce büyük jüri dokuz adamı organize dolandırıcılık suçundan mahkûm etmişti. Gessler ortadan kaybolmadan tam bir hafta önce ön duruşmada

soruşturma sırasındaki rolü konusunda ifade vermişti, ifadesinin etkili olduğu söyleniyor ve dava mahkemeye gittiğinde Gessler'ın tanıklık edeceği var sayılıyordu. Ama o en önemli tanık değildi. Onun ifadesi davalılarla web siteleri arasındaki bağın bir parçası gibi görünüyordu. En önemli tanık halkanın üyelerinden biriydi ve şiddetli ceza almamak için davalarla anlaşma yapmıştı.

Gessler'ın tanık olduğu için hedef olma olasılığı düşüktü, ama takip edilecek en iyi yol gibi görünüyordu.

Rapor sayısına ve ayrıntılara bakılırsa Lindell bu konuda çok çalışmıştı. Ama belli ki bir şey çıkmamıştı. RICO davasıyla ilgili dosyadaki son rapor soruşturmanın bu kısmım "açık ve aktif, fakat şu anda sağlam bir ipucu yok" şeklinde tarif ediyordu. Bu büro ağzının soruşturmada çıkmaz sokakla karşılaşıldığı anlamına geldiğini biliyordum.

Dosyayı kapatıp tekrar saatime baktım. Lindell on yedi dakikadır yoktu. Dosyada Gessler'ın Cross ve Dorsey'in dağıttığı altı sayfalık seri numaralarını bilgisayarda başkalarıyla karşılaştırdığını rapor ettiğine ya da bir üstüne bildirdiğine dair bir bilgi yoktu. Bir şey bulduğu ve paraların seri numaralarından en azından bir tanesinin yanlış olduğunu bildirmek için LAPD'yi aradığına dair hiçbir kayıt yoktu.

Not defterimi kaldırdıktan sonra ayağa kalkıp gerindim, küçük odada birkaç adım attım. Kapının tokmağını kontrol ettim, kilitli değildi. Bu iyiydi. Beni şüpheli olarak orada tutmuyorlardı. En azından şimdilik.

Birkaç dakika sonra beklemekten sıkılıp koridora çıktım.

İki yana baktım, hiç kimse yoktu, Nunez bile. Odaya geri dönüp dosyayı aldım, geldiğim yoldan dışarı yürümeye başladım. Kimse beni durdurmadan ya da nereye" gittiğimi sormadan ön taraftaki bekleme odasına vardım.

Camın arkasındaki resepsiyoniste başımla selam verip asansöre bindim.

13

Roy Lindell binaya girmeden önce benim oturduğum bankta oturuyordu. Ayağının altındaki kaldırımda üç tane ezilmiş sigara izmariti duruyordu.

Dördüncüsü parmaklarının arasındaydı.

"Zamanının iyice tadını çıkardın, ha?" dedi.

Yanına oturup dosyayı aramıza koydum.

"Seni OPR'ye koymak tilkiye tavuk kümesinin kontrolünü vermeye benziyor."

Altı yıl önce onunla tanışmama neden olan davayı düşünüyordum. Onun kanun adamı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun en önemli nedeni Vegas'ta bir striptiz kulübünü işletmesi ve bir kerede iki üç striptizciyle yatağa girmesiydi. Kamuflajı o kadar iyiydi ki gizli ajan olduğunu öğrendikten sonra bile karşı tarafa geçtiğini düşünmüştüm bir süre. En sonunda tamamen aksi olduğuna ikna oldum.

"Bir zamanlar ukala olan her zaman ukaladır, değil mi Bosch?"

"Öyle gibi. Yukarda ki küçük konuşmamızı kim dinliyordu bakalım?"

"Konuşma banda almam söylendi. Bant başka yerlere iletilecekti."

"Kime?"

Hiçbir şey söylemedi. Hâlâ bir şeylere karar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Hadi, Roy, neler olduğu konusunda bir ipucu verecek misin bana? Dosyana baktım. Çok inceydi, bana pek yararı olmadı."

"Yalnızca ana başlıklar vardı, bir saat içinde toplayabildikleri manidardı. Gerçek dosya, dosya çekmecesinde."

Lindell birdenbire Chicago'daki herhangi bir yerden daha fazla ajan ve casus barındıran bir binanın dışında oturduğunu ilk kez fark etmiş gibi etrafına bakındı. Sanki herkes görsün diye aramızda duran dosyaya baktı.

"Burada oturmak hoşuma gitmiyor. Araban nerede? Hadi dolaşmaya çıkalım."

Hiç konuşmadan park yerine gittik: Ama Lindell'in böyle davranması sinirlerimi bozuyor ve Kiz Rider'ın daha üst düzeyde insanların bu davayla ilgilendikleri konusundaki uyarısını hatırlatıyordu. Benz'e bindikten sonra dosyayı arka koltuğa koyup motoru çalıştırdım. Nereye gitmek istediğini sordum.

"Farketmez, yalnızca yürü."

Batıya, Wilshire'a giderken San Vincente'ten ve Brentwood'dan geçmeyi düşünüyordum. Ağaçlar ve koşucularla dolu bir yolda dolaşmak hoş olacaktı, sohbet konumuz hoş olmasa bile.

"Orada söylediklerin doğru muydu?" diye sordu.

"Yani kendinden başkası için çalışmadığın hikâyesi gerçek mi?"

"Evet, gerçek bu."

"O zaman kıçını kollasan iyi olur, dostum.

Burada daha büyük güçler söz konusu. Bazı insanlar ki..."

"Dalga geçmiyorlar. Evet, onları biliyorum. Bunu duydum, ama kimse bana bu yüksek otoritenin kim olduğunu ve bu işin Gessler'la ne ilgisi olduğunu veya dört yıl önceki soygun için nasıl bir anlam taşıdığını söylemek istemiyor."

"Bunu sana söyleyemem, çünkü bilmiyorum. Bütün bildiğim bugün sen aradıktan sonra birkaç telefon ettiğim ve bütün duvarların üzerime üzerime geldiği. Zorlular dostum, çok zorlular."

"Bu durum Washington'dan mı kaynaklanıyor?"

"Hayır, tam buradan."

"Kim, Roy? Eğer konuşmayacaksan böyle arabayla dolanıp durmamızın bir yararı yok. Elimizde ne var? Organize suç mu? Gessler'ın RICO davasıyla ilgili raporunu okudum. Elindeki tek şey bu gibi."

Lindell saçma bir şey söylemişim gibi güldü.

"Organize suç mu? Kahretsin, keşke öyle bir şey olsaydı."

San Vincente'nin yanında durdum.

"O zaman ne Roy? Kendi kendime konuşmaktan sıkıldım."

Lindell başıyla onaylayıp bana baktı.

"Ülke güvenliği, bebek."

"Ne demek istiyorsun? Birisi bu işte terörist bağlantısı olduğunu mu düşünüyor?"

"Ne düşündüklerini bilmiyorum. Bana bilgi verilmedi. Bir tek seni bir odaya kapatıp söyleyeceklerini banda almam ve dokuzuncu kata göndermem söylendi."

"Dokuzuncu kat..."

Yalnızca bir şey söylemiş olmak için söylüyordum bunu. Düşünmeye çalışıyordum. Zihnim davayla ilgili hayalleri hızla taradı. Yerde yatan Angella Benton, silahlarını sallayıp ateş eden dört adam, sıktığım merminin adamlardan -en azından ben adam olduklarını sanıyorum- birinin vücuduna girip minibüsün içine fırlatması. Hiçbir şey Lindell'in bana söylediklerine uymuyordu.

"Dokuzuncu kat HTKT ekibini koydukları yer," dedi Lindell beni daldığım hayallerden kurtararak. "Onlar güçlü vuruculardır, Bosch. Yolda karşılarına çık, durmazlar. Frene bile basmazlar."

"HTKT nedir?"

Bunun yine bir federal kısaltma olduğunu biliyordum. Bütün kanun kuvvetleri kısaltma konusunda iyiydi, ama federaller en iyisiydi.

"Bölgesel Tepki... hayır, Hızlı Yürütme bir şeye Karşı Terörizm. Hepsini unuttum... oh, dur buldum, Hızlı Tepki ve Karşı Terörizm. İşte bu."

"Bu fikir D.C.'deki müdürün ofisinden çıkmış olmalı. Çok düşünmüş olmalı."

"Çok komik. Temel olarak çok teşkilatlı bir grup.

Biz varız, şizli Servis var, DEA, yani herkes var."

Bu son herkesin, haklarında konuşulmasını istemeyen bütün teşkilatları kapsadığını anladım. NSA, CIA, DIA ve federal alfabe boyunca ne varsa.

Bisikletli bir adam Benz'in aynasına bir şaplak indirip Lindell'i yerinden sıçrattı. Bisikletli yoluna devam ederek eldivenli elinin orta parmağını bana doğru kaldırdı. Bisiklet yoluna park ettiğimi görüp tekrar yola çıktım.

"Bu lanet olası bisikletliler yolun sahibi olduklarını sanıyorlar," dedi Lindell. "Yanına git de ona bir tane patlatayım."

Bu isteğine aldırmadan bisikletlinin açığından geçtim.

"Anlamıyorum, Roy. Dokuzuncu katın benim davamla ne ilgisi var?"

"Birincisi, bu artık senin davan değil. ikincisi, bilmiyorum. Soruları onlar soruyorlar. Ben onlara bir şey soramıyorum."

"Ne zaman sormaya başladılar."

"Bugün. Sen arayıp Mary Gessler'ı sordun ve Nunez'e film parasıyla ilgili bir şeyler anlattın. O bana geldi, ben seni getirmesini söyledim. Bu arada bazı araştırmalar yaptım. Film parası dalaveresinin bilgisayarımızda olduğunu gördüm. Üzerinde HTKT bayrağı vardı. Bu yüzden dokuzuncu katı arayıp, "Neler oluyor, dostlar?" diye sordum ve iki saniye sonra tepeme bindiler."

"Ne bildiğimi öğrenmeni, sonra bana bir şey anlatmadan bırakmanı istediler. Oh, bu arada her şeyi banda almanı da söy-

lediler, böylece her şeyi dinleyip senin iyi küçük bir ajan olduğunu ve sana söyleneni yaptığım bileceklerdi."

"Onun gibi bir şey."

"Peki o zaman neden dosyayı okumama izin verdin? Ve de almama? Neden böyle dolaşıp konuşuyoruz?"

Lindell bu kez cevap vermeden önce uzun süre düşündü. Santa Monica'daki Ocean Bulvarı virajını dönmüştük. Yine yoldan çıkıp sahile ve Pasifik'e bakan tepelerin yanına park ettim. Ufuk bulanıktı. Pasifik Park rıhtımındaki dönme dolap hâlâ duruyordu, ama neon ışıkları yanmıyordu.

"Çünkü Martha Gessler benim arkadaşımdı."

"Evet, dosyadan bunu anladım. Yakın arkadaş mı?"

Ne demek istediğim çok açıktı.

"Yakın," dedi.

"Bu biraz çelişki değil mi, yani soruşturmayı senin yönetmen?"

"Soruşturma ilerleyene kadar ilişkimiz bilinmiyordu, diyelim. Sonra soruşturmada kalmak için elimden geleni yaptım. Ama bu bir işe yaramadı. İşte üç küsur yıl sonra buradayız ve ona ne olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikrimiz yok. Sonra sen aradın ve benim için çok yeni olan bir şey söyledin."

"Yani gerçeği söylüyordun. Dorsey'le paranın seri numaralan hakkında konuşmasıyla ilgili bir kayıt yoktu?"

"Bir şey bulamadık. Ama o bilgisayarında bir sürü şey Saklıyordu ve bilgisayarı da gitti dostum. Ofis bilgisayarına yüklemediği bazı şeyler olmalı. Biliyorsun, kurallara göre herkesin eve gitmeden önce her gece her şeyi bilgisayara yüklemesi gerekiyor, ama kimse bunu yapmıyor. Kimsenin zamanı yok."

Başımla onaylayıp bazı şeyleri düşündüm. Bol bilgi topluyordum, ama bunları işleyecek zamanım yoktu.

Onunlayken Lindell'e başka ne sormam gerektiğini düşündüm.

"Hâlâ bir şeyi anlamıyorum," dedim sonunda.

"Neden durum soruşturma odasında öyleydi, şimdi böyle.

Neden benimle konuşuyorsun Roy? Neden dosyayı görmeme izin verdin?"

"HTKT bir HTY ekibidir, Bosch. Bu Her Türlü Yola başvururlar demek. Bu adamların kuralları yok.

Kurallar 11 Eylül iki-bin-birde pencereden atıldı. Dünya değişti, büro da öyle. Ülke arkasına yaslanıp bunun olmasına izin verdi. Buradaki bütün kuralları değiştirirken Afganistan'daki savaşı seyrediyorlardı. Bu iş ülke güvenliğiyle ilgili ve başka her şey arka koltuğa atılıyor. Marty Gessler dahil. Dokuzuncu katın bir ajan kaybolduğu için mi bu davayı aldığını sanıyorsun? Bu umurlarında bile olmazdı. Başka bir şey var ve Marty'ye ne olduğunu bulmak ya da bulmamak onlar için fark etmiyor. Onlar için durum böyle, ama benim için farklı."

Lindell konuşurken ileri doğru bakıyordu. Şimdi neler olduğunu biraz daha iyi anlıyordum. Büro ona davayı bırakıp vazgeçmesini söylemişti. Onu denetleyebilirlerdi, ama ben serbest ajandım. Lindell mümkün olduğunda bana yardım edebilirdi.

"Yani bu davaya karşı ilgilerinin nedeni konusunda hiçbir fikrin yok."

"Bir ipucu bile yok."

"Ama benim davayla ilgilenmeye devam etmemi istiyorsun?"

"Sen bunu bir kere daha tekrarlarsan, ben inkâr ederim. Ama cevap evet, ilk müşterin olmak istiyorum, poldi. "

Benz'i çalıştırıp tekrar yola çıktım. Westwood'a geri döndüm.

"Şüphesiz sana bir ödeme yapamam," dedi Lindell. "Ve büyük olasılıkla bugünden sonra seninle bir daha bağlantı da kuramam."

"Bak ne diyeceğim. Bana poldi demeyi bırak, ödeşmiş olalım."

Ben ciddiymişim o da anlaşmayı kabul etmiş gibi başıyla onayladı. Sessizlik içinde ilerlerken California Incline'dan sahil yoluna indim, Santa Monica Canyon'a çıkıp tekrar San Vincente'ye döndüm.

"Peki orada okudukların konusunda ne düşündün?" diye sordu Lindell sonunda.

"Bütün doğru hareketleri yapmışsın gibi geldi bana. O gece onu gören benzinciden ne haber? Kontrol ettiniz mi?"

"Evet, pazar gününe kadar her yönden üstüne gittik. Temizdi. Benzin istasyonu kalabalıktı ve gece yarısına kadar oradaydı. Video kamerasında kayıtlı. Ve Marty girip çıktıktan sonra yerinden hiç ayrılmamış. Gece yarısından sonra olduğunu söylediği yer de kontrol edildi."

"Videodan başka bir şey çıktı mı? Dosyada görmedim."

"Hayır, video işe yaramazdı. Marty'yi göstermesi haricinde bir şey yok ve en son görüldüğü yer de orası. "

Camdan dışarı baktı. Aradan üç yıl geçmişti ve Lindell hâlâ onun etkisi altındaydı. Bunu unutmamalıydım. Söylediği her şeyi filtreden geçirmeliydim.

"Bütün soruşturma dosyasına göz atma şansım nedir?"

"Sıfırla hiç arası diyebilirim."

"Dokuzuncu kat mı?"

Başıyla onayladı.

"Gelip çekmeceyi götürdüler. Dosyaları tekrar görmedim. Lanet olası çekmeceyi bile geri alabileceğimi sanmıyorum."

"Neden bana baskı uygulamadılar? Neden seni kullandılar?"

"Çünkü seni tanıyordum. Ama daha çok onları bilmemen gerektiği için."

Wilshire'a dönerken başımla onayladım. Federal bina karşımızda görünmüştü.

"Bak, Roy, iki şeyin ilişkili olup olmadığını bilmiyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Martha Gessler ve Hollywood'daki olaydan söz ediyorum. Angella Benton davası. Martha bu olayla ilgili olarak telefon açtı, fakat iki olayın bağlantılı olup olmadığını bilmiyoruz. Takip edeceğim başka şeyler de olacak. Bu da onlardan bir tanesi. Tamam mı?"

Camdan dışarı bakıp anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Ortadan kaybolana kadar kimsenin ona Martha diye seslenmediğini söyledim. Sonra gazete ve televizyonlarda o şekilde çıktı. Martha adından nefret ederdi."

Başımı salladım, çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. Federal park yerine girip onu bırakmak için plazaya kadar gittim.

"Dosyadaki telefon numarası, seni o numaradan arayabilir miyim?"

"Evet, ne zaman istersen. Ama aramadan önce sen kendi telefonunu kontrol et."

Arabamı plazanın önündeki kaldırımda park edene dek bunu duşundum. Lindell camdan dışarı bakıyor, dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi plazayı tarıyordu.

"Vegas'a çok sık gidiyor musun?" diye sordum.

Bana bakmadan cevap verdi. Gözleri plazada ve gökyüzüne doğru yükselen binanın pencerelerindeydi.

"Ne zaman fırsatım olursa. Kılık değiştirerek gitmem gerekiyor. Oradaki bir sürü insan benden hoşlanmıyor."

"Bunu tahmin edebiliyorum."

Benim cinayet masası ekibimin soruşturmasıyla onun yeraltı dünyasıyla ilgili çalışmaları sonucunda büyük bir mafya babasını ve pek çok adamını devirmeyi başarmıştık.

"Birkaç ay önce karını gördüm orada," dedi.

"Poker oynuyordu. Flamingo'daydı galiba. Önünde bir sürü fiş vardı."

Eleanor Wish'i, Vegas'taki ilk davadan tanıyordu.

Eleanor'la o tarihte orada evlenmiştim.

"Eski karım," dedim. "Ama onun için sormuyordum."

"Tabi, biliyorum."

Manzaradan görünüşte memnun olarak kapıyı açıp dışarı çıktı. Eğilerek bana baktı, bir şey söylememi bekledi. Başımı onaylarcasına salladım.

"Davanı alacağım, Roy."

O da başını salladı.

"O halde beni her zaman arayabilirsin. Ve kendine dikkat et, poldi. "

Yaramaz bir çocuğun elim sende gülümseyişiyle bakarak ben bir şey söyleyemeden kapıyı kapattı.

14

LAPD'nin çok sayıda merkezindeki dedektif ekibi odaları arasında Idaho eyaleti Mavi Cennet olarak bilinirdi. Burası hedef çizgi, 25 yılını dolduran çok sayıda dedektif için son hedefti. Orada LA'den eski polislerin yan yana yaşadığı mahalleler olduğunu duymuştum.

Coeur d'Alene ve Sandpoint'den emlakçılar polis sendikası bültenine kart büyüklüğünde ilanlar veriyorlardı. Hem de her sayıya.

Kuşkusuz rozetini bırakan bazı polisler çölde pişip kumarhanelerde yarım günlük işler bulmak için soluğu Nevada'da alıyorlardı. Bazıları Kuzey California'da ortadan kayboluyordu.

Humboldt ilçesinin kara ormanlarında marihuana üreticilerinden daha fazla emekli polis vardı, ama üreticilerin bundan haberi yoktu.

Bazı emekli polislerse, hâlâ bazı yerlerinde LAPD emekli maaşıyla okyanusa bakan çiftlik evlerinin alınabildiği güneye Meksiko'ya iniyorlardı.

Söylemek istediğim şey çok azmin buralarda kaldığıydı. Yetişkinlik hayatlarını burayı anlamlı bir hale getirmeye çalışarak geçiriyor, biraz düzen getirmeye çalışıyor, ama işleri bittikten sonra orada kalmaya daha fazla dayanamıyorlardı. İş insana bunu yapıyordu. Sizden başarınızın tadını çıkarma yeteneğini çalıyordu.

Başarmanın bir ödülü yoktu.

Tanıdığım rozetini bırakan, ama şehir değiştirmeyen birkaç kişiden birinin adı Burnett Biggar'dı. Şehre yirmi beş yılını vermiş -son yarısı süney Bürosu cinayet masasındaydı- Sonra oğluyla havaalanı yakınlarında bir işyeri açmak için emekli olmuştu.

Biggar&Biggar Profesyonel Güvenlik, Sepulveda'da La Tijera yakınlarındaydı. Binaları alelade, ofisleri gösterişsizdi. Biggar'ın işi, havaalanı civarındaki depolara güvenlik sistemleri ve devriyeler yerleştirmekti. Onunla son konuştuğumda -iki yıl kadar önce- elliden fazla çalışanı olduğunu ve işinin iyi gittiğini söylemişti.

Ama öte yandan gerçek iş dediği şeyi özlediğini anlayabiliyordum. Hayati iş, fark yaratan işti bu.

Tayvan'da yapılan blucinlerle dolu bir depoyu korumak kârlı olabilirdi. Ama bir katili yere yıkarak bileklerine kelepçeyi geçirmenin verdiği zevke yaklaşamazdı bile.

Biggar'ın özlediği de buydu. Bu yüzden Lawton Cross için yapacağım şey konusunda yardım için ona yaklaşabileceğimi düşünüyordum.

Kahve makinesinin bulunduğu küçük bir bekleme odası vardı, ama oraya geleli uzun süre olmamıştı. Burnett Biggar koridora çıkıp beni ofisine davet etti. Adına uygun şekilde iriyarı bir adamdı.

Yanında yürümektense arkasından onu takip etmem daha iyiydi. Kafası tıraş edilmişti ki bu benim için yeni bir görüntüydü.

"Eee Big, bakıyorum da saçlar gitmiş?"

Cilalı kafasını eliyle sıvazladı.

"Biçimi yüzünden uğraşması çok zordu, Harry. Hem beyazlamaya başlamışlardı."

"Hepimizinki beyazlıyor."

Ne küçük, ne de büyük olan ofisine soktu beni.

Ahşap lambriler, çerçevelenmiş takdirnameler, haber kupürleri ve teşkilattaki günlerinden kalan fotoğraflarıyla sade bir odaydı. Bütün bunlar müşterileri için çok etkileyici olmalıydı.

Biggar üzeri kalabalık masasının arkasına geçip önündeki sandalyeyi bana işaret etti. Oturduğumda arkasındaki duvarda bir glogan asılı olduğunu gördüm.

"Biggar&Biggar, Better&Better.""

Biggar öne doğru eğilip kollarını masasının üstünde kavuşturdu.

"Eee, Harry Bosch, seni bir daha göreceğimi sanmıyordum. Seni o sandalyede otururken görmek komik."

"Seni görmek de öyle. Görüşmeyi ben de beklemiyordum."

"Buraya iş için mi geldin? Geçen yıl emekli olduğunu duydum. İşi bırakacağını düşüneceğim son insandın sen."

"Kimse o kadar devam edemez, Big. Teklifin için sağ ol, ama bir işim var. Yalnızca biraz yardım istiyorum."

Biggar gülümseyince gözlerinin etrafındaki deri çekildi, ilgilenmişti. Benim bir şirkette veya güvenlik alanında çalışacak bir tip olmadığımı biliyordu.

"Hiçbir şey için yardım istediğini görmemiştim senin. Ne istiyorsun?"

"Bir düzeneğe ihtiyacım var. Elektronik gözetleme. Bir oda, kimse kamera olduğunu bilmeyecek."

"Odanın büyüklüğü ne kadar?"

"Yatak odası gibi. On beşe on beş olabilir."

"Ah, dostum, Harry, o yola hiç girme. Bu tür gözetlemelere başlarsan kendini kaybedersin. Gel benimle çalış. Senin için bir şeyler bulabilirim..

"Hayır, öyle bir şey değil. Aslında üzerinde çalıştığım cinayetle bağlantılı bir iş bu. Adam tekerlekli sandalyede. Bütün gün oturup televizyon seyrediyor. Ben yalnızca onun iyi olduğunu bilmek istiyorum, tamam mı? Karısıyla aralarında bir sorun var. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Taciz gibi bir şey mi?"

"Olabilir. Bilmiyorum. Birşey var yalnızca."

"Adam bunu yapacağını biliyor mu?"

"Hayır."

"Ama odaya girip çıkabiliyorsun?"

"Evet. Bana yardım edebilir misin?"

"Eh, kameralarımız var. Ama işimizin çoğunun endüstri aletleri olduğunu anlamalısın. Ağır iş zımbırtıları. Senin bütün ihtiyacın olan dadı kamerası gibi bir şey, Radio Shack'den alabileceğin bir şey bu."

Başımı iki yana salladım.

"O kadar aşikâr olmak istemiyorum. Adam polisti."

Biggar başıyla onaylayıp ayağa kalktı.

"Teknik odaya gelip elimizdekilere bak. Andre orada, sana yardım edebilir."

Beni tekrar koridordan geçirip binanın arkasına götürdü. Çift garaj büyüklüğündeki teknik oda çalışma tezgâhları ve üze-

rinde her türlü elektronik aletlerin bulunduğu raflar vardı. Uç adam tezgâhlardan birinin başına toplanmışlardı. Küçük bir televizyon ekranına bakıyorlardı. Siyah beyaz gözetleme bandı çalışıyordu.

Adamlardan iriyarı olanının Burnett'in oğlu Andre Biggar olduğunu anladım. Onunla tanışmamıştım, ama iriyarı oluşundan ve tıraşlı kafasına kadar Burnett'e olan benzerliğinden tanıdım.

Tanıştırma faslı geçtikten sonra Andre bir müşterinin deposunda meydana gelen hırsızlığın bandını izlediklerini söyledi. Babası ne istediğimi açıkladıktan sonra oğlu beni başka bir tezgâhın başına götürdü. Bana vazo, lamba, resim çerçevesi ve son olarak da bir saat içine saklanan kameraları gösterdi. Lawton Cross'un televizyondaki saati görememesi yüzünden yakınması aklıma gelince Andre'yi hemen durdurdum.

"Bu işime yarar. Nasıl çalışıyor?"

Yirmi beş santim çapında yuvarlak bir saatti bu.

"Bu bir okul saati. Yatak odasının duvarına koymak mı istiyorsun? Çok göze çarpacaktır, tıpkı şeyin üstünde memeler gibi..."

"Andre," dedi babası.

"Yatak odası olarak kullanılmıyor," dedim.

"Daha çok televizyon odası gibi. Ve söz konusu kişi televizyondaki saati göremediğini söylemişti bana. Bu yüzden bunu götürmem mantıklı olacaktır." Andre başıyla onayladı.

"Tamam. Ses istiyor musun? Ya renk?"

"Ses evet. Renk de iyi olur, ama şart değil."

"Tamam. Görüntünün diskete kaydedilmesini mi istiyorsun yoksa kendi içinde mi olmalı?"

Yüzüne boş boş bakınca anlamadığımı anladı.

"Bunları iki şekilde yerleştirebiliyorum. Birinde saatte kamera oluyor ve görüntü ve sesi video üzerine kaydeden bir alıcıya

aktarıyorsun. Emin olmak için otuz metrelik bir mesafe içinde alıcıyı koyacak güvenli bir yer bulmak zorundasın. Evin dışında bir minibüste filan mı olacaksın?"

"Böyle bir planım yok."

"Tamam, ikinci planım dijital. Her şeyi kameraya alıp bir diskete kaydediyorsun. Bunun dezavantajı kapasitesi. Disketle iki saatin var, sonra onu değiştirmen gerekiyor."

"Bu işe yaramaz. Birkaç günde bir kontrol etmeyi planlıyordum."

Alıcıyı evin içine nasıl saklayacağımı düşünmeye başladım, belki garaja saklayabilirdim. Bir şeyi atmak için garaja gidiyormuş gibi yapar ve alıcıyı Danny Cross'un görmeyeceği bir yere saklayabilirdim.

"Eğer gerekiyorsa kaydı yavaşlatabiliriz."

"Nasıl?"

"Çok farklı yolları var. Önce kamerayı saate koyarız. Sonra diyelim ki gece yarısıyla sabah sekiz arasında kapatırız. Ayrıca SKG'yi de derecelendirir ve..."

"SKG?"

"Saniyede kaydedilen görüntü. Ama bunda resimlerde atlama olur."

"Ya ses? Onda da atlamalar olur mu?"

"Hayır, ses ayrıdır. Sesi tamamen alırsın."

"Evde kedi köpek var mı?"

"Zannetmiyorum."

Başımla onayladım, ama görsel kayıtlardan herhangi birini kaybetmek istediğimden emin değildim.

"Hareket alıcısı da koyabiliriz. Bu adamın tekerlekli sandalyede olduğunu söylemiştin, fazla hareket ediyor mu?"

"Hayır, edemiyor. Felçli. Galiba çoğu zaman televizyonun karşısında oturuyor."

"Evde kedi köpek var mı?"

"Zannetmiyorum."

"O zaman odadaki tek hareket bakıcı içeri girdiğinde gerçekleşiyor ve senin görmek istediğin de zaten bu. Yanılıyor muyum?"

"Hayır."

"O halde sorun yok. Bu işe yarayacaktır. Hareket alıcısı koyarız ve sen birkaç günde bir disketi değiştirirsin."

"Tamamdır."

Başımla onaylayıp Burnett'e baktım. Oğlundan etkilenmiştim. Andre bir futbol oyuncusuna benziyordu, ama hayatında devreler ve mikroprosesleme disketleriyle bir uzmanlık alanı bulmuştu. Burnett'in gözlerindeki gururu görebiliyordum.

"Bana toparlamam için on beş dakika verin, sonra gelip nasıl takacağını ve veri disketini nasıl değiştireceğini gösteririm."

"Harika."

Burnett'in ofisinde oturup teşkilat ve birlikte çalıştığımız birkaç dava hakkında konuştuk. Bir davada hedefi ve ödemenin ikinci taksitini yapmayan işvereni öldüren kiralık katili yakalamaya çalışmıştık. Bir ay boyunca benim ekibim, Biggar ve ortağı Miles Manley ile birlikte çalışmıştı. Big ve Manley kurbanın mahallesinden bir tanık bulunca olayı çözmüştük. Tanık cinayetin işlendiği gün beyaz bir adam gördüğünü hatırlayıp arabasını kırmızı deri döşemeli siyah bir Corvette olarak tarif etmişti. Araba ikinci kurbanın kapı komşusunun kullandığı arabaya benziyordu. Biggar ve benim tarafımdan gerçekleştirilen uzun bir soruşturmanın ardından adam suçunu itiraf etmişti.

"Her zaman öyle küçük bir şey olurdu," dedi Biggar arkasına yaslanırken, "İşte en sevdiğim yanı da bu. Küçük ipucunun nereden geleceğini hiçbir zaman bilemezsin."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

"Yani özlüyorsun?"

"Evet. Ama geri alacağım. Şimdi başlıyorum."

"Duyguyu kastediyorsun, işi değil, doğru mu?"

"Doğru. Ya sen, hâlâ özlüyor musun?"

"Burada ihtiyacımdan fazla para kazanıyorum, ama evet, o gücü özlüyorum. İşim bana güç veriyordu ve burada kiralık polislerin vardiyalarını ayarlayıp kamera yerleştirirken bu gücü hissetmiyorum. Yaptığın işte dikkatli ol, Harry. Benim gibi başarılı olursun ve sonra oturup eski günleri hatırlayıp gerçekte olduklarından çok daha güzel olduklarını düşünürsün."

"Dikkatli olacağım, Big."

Biggar başını sallarken o günlük tavsiye dozunu verdiği için memnundu.

"İstemezsen bana söylemek zorunda değilsin, Harry, ama tekerlekli sandalyedeki bu adam Lawton Cross, değil mi?"

Tereddüt ettim, ama fark etmediğine karar verdim.

"Evet, o. Başka bir olay üzerinde çalışıyordum, yollarımız kesişti. Onu görmeye gittiğimde bir şeyler anlattı. Yalnızca emin olmak istedim... anlarsın ya."

"İyi şanslar. Karısını hatırlıyorum, birkaç kere görmüştüm. Hoş bir bayandı."

Başımla doğruladım. Ne demek istediğini, Cross'un karısı tarafından kurban edilmediğini umduğunu anladım.

"İnsanlar değişebilir," dedim. "Bunu öğreneceğim."

Andre Biggar birkaç dakika sonra elinde alet çantası, dizüstü bilgisayar ve kutunun içinde saatli kamera ile geldi. Ve elektronik gözetleme cihazlarını nasıl kullanacağımı öğretti. Saat hazırdı. Bütün yapmam gereken bir duvara monte ederek, fişini takmaktı. Zamanı ayarlarken kadranı içeri itip kamerayı harekete geçirecektim. Bellek kartını çıkartmak için saatin arkasını açıp kartı kameradan çıkaracaktım, çok kolaydı.

"Pekâlâ, kartı çıkardıktan sonra, görüntüyü nerden alacağım?"

Andre başını salladı ve bellek kartını dizüstü bilgisayarın yanına nasıl takacağımı gösterdi. Sonra komut tuşlarına basarak gözetleme kayıtlarını bilgisayar ekranına nasıl yansıtacağımı öğretti.

"Çok basit. Ekipmana gözün gibi bak. Bozmadan geri getir. Ona tonlarca para ödedim."

Bunun benim için yeterince basit olmadığını ona açıklamadım. Teknik bilgimin yetersizliğini belli etmemek için işin parasal yönünü ileri sürdüm.

"Bak istersen," dedim. "Bilgisayarın burda kalsın, bakmak istediğim zaman bellek kartını buraya getiririm. Ekipmanına zarar vermek istemem. Zaten beraberimde fazla yük taşımaktan hoşlanmam."

"Sen nasıl istersen. Ama bu aletin güzel tarafı acil durumlar için. Gerekirse kartı çıkarıp herifin evinin önünde, arabanda bile izleyebilirsin. Buraya kadar gelmene ne gerek var?"

"Acil bir durum olacağını zannetmiyorum.

Bilgisayar burda kalsın. Sana kartı getiririm, olur mu?"

"Nasıl istersen."

Andre saati kutuya yerleştirdi. Alet çantası ile saati bana bıraktı. Sonra elimi sıkıp ofisten çıktı.

Burnett'e baktım. Yola çıkma zamanı gelmişti.

"Sana büyük yardımı oluyor gibi."

"Andre buranın kalbi."

Çerçeveli hatıraları işaret etti.

"Ben müşterileri bulup etkiliyor, işi alıyorum, işi yapan ise Andre, ihtiyaçları anlıyor ve karşılıyor."

Başımı sallayıp ayağa kalktım.

"Bunun için benden bir şey alacak mısın?" diye sordum, kutuyu kaldırarak.

Biggar gülümsedi.

"Geri getirirsen bir şey almam."

Sonra yüzü ciddileşti. "Lawton Cross için en azından bunu yapayım."

"Evet," dedim neler hissettiğini biliyordum.

El sıkıştık. Kolumun altında, dünyanın düşündüğüm kadar kötü bir yer olmadığını gösterecek bir ekipman olduğunu umduğum saatle dışarı çıktım.

15

Federal binasından Vadi'ye geri dönerek, Sepulveda Geçidi'nden geçerken yoğun trafiğin ilk dalgasına yakalandım. Yalnızca Mulholland Drive'a ulaşmam yarım saat sürdü. O noktada otoyoldan çıkıp dağların etekleri boyunca batıya gittim. Malibu'nun ardından batarken geride kırmızı bir iz bırakan güneşi seyrettim. Işınlar dar açıyla geldiğinde güneş genellikle Vadi'nin üzerinde asılı duran sisten yansır ve muhteşem bir turuncu, pembe ve mora dönüşürdü. Sanki her gün bu zehirli havayı solumanın karşılığındaki ödül gibidir bu.

Bu akşam güneş yansıması, araya beyaz çizgilerin karıştığı turuncu renkteydi. Eski karım evin arkasından gün batışını seyrederken Kremalı gökyüzü derdi bu görüntüye. Her görüntü için bir etiketi vardı ve bu beni hep güldürürdü.

Onun verandadaki görüntüsü çok uzun zaman önce ve hayatımın çok farklı bir dönemine aitmiş gibi görünüyordu. Lindell'in Las Vegas'ta onu görüşüyle ilgili söyledikleri geldi aklıma. Lindell'e onun için sormadığımı söylediysem de o eski karım için sorduğumu biliyordu. Oraya gidip onu bulmayı ve bir şans daha istemeyi düşünmediğim bir gün olmasa bile bir hafta geçmiyordu.

Onun şartlarıyla bir kez daha deneme şansı istiyordum. Beni artık LA'de tutan bir işim yoktu.

Nereye istersem gidebilirdim. Bu kez ona gidebilirdim ve günahlar şehrinde birlikte yaşayabilirdik. Şehrin kumarhanelerinin mavi çuha masalarında ne bulması gerekiyorsa onu bulmak için zamanı olabilirdi hâlâ. Her günün sonunda eve bana gelirdi. Ben ne gerekirse onu yapardım. Vegas'ta benim becerilerime sahip biri için her zaman bir şeyler bulunurdu.

Bir keresinde bir kutu hazırlayıp Benz'in arkasına koymuş, tanıdık korkular göğsüme doğru yükselmeye başlayana kadar Riverside'a kadar gitmiştim. O zaman otoyoldan çıkıp In and Out'da bir hamburger yemiş, sonra eve geri dönmüştüm. Eve varınca kutuyu açma zahmetine girmemiştim. Yatak odasına koymuş, sonraki iki hafta boyunca gereken eşyalarımı içinden çıkarıp kullanmıştım. Boş kutu hâlâ yerde duruyor, bir daha onu doldurup o yolculuğa çıkacağım zamanı bekliyordu.

Korku. Her zaman oradaydı. Reddedilme korkusu, karşılık görmeyen umut korkusu, içimdeki hâlâ yüzeyin altında olan duyguların korkusu. Hepsi mikserden geçirilip pürüzsüz bir çikolatalı süt gibi bardağımın ağzına kadar doldurulmuştu. Bardağım o kadar doluydu ki bir hareket yapsam her yerinden taşacaktı. Bu yüzden kıpırdayamıyordum. Felç olmuş gibiydim. Bu yüzden evde kalıp kutudaki eşyalarımı kullanarak yaşamaya devam ediyordum.

Tek mermi teorisine inananlardanım. Pek çok kez âşık olup sevişebilirdiniz, ama kenarına adınızın kazılı olduğu tek bir mermi vardı. Ve eğer o mermiyle yaralanacak kadar şanslıysanız yara asla iyileşmezdi.

Roy Lindell'in mermisinde Martha Gessler'ın adı yazılı olabilirdi. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey Eleanor Wish'in benim mermim olduğuydu. Beni paramparça etmişti. Ondan önce ve sonra

başka kadınlar olmuştu, ama onun yarası her zaman oradaydı. İyileşmeyecekti.

Kanama geçiriyordum ve onun için her zaman kanayacağımı biliyordum. Öyle olmak zorundaydı.

Kalpteki şeylerin sonu yoktu.

16

Woodland Hilis'e dönerken garajdan alet kutumu almak için eve uğradım. Sonra kısa bir süre için Vendôme Liquors'da durdum. Telefon açmadım, ama Lawton Cross'un evde olma olasılığının her zaman çok yüksek olduğunu biliyordum.

Üç kez vurduktan sonra Danielle Cross kapıyı açtı. Zaten gergin olan yüzü kapıdakinin ben olduğunu görünce iyice asıldı.

"Uyuyor," dedi, bedenini kapı aralığından çekmeden. "Hâlâ dünün etkisinden kurtulmaya çalışıyor."

"O halde onu uyandır, Danny, çünkü onunla konuşmam lazım."

"Bak, böyle giremezsin içeri. Artık polis değilsin. Böyle bir hakkın yok."

"Ya senin Law'un kimi görüp kimi görmeyeceğine karar verme hakkın var mı?"

Bu onun öfkesinin şiddetini biraz kesmiş gibiydi.

Alet kutusuna ve kolumun altındaki kutuya baktı.

"O nedir?"

"Ona bir armağan getirdim. Bak Danny, onunla konuşmam gerekiyor, insanlar onu görmeye gelecek. Hazır olması için onunla konuşmalıyım."

Yumuşadı. Başka bir şey söylemeden geri çekilip kapıyı açtı. Kolunu uzatarak içeri girmemi işaret etti, içeri girip tek başıma yatak odasına gittim.

Lawton Cross sandalyesinde uyuyordu. Ağzı açıktı, ilaç görünümlü bir damla yanağından aşağıya doğra süzülüyordu.

Ona bakmak istemiyordum. Neler olabileceğini çok canlı bir şekilde hatırlıyordu o. Alet çantasını ve kutuyu yatağın üzerine koydum. Odanın kapısına giderek Cross'u uyandıracağım umduğum kadar şiddetli bir şekilde çarparak kapattım. Onu dokunarak uyandırma fikri hiç cazip gelmiyordu bana.

Ona baktığımda gözkapaklarının titreştiğini ve yarıya kadar açıldığını gördüm.

"Hey, Law? Benim, Harry Bosch."

Monitörün üstündeki yeşil ışığı fark edip kapatmak için sandalyenin arkasına geçtim.

"Buradayım, dostum. Artık uyandın mı?"

"Ya... mmm uyanığım."

Yatağa gidip Andre Biggar'ın benim için paketlediği saati çıkarmaya başladım.

"Güzel. Sana söylemem gereken bazı şeyler var. Ve sana bir şey getirdim."

"Black Bush mu?"

Sesi telaşlıydı. Sözcük seçimim yüzünden bir kez daha pişman oldum. Görüş alanına girip saati kaldırdım.

"Sana bu saati aldım. Artık istediğin zaman saati öğrenebileceksin."

Üfledi.

"Danny indirecektir."

"Ben ona indirmemesini söylerim. Merak etme."

Alet kutusunu açıp bir çekiç ve farklı amaçlar için kullanılan çivilerin bulunduğu naylon torbadan bir çivi aldım. Televizyonun solundaki duvarı inceleyip bir nokta seçtim. Tam altında bir elektrik prizi vardı. Çiviyi yükseğe tutarak yarıya kadar çaktım. Kapı açılıp Danny içeri girdiğinde saati asıyordum.

"Ne yapıyorsun? O burada saat istemiyor."

Saati asmayı bitirip ellerimi indirdim, ona döndüm.

"Bana istediğini söyledi."

İkimiz de bu anlaşmazlığa son vermesi için Law'a baktık. Bakışları karısıyla benim aramda gitti geldi.

"Bir süre deneyebiliriz," dedi. "Sevdiğim programların ne zaman başlayacağını görmek için saati bilmek hoşuma gider."

"Güzel," dedi ters bir sesle. "Nasıl istersen."

Odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Eğilip saatin fişini prize taktım. Kendi saatime bakıp ayarladım ve kamerayı çalıştırdım. İşimi bitirdiğimde çekici alet kutusuna geri koyarak kilidini geçirdim.

"Harry? "

"Ne?" diye sordum, soruyu bildiğim halde.

"Bana getirdin mi?"

"Biraz."

Alet kutusunu tekrar açıp Vendome'da park yerinde doldurduğum şişeyi çıkardım.

"Danny akşamdan kalma olduğunu söyledi. Emin misin?"

"Elbette, ben iyiyim. Biraz tadına bakayım, Harry. Buna ihtiyacım var."

Bir gün önceki işlemleri tekrarladım ve viskiyi suyla karıştırdığımı anlayıp anlamayacağını görmek için bekledim.

"Ah, bu çok güzel, Harry. Bir tane daha ver."

Bir yudum daha verdikten sonra şişeyi kapattım, ama bu adamın hayatta kalan tek zevkine engel olduğum için kendimi suçlu hissediyordum.

"Dinle, Law. Seni uyarmak için geldim. Galiba bu iş yüzünden arı kovanına çomak soktum."

"Ne oldu?"

"Paraların seri numaraları konusunda Dorsey'i arayan ajanı, bulmaya çalıştım. Hatırladın mı, şu sorunla ilgili olarak."

"Hatırladım. Onu buldun mu?"

"Hayır, Law, onu bulamadım. Ajan Martha Gessler. Bu isim sana bir şey hatırlattı mı?" Bellek bankaları oradaymış gibi tavana baktı.

"Hayır, hatırlatmalı mı?"

"Bilmiyorum. Bu ajan kayıp. Hem de üç yıldır, Jack'i aradığı zamandan beri."

"Vay canına, Harry."

"Ya. Bu yüzden o telefonun izini sürmek için orayı aradığımda bu durumla karşılaştım."

"Benimle konuşmaya gelecekler mi?"

"Bilmiyorum. Gelebilirler. Bütün bunları bir şekilde terörizmle bağdaştırıyorlar. On bir eylül sonrası oluşturulan ekiplerden biri uğraşıyor bu konuyla. Ve duyduğum kadarıyla önce kıç tekmeleyip kurallar kitabını sonra okuyorlarmış."

"Buraya gelmelerini istemiyorum, Harry. Neyin tetiğini çektin sen böyle?"

"Bunun için özür dilerim, Law. Eğer gelirlerse bırak sorularını sorsunlar ve elinden geldiğince cevap ver. İsimlerini al ve onlar gittikten sonra Danny'ye beni aramasını söyle."

"Denerim. Ben yalnızca rahat bırakılmak istiyorum."

"Biliyorum, Law."

Sandalyesine yaklaşıp şişeyi görebileceği bir yere kaldırdım.

"Biraz daha ister misin?"

"Sorulur mu?"

Ağzına bolca bir yudum döktüm, sonra da biraz su verdim. Aşağıya inip etkisinin gözlerine yansımasını bekledim. Bulanık görünüyorlardı.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Sana soracak birkaç sorum daha var. Büroyla konuştuktan sonra peşime düştüler."

"Ne sormak istiyorsun?"

"Jack'e gelen telefonu. FBI Gessler'ın seri numaralarla ilgili olarak aradığına dair bir kayıt olmadığını söylüyor."

"Bu çok basit. Belki arayan o değildi. Dediğim gibi Jack'ten onun ismini öğrenmedim. Öğrendiysem bile unuttum. Hatırlamıyorum."

"O olduğundan eminim ben. Tarif ettiğin her şey onu işaret ediyor. Bilgisayarında senin sözünü ettiğin gibi bir programı varmış. Program da onunla birlikte kayboldu."

"İşte. Büyük olasılıkla telefonunun kaydı vardı.

Yalnızca onunla birlikte kayboldu gitti."

"Galiba. Ya telefonun saati? Bu konuda bir şey hatırlıyor musun?"

"Ah, Tanrım, bilmiyorum, Harry. Yalnızca bir telefondu. Eminim Jack kaydetmiştir."

Kronolojik kayıttan söz ediyordu. Her şey her zaman kayıt, defterine geçirilirdi. Ya da geçirilmesi gerekirdi.

"Evet, biliyorum," dedim. "Ama kayıt defterine ulaşamam. Ben dışarıdayım, hatırlasana."

"Evet."

"Dâvada on ay kadar ilerlediğinizi söylemiştin, hatırlıyor musun? O zamana kadar başka davalarda çalışmaya başladığınızı, sonra Jack'in Angella Benton davasında bir ipucu yakaladığını söylemiştin, Cinayet on altı mayıs doksan dokuzda işlenmişti. Martha Gessler ertesi yıl mart ayının on dokuzunda kayboldu. Tam on ay sonra."

"Demek doğru hatırlamışım. Başka ne öğrenmek istiyorsun benden?"

"Yalnızca..."

Sözlerimi tamamlamadım. Neyi nasıl soracağımı bulmaya çalışıyordum. Kronoloji konusunda bir şeyler yanlıştı.

"Yalnızca ne?"

"Bilmiyorum. Eğer Jack bu ajanla kısa bir süre önce konuştuysa kaybolduğu zaman bir şey söylerdi gibi geliyor bana. Bu büyük bir olaydı, anlarsın. Her gün gazete ve televizyondaydı. Telefon daha önce gelmiş olabilir mi? Mesela, davanın başlarındayken. Bu şekilde kadın haberlere çıkana kadar Jack onu unutmuş olabilirdi."

Cross bunu düşünürken bir süre bir şey söylemedi. Başka olasılıkları da düşünmüştüm, ama mantık duvarlarına çarpıp duruyordum.

"Bana şundan bir yudum daha verir misin, Harry?"

Büyük bir yudum almaya çalışınca içki geri gelip boğazını yaktı. Tekrar konuştuğunda sesi her zamankinden boğuktu. "Sanmıyorum. On ay geçtiğini düşünüyorum."

"Biran için gözlerini kapa, Law."

"Ne diyorsun sen?"

"Gözlerini kapatıp hafızana yoğunlaş. Aklında ne varsa onu düşün, ona odaklan."

"Beni hipnotize etmeye mi çalışıyorsun, Harry?"

"Yalnızca düşüncelerini odaklamaya, Jack'in söylediklerini hatırlamanı sağlamaya çalışıyorum."

"İşe yaramaz."

"İzin vermezsen tabi yaramaz. Rahatla, Law. Gevşe ve her şeyi unutmaya çalış. Sanki zihnin bir karatahta ve sen de onu silmeye çalışıyorsun. Jack'in o telefonla ilgili olarak söylediklerini hatırlamaya çalış."

Gözleri ince, soluk gözkapaklarının altında kıpırdanıp duruyordu, ama biraz sonra hareketleri kesildi.

Yüzüne bakıp bekledim. Hipnotik teknikleri kullanmayalı yıllar olmuştu ve o zaman da olaylar ve şüphelilerle ilgili görsel tanımları hafızaya getirmeye çalışmıştım.

Cross'tan istediğim şey bir zamana, yere ve o sırada gerçekleşen bir diyaloga ait bir hatıraydı.

"Kara tahtayı görüyor musun, Law?"

"Evet, görüyorum."

"Tamam, tahtaya gidip Jack'in adını yaz. En tepeye yaz ki aşağıda yer kalsın."

"Harry, bu çok aptalca. Ben..."

"Yalnızca beni memnun et, Law. Tahtaya bakıp Jack'in adının altına telefon görüşmesi yaz. Tamam mı?"

"Tamam, yazdım."

"Güzel. Şimdi o üç sözcüğe bakıp dikkatini yoğunlaşın. Jack Telefon görüşmesi. Jack. Telefon görüşmesi."

Sözlerimi takip eden sessizlik yeni saatin zor duyulan tıkırtılarıyla daha da belirgin hale geliyordu.

"Law, şimdi bu sözcüklerin etrafındaki siyaha odaklanmanı istiyorum. Harflerin içinden geç, Law, siyaha doğru. Harflerin içinden geç."

Bekleyip göz kapaklarını seyrettim. Retina hareketinin tekrar başladığını gördüm.

"Jack seninle konuşuyor, Law. Sana o ajanı anlatıyor. Film seti soygunuyla ilgili bilgi geldiğini söylüyor."

Uzun süre bekledim. Gessler'ın adından söz edip etmemeni gerektiğine karar vermeye çalışıyordum, sonra bunu yapmamanın daha iyi olacağına karar verdim.

"Sana neler söylüyor, Law?"

"Numaralarda garip bir şey varmış. Birbirine uymuyorlarmış."

"Jack mi onu aramış?"

"Hayır, o Jack'i aramış."

"Jack sana bunları anlatırken neredesiniz, Law?"

"Arabadayız."

"Mahkemeye gitmemiz lazım."

"Davanız mı var?"

"Evet."

"Kimin davası?"

"Küçük bir Meksikalı çocuğun. Western'de Koreli bir kuyumcuyu öldüren küçük bir haydut. Alejandro Penjeda. Karar günü."

"Penjeda davalı mı?"

"Evet."

"O zaman Jack o ajanla karar için mahkemeye gitmenizden önce görüştü?"

"Doğru."

"Tamam, Law."

İstediğimi elde etmiştim. Başka ne sorabilirim diye düşündüm. "Law? Jack ajanın adını söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi."

"Ajanın ona verdiği bilgiyi kontrol edip etmeyeceğini söyledi mi?"

"Saçma bir telefon olduğunu söyledi. Bir anlam ifade etmiyormuş."

"Sen ona inandın mı?"

"Evet."

"Tamam, Law. Biraz sonra gözlerini açmanı söyleyeceğim. Uyandığın zaman kendini yeni uyanmış gibi hissetmeni, ama konuştuklarımızı hatırlamanı istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam, evet."

"Ve kendini daha iyi hissetmeni istiyorum. Hayatındaki şeyler konusunda… olumlu olmanı istiyorum. Olabildiğince mutlu olmanı istiyorum Law. Tamam mı?"

"Evet."

"Tamam, Law, şimdi gözlerini aç."

Gözkapakları kıpırdandı, sonra tamamen açıldı.

Önce tavana baktı, sonra bana döndü. Öncekinden daha parlak görünüyorlardı. "Harry..."

"Kendini nasıl hissediyorsun, Law?"

"İyi"

"Konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"

"Evet, o küçük Meksikalı, Penjeda. Ona Penjeda diyorduk. Bölge savcısının anlaşmasını kabul etmedi. ġartlı tahliyeli ömür boyu. Jüriyle şansını deneyip ayvayı yedi. ġartlı tahliyesiz ömür boyu."

"Yaşa ve öğren."

Boğazının derinliklerinden kahkahaya benzer bir hırıltı yükseldi.

"Evet, bu çok iyiydi," dedi. "Jack'in Westwood'dan gelen telefonu o gün mahkemeye giderken söylediğini hatırlıyorum."

"Tamam. Penjeda'yla ilgili kararın ne zaman verildiğini hatırlıyor musun?"

"Şubatın sonunda. Son davamdı, Harry. Bir ay sonra o kahrolası barda kurşunu yiyip tarih oldum. Kararı duyup şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapse çarptırıldığını anladığında Penjeda'nın yüzüne baktığımı hatırlıyorum. Kahrolası hak ettiğini buldu."

Tekrar bir kahkaha attı ve gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm.

"Ne oldu, Law?"

"O Corcoran'da bahçede hentbol oynuyor veya kıçını bir saatliğine EME'ye kiralıyor. Bense buradayım. Ben de şartlı tahliyesiz ömür boyuna mahkûm oldum galiba."

Gözlerime baktı. Başımı salladım, çünkü yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu.

"Bu haksızlık, Harry. Hayat hiç adil değil."

17

Şehir merkezindeki kütüphane Flower ve Figueroa'daydı. Merkezdeki ve bütün şehirdeki en eski binalardan biriydi. Bu yüzden çevresindeki modern cam ve çelik yapıların yanında minicik kalıyordu. İçerisi çok güzeldi. Papazlar tarafından şehrin kuruluşunu tasvir eden mozaiklerle kaplı kubbeli bir yapıydı. Bina bir kundakçı tarafından yakılmış ve yıllarca kapalı kalmıştı, sonra restore edilerek orijinal güzelliğine tekrar kavuşmuştu. Ben restorasyon tamamlandıktan sonra gelmiştim ve çocukluğumdan beri ilk gelişimdi bu. Sonra da gelmeye devam etmiştim. Hiçbir zaman çok iyi bir okuyucu değildim. Yeterince uzun süre hareketsiz duramıyordum. Ama burası için geliyordum. Beni Los Angeles'a yaklaştırdığını hatırlıyordum. Kendimi orada rahat hissediyordum. Öğle yemeğimi de getirerek dosyalarımı okur, notlar alırdım. Güvenlik görevlilerini ve kütüphanecileri tanımıştım. Kütüphane kartım vardı, ama hiç kitap almamıştım.

Lawton Cross'tan ayrıldıktan sonra yine kütüphaneye gittim, çünkü kupür araştırmaları için Keisha Russell'ın yardımını isteyemezdim artık. Ondan yalnızca Martha Gessler hakkında bir kupür araştırması yapmasını istemişken beni kontrol etmek için Sacramento'yu araması bir uyarıydı. Gazeteci merakı onu benim istediğimden daha ileri bir noktaya götürebilir, istemediğim yerlerde? bulunabilirdi.

Esas başvuru masası ikinci kattaydı. Daha önce onunla hiç konuşmamış olsam da tezgâhın arkasındaki kadını tanıdım. Yanına yaklaştığımda onun da beni tanıdığını söyleyebilirdim. Kütüphane kartımı polis rozetimin bulunduğu yere takmıştım. Adımı okuyunca hatırladı.

"Ünlü bir ressamla aynı adı taşıdığınızı biliyor musunuz?" diye, sordu.

"Evet, biliyorum."

Yüzü kızardı. Çekici olmayan bir saç stiliyle otuzlu yaşların ortalarındaydı. Yaka etiketi adının Bayan Molloy olduğunu söylüyordu.

"Elbette," dedi. "Bunu biliyorsunuzdur. Size nasıl yardımcı olabilirim."

"Üç yıl önce Times'da çıkan bazı haberlere bakmam gerekiyor."

"Anahtar kelime araması yapmak ister misiniz?"

"Herhalde. Nedir o?"

Gülümsedi. " Bilgisayarda Los Angeles Times'ın bin dokuz yüz seksen yediye kadar uzanan kayıtları bulunuyor. Eğer aradığınız şey o tarihten sonrasına aitse bütün yapmanız gereken bilgisayarlarımızdan birine on-line bağlanıp haberde geçtiğini düşündüğünüz anahtar sözcüğü ya da sözcükleri yazıp araştırmaya başlayabilirsiniz. Bu anahtar sözcük, bir isim olabilir."

"Evet, tamam, benim yapmak istediğim de bu."

Gülümseyerek tezgâhın altına uzandı. Bana otuz santim uzunluğunda beyaz plastik bir alet verdi. Daha önce gördüğüm hiçbir bilgisayara benzemiyordu bu.

"Nasıl kullanacağım?"

Neredeyse bir kahkaha atıyordu.

"Bu bir çağrı cihazı. Şu anda bilgisayarlarımızın tamamı kullanımda. Boşalır boşalmaz sizi haberdar edeceğim."

"Oh."

"Çağrı cihazı binanın dışında çalışmaz. Ayrıca işitilebilir bir ses de çıkarmaz. Yalnızca titreşir. Bu yüzden üzerinizden ayırmayın."

"Tamam, ne kadar süreceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Bir saatlik kullanım sürelerimiz vardır, bu da hiçbirinin yarım saatten önce boşalmayacağını gösteriyor. Ama insanlar her zaman bir saat boyunca kullanmıyorlar."

"Tamam, teşekkür ederim. Buralarda olacağım."

Okuma odalarında boş bir masa bulup dava kronolojisi üzerinde çalışmaya karar verdim. Not defterimi çıkarıp yeni bir sayfa açtım. Bildiğim üç önemli tarihi ve olayı yazdım.

Angella Benton - öldürüldü - 16 Mayıs 1999

Film seti soygunu - 19 Mayıs 1999

Martha Gessler - kayboldu - 19 Mart 2000

Sonra bilmediğim şeyleri ekledim.

Gessler/Dorsey - telefon konuşması -?????

Birkaç dakika sonra beni rahatsız eden bir şeyi açıklamaya yardım edebilecek başka bir şey geldi aklıma.

Dorsey/Cross -cinayet/çatışma- ?????

Kimsenin cep telefonu kullanıp kullanmadığını görmek için etrafıma bakındım. Telefon açmak istiyordum, ama kütüphanede buna izin verilip verilmediğini bilmiyordum. Dönüp arkama baktığımda dergi rafının yanında dikilen bir adamın hızla dönüp ne olduğuna bakmadan bir dergi kaptığını gördüm. Mavi blucin ve flanel bir gömlek giymişti. Görüntüsündeki hiçbir şey FBI'dan olduğunu söylemiyordu, ama ben ona bakana kadar bana baktığından emindim. Tepkisi çok hızlı, neredeyse sinsiceydi. Aramızda bir göz kontağı olmamıştı. Belli ki adam beni seyrettiğini bilmemi istemiyordu.

Not defterimi kaldırarak masadan kalktım, dergi rafına doğru yürüdüm. Adamın yanından geçerken aldığı derginin günümüzün ana babalarını anlatan Parenting Today adlı dergi olduğunu gördüm. Bu da şaşırtıcıydı, çünkü babaya benzer bir yanı yoktu, izlendiğime emindim artık.

Referans masasına dönüp ellerimi tezgâha koyarak Bayan Molloy'a doğru fısıldadım.

"Bir şey sorabilir miyim? Kütüphanede cep telefonu kullanmak serbest mi? "

"Hayır, yasak. Birisi cep telefonu kullanarak sizi rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, yalnızca kuralı merak ediyordum. Teşekkür ederim."

Ben dönerken tam beni çağırmak üzere olduğunu söyledi. Bilgisayarlardan biri boşalmıştı. Ona çağrı cihazını verdim, beni bekleyen bilgisayar ekranının parladığı bölmeye götürdü.

"İyi şanslar," dedi masasına geri dönerken.

"Affedersiniz," dedim ona geri çağırarak. "Şey, şu Times şeyine nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

"Masa üstünde bir ikon var."

Dönüp masanın üstüne baktım, bilgisayar, klavye ve fareden başka bir şey yoktu. Kütüphaneci arkamdan gülmeye başladı, ama sonra eliyle ağzını kapattı.

"Özür dilerim," dedi. "Yalnızca... bu işle ilgili ilk şeyi nasıl yapacağınızı bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Ne ilkini ne ikincisini ne de üçüncüsünü.

Başlamama yardım eder misiniz?"

"Bekleyin. Önce kimsenin beni bekleyip beklemediğine bakayım."

"Tamam, teşekkürler."

Otuz saniye sonra geri gelip omzumun üstünden fareye doğru eğildi. Times arşivlerine girip anahtar sözcük bölümüne gelene kadar birkaç kez tıkladı.

"Şimdi aradığınız haberle ilgili sözcükleri yazın."

Bu kadarını anladığımı göstererek başımı salladım, Sonra Alejandro Penjeda ismini yazdım. Bayan Molloy uzanıp enter'a bastı, araştırma başladı. Beş saniye içinde sonuçlar ekranda belirdi. Beş tanesi aradıklarıma uyuyordu, ilk ikisi 1991 ve 1994 arasında, son üçü 2000'den sonrasına aitti, ilk ikisine ilgilendiğim Penjeda'yla ilgili olmadığı için boş verdim. Diğer üçü 2000 yılı mart ayından sonrasına aitti. Fareyi 1 Mart 2000'in üzerine getirip

tıkladım. Haber ekranın yarısını kapladı. Kyungwon Park isimli Koreli kuyumcuyu öldürmekten tutuklanan Alejandro Penjeda mahkemesinin açılışıyla ilgili kısa bir haberdi.

İkinci haber de kısa ama benim istediğim gibi bir haberdi. Penjeda davasında verilen hüküm söz konusuydu. Tarih 14 Mart'tı ve bir gün öncesinin olaylarını bildiriyordu. Not defterimi çıkarıp yeni bilgiyi doğru yere koyarak kronolojiyi tamamladım.

Angella Benton - öldürüldü 16 Mayıs 1999

Film seti soygunu - 29 Mayıs 1999

Gessler/Dorsey- telefon görüşmesi - 13 Mart 2000

Martha Gessler - kayboldu - 19 Mart 2000

Elimdekilere baktım. Martha Gessler, Jack Dorsey'le paraların seri numaraları konusunda konuştuktan beş gün sonra ortadan kaybolmuş ve tahminen öldürülmüştü.

"Başka bir şey varsa ön masada olacağım."

Bayan Molloy'un hâlâ arkamda dikildiğini unutmuştum. Ayağa kalkıp oturmasını işaret ettim.

"Aslında, eğer siz yapabilirseniz çok daha hızlı olur," dedim. "Birkaç araştırma daha yapmam gerekiyor."

"Araştırmaları bizim yapmamamız gerekiyor.

Eğer kullanacaksanız bilgisayar konusunda yeterli olmanız gerekli."

"Anlıyorum. Öğreneceğim, ama şu anda yeterli değilim ve bu araştırmalar çok önemli."

Bana yardım etmeye devam edip etmemesi konusunda tereddüt ediyordu. Özel dedektif lisansımın yanımda olmasını diledim. Belki bu onu etkilerdi.

Kimsenin ona ihtiyacı olup olmadığını görmek için eğilip ön masaya baktı. Parenting Today dergisini okuyan adam birisini bekliyormuş ya da yardım istiyormuş gibi ortalıkta dolaşıyordu.

"Bu beyefendiye yardım ettikten sonra geri geleceğim," dedi Bayan Molloy.

Cevabımı beklemeden yürüyüp gitti. Parenting Today dergili adama yardım isteyip istemediğini sorarken onları seyrettim. Adam başını sallayıp bana şöyle bir baktıktan sonra yürüyüp gitti. Bayan Molloy tekrar yanıma geldi. Bilgisayarın önüne oturdu.

"Bir sonraki sözcük nedir?"

Fareyi hızla hareket ettirerek anahtar sözcük bölmesine geri döndü.

"Jack Dorsey," dedim. "Ve araştırmayı biraz daraltmak için Nat's Bar'ı da ekleyebilir misiniz?"

Söylediklerimi yazıp araştırmaya başladı. 13 sonuç çıktı, ilkini ekrana getirmesini istedim. Tarih 7

Nisan'dı ve bir gün öncesinin haberini veriyordu.

HOLLYWOOD'DAKİ BİR BARDA ÇIKAN ÇATIŞMADA BİR POLİS ÖLDÜ, DİĞERİ YARALANDI. DEDEKTİFLER SOYGUNA RASTLADI

Times Muhabiri

Keisha Russell'ın Haberi

Dün öğle saatleri sırasında Hollywood'daki bara giren bir adam silahını doğrultarak kasayı soymak istedi.

Öğle yemeği molasındaki iki Los Angeles polis dedektifi ve barmen çıkan çatışmada vuruldu.

Cherokee Bulvarı'ndaki Nat's Bar'da saat 13.00'de meydana gelen çatışmada dedektif John H. Dorsey, (49), aldığı çok sayıda kurşun yarasıyla öldü ve ortağı Lawton Cross'un, (38), durumu başından ve boynundan aldığı yaralarla kritik. 29 yaşındaki barmen Donald Rice yediği birden fazla mermiyle olay yerinde hayatını kaybetti.

Polis Memurlarının Karıştığı Çatışmalar birimin den Yüzbaşı James Macy, siyah kayak maskesi takan şüphelinin kasadan açıklanmayan miktarda para alarak kaçtığını bildirdi.

"En fazla bir kaç yüz dolar gibi görünüyor," dedi Macy çatışmanın gerçekleştiği barın dışında düzenlenen basın toplantısında. "Bu adamın çatışmayı başlatması için bir neden bulamıyoruz."

Macy, Dorsey ve Cross'un soygunu durdurmak için bir şey yapıp yapmadığının, dolayısıyla çatışmanın başlamasına neden olup olmadıklarının da açık olmadığını belirtti, iki dedektifin de loş bar alanında localarında otururken vurulmuş olduklarım ifade etti.

Hiçbiri silahını çekmemişti.

Macy'ye göre, dedektifler öğle yemeği molası vermeye karar verdiklerinde Nat's Bar'ın yakınındaki bir işletmede görüşmeler yapıyorlardı, ikisinin de barda alkol aldığına dair bir işaret yoktu.

"Oraya yalnızca yakın olduğu için gitmişlerdi," dedi Macy. "Verebilecekleri en talihsiz karardı bu."

Olay sırasında barda başka müşteri yoktu. Barın içinde olmayan bir şahıs çatışmadan sonra silahlı adamın kaçtığını görmüş ve şüphelinin çok sınırlı bir tarifini verebilmişti. Güvenlik önlemi olarak tanığın kimliği polis tarafından gizli tutuluyor.

Bayan Molloy'a haberi kâğıda basıp basamayacağını sormak için okumayı kestim.

"Sayfası elli sent," dedi. "Nakit."

"Tamam, basın."

Print komutuna basıp kimsenin olup olmadığını görmek için oturduğu yerde arkasına doğru eğilip masasına baktı. Ayakta durduğum için ben daha iyi görebiliyordum.

"Hâlâ kimse yok," dedim. "Benim için bir şey daha yapabilir misiniz?"

"Eğer acele ederseniz. Nedir?"

İstediğim şeyi çıkarması için uygun isim bulmaya çalışarak bellek bankalarımı yokladım.

"Terörizme ne dersiniz?"

"Dalga mı geçiyorsunuz? İçine bu sözcüğün geçtiği kaç tane haber vardır, biliyor musunuz?"

"Tamam, tamam, ne diyorum ben. Biraz kısaltalım. Araştırma sözcüklerinin birbiriyle bağlantılı mı olması gerekiyor, mesela bir cümlede olduğu gibi?"

"Hayır. Dinleyin, benim gitmem gerekiyor..."

Tamam, tamam, 'FBI' ve 'şüpheli terörist' artı 'el kaide' ve 'hücre Bunu deneyebilir misiniz?"

"Bu da çok fazla olacaktır."

Bilgiyi girdi ve bilgisayar 467 haber bildirdi. Altı tanesi hariç hepsi 11 eylül sonrasına aitti. Bu rakamın altında bilgisayar her haberin başlığını yazıyordu. Ekran başlıkların listelendiği 42 sayfanın ilkini gösteriyordu.

"Bunlara kendiniz bakmanız gerekecek," dedi Bayan Molloy. "Benim görev yerime geri dönmem gerekiyor."

Son araştırmayı yalnızca şaka olarak başlatmıştım. Parenting Today'li adam ben gittikten sonraya Bayan Molloy'la görüşecek ya da o beni takip ederken başka bir ajan gönderecekti. Biraz şaşırmaları için araştırmama terörizmi de katmak istemiştim. Ama şimdi büronun ne yaptığına bakabilirdim.

"Tamam," dedim. "Bu yeterli. Bütün yardımınız için çok teşekkürler."

"Unutmayın, kütüphane bu akşam dokuzda kapanıyor. Bu durumda yirmi beş dakikanız daha var."

"Tamam, teşekkürler. Bu arada çıktı nereye gidiyor?"

"Yazıcı ön masada. Bütün çıktılar oraya gider.

Bana gelin, paranızı ödeyin, çıktınızı vereyim."

"İyi yağlanmış bir makine."

Cevap vermedi. Yerine gidip beni bilgisayarla baş başa bıraktı. Etrafıma bakındım, ama Parenting Todaylı adamı bir yerde göremedim. Tekrar yerime oturup haber listesini taramaya başladım. Birkaç tanesine tıklayıp bütün haberi okumaya başladım, ama haberin Los Angeles'la uzaktan bile bir bağlantısı olmadığını fark edince okumayı bıraktım. Anahtar sözcüğe Los Angeles'ı da eklemem gerektiğini fark ettim. Bayan Molloy'un ön masada olup olmadığına bakmak için ayağa kalktım, ama orada değildi. Ön masa terk edilmişti.

Bilgisayara geri döndüm ve üçüncü sayfadaki bir haber başlığı gözüme ilişti.

TERÖRİZME PARA TAŞIYAN BİR ADAM SINIRI GEÇERKEN YAKALANDI

Oku komutunu verdim ve bütün haberi çıkardım.

Haber kutusunun üzerinde 2 ġubat 2003 tarihi gözüküyordu. Haberin yanında bronz tenli, dalgalı sarı saçlı adamın bir fotoğrafı davardı.

Times Muhabiri,

Josh Meyer'in Haberi

Adalet Bakanlığı'ndan bildirilen habere göre, global terörizm taraftarları için para taşıyan bir şüpheli dün bir çanta dolusu nakit parayla Calexico'da Meksika sınırını geçmeye çalışırken yakalandı.

Beş yıldır FBI'ın terörist izleme listesinde olan 39 yaşındaki Mousouwa Aziz sınırdan geçirmeye çalıştığı arabasında koltuğun altına gizlenmiş bir çantada büyük miktarda Amerikan doları taşıyordu. Arabada yalnız olan Aziz mücadele etmeden yakalandı.

Bilinmeyen bir yerde federal kurallar gereğince düşman savaşçı olarak tutuluyor.

Ajanlar Aziz'in saçlarını sarıya boyayarak ve sakalını tıraş ederek kılık değiştirmeye çalıştığını bildirdiler.

"Bu önemli bir tutuklamadır," diye açıkladı, Los Angeles anti-terörizm biriminden Birleşik Devletler savcı yardımcısı Abraham Klein. "Dünya çapındaki çabalarımız terörizme akan parayı kesmeye yönelmiştir.

Bu şüpheli teröristin burada ve yurt-dışındaki terörist eylemlere parasal destek sağlayan bir kişi olduğuna inanılıyor."

Klein ve diğer kaynaklar, Amerikan çıkarlarını hedef alan para hareketini -uzun süreli terörizm eyleminin can damarını durdurma çabalarında Aziz'in önemli bir figür olabileceğini söylüyor.

"Bu tutuklamayla yalnızca bol miktarda nakit ele geçirmekle kalmadık, daha da önemlisi teröristlere para akıtma işindeki birisini ele geçirdik," dedi isminin açıklanmaması koşuluyla konuşmayı kabul eden bir Adalet Bakanlığı görevlisi.

Bu kaynağın açıklamasına göre, Aziz, Cleveland, Ohio'da yüksek okula giden bir Ürdün vatandaşı ve akıcı İngilizce konuşuyor. Her ikisi de Frank Aiello adına düzenlenmiş olan bir pasaportu ve Alabama sürücü belgesi var.

Aziz'in adı dört yıl önce, ulaşılan bir bilgi sonucunda FBI izleme listesine konmuş. Bu bilgiye göre, Aziz Afrika'daki Birleşik Devletleri elçiliklerinin bombalanmasına karışan teröristlere para taşıma işine karışmıştı. Federal ajanlar, ufak tefek oluşu ve son aylarda yetkililerden saklanabilme yeteneği ve ilk adını telaffuz etmede yaşadıkları zorluklar yüzünden Aziz'e "Mouse"* *[Fare.]* adını takmışlardı.

11 Eylül 2001'deki terörist saldırısından sonra Aziz'le ilgili olarak daha yoğun alarm verilmişti, ama kaynakların ifadesine göre Aziz'i bu intihar saldırılarını gerçekleştiren 19 teröriste doğrudan bağlayan bir kanıt bulunmuyor.

"Bu adam para adamı," diyor Adalet Bakanlığı kaynağı, "İşi parayı A noktasından B noktasına taşımak.

Bu para bomba ve silah yapımı için malzeme almada, operasyonlarını planlayıp gerçekleştirirken hayatlarını desteklemek için kullanılıyor."

Aziz'in Amerikan dolarlarını neden ülke dışına çıkarma girişiminde bulunduğu açık değil.

"Birleşik Devletler parası her yerde geçer," diyor Klein. "Aslında, terörist hücrelerinin hâlâ var olduğu ülkelerin çoğundaki para biriminden daha değerlidir.

ABD parası çok daha ileri gider. Bu şüpheli parayı bir operasyona yardım etmek için Filipinlere götürüyor olabilirdi."

Klein Aziz'in ne kadar para taşıdığını veya bu paranın nereden geldiğini söylemeyi reddetti. Son aylarda federal müfettişler teröristlere akıtılan maddi kaynakların büyük bölümünün Birleşik Devletlerdeki yasadışı eylemlerden geldiğini ileri sürüyor. Örneğin, FBI geçen yıl gerçekleştirilen Arizona uyuşturucu operasyonuyla teröristlere para sağlayan bir şebeke arasında bağlantı olduğunu gösterdi.

Ayrıca geçen yıl federal kaynaklar Times'a, Meksika'nın ıssız bölgelerinde El Kaide'ye bağlı terörist eğitim kamplarının bulunduğunun düşünüldüğünü de ifade etmişti. Klein dün, Aziz'in böyle bir kampa gidiyor olma olasılığı konusunda bir yorumda bulunmadı.

Öylece oturup uzun süre ekrana baktım.

Federalleri dürtükleyecek bir şey bulmanın ötesinde daha önemli bir şeyle karşılaşıp karşılaşmadığımı düşünüyordum. Okuduklarımın kendi soruşturmamla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Westwood'da dokuzuncu kattaki ajanlar film parasını bu teröriste bağlamış olabilirler miydi?

Kütüphanenin on beş dakika içinde kapanacağını bildiren anonsla düşüncelerim bölündü. Bu haber için print komutu vererek haber listesine geri döndüm. Aziz'in tutuklanmasının devamı niteliğinde olabilecek haberleri bulmak için başlıkları taradım. İlk haberden iki gün Sonra yayınlanan yalnızca bir haber bulabildim. Kısacık bir haberdi. Aziz'in federal ajanlar tarafından sorgulanması sürerken sorgu duruşmasının belirsiz bir tarihe kadar ertelendiğini yazıyordu. Bu açıkça söylenmese de haberin tonu Aziz'in müfettişlerle işbirliği içinde olduğu yönündeydi. Haber, 11 Eylül saldırılarından sonra federal kanunlarda gerçekleştirilen değişikliklerin federal yetkililere, şüpheli teröristleri düşman savaşçılar olarak alıkoyma konusunda geniş zaman tanıdığını bildiriyordu.

Haberin geri kalanı ilk haberin tekrarı niteliğindeydi.

Listeye geri dönüp başlıkları taramaya devam ettim. Neredeyse on dakika daha taradım, ama Mousowa Aziz konusunda başka haber bulamadım.

Kütüphanenin kapatıldığı anons edildi. O tarafa doğru bakınca Bayan Molloy'un ön masada olduğunu gördüm. Eşyalarını çekmeceye kaldırıyor, eve gitmeye hazırlanıyordu. Artık Parenting Today'li adamın bilgisayarda neye baktığımı bilmesini istemediğime karar verdim. En azından şimdilik. Bu yüzden bir sonraki anonsa kadar oturduğum yerde kalmaya devam ettim.

Bayan Molloy'ün yanıma gelip gitmem gerektiğini söylemesini bekledim. Çıktılarım, elindeydi. Parasını ödeyip çıktıları katladım, cebime not defterimin yanına koydum. Teşekkür edip referans odasından çıktım.

Dışarı çıkarken mozaikleri, binanın mimarisini inceliyormuş gibi yaptım. Peşimdeki adama bakarken kubbeyi birkaç kez döndüm. Onu göremeyince aşırı derecede paranoyak olup olmadığımı düşündüm.

Halka ait kapıdan son çıkan bendim. Çalışanların kapısını bulup onunla konuşabilmek için Bayan Molloy'u beklemeye karar verdim. Ona benim ve yaptığım araştırmalar hakkında sorular soran birisi olup olmadığını sormak istiyordum. Ama bunun yalnızca onu korkutacağını düşünüp vazgeçtim.

Garajın üçüncü katındaki arabama doğru yürürken belli belirsiz bir ürpertinin ensemden aşağıya doğru indiğini hissettim. Takip ediliyor olsam da olmasam da kendimi korkutmayı başarmıştım, iyice hızlandım, Mercedes'in kapısına varana kadar neredeyse koşar adım yürüdüm.

18

Paranoya her zaman kötü bir şey değildir.

Avantajlı olmanızı sağlar ve bazen avantaj fark yaratır.

Kütüphaneden Broadway'e, oradan da Civic Center'a döndüm. Eski bir polisin emniyet binasına gitmesi yeterince normal görünebilirdi. Bunda garip bir şey yoktu. Ama Los Angeles Times binalarına geldiğimde frene basmadan ve sinyal vermeden direksiyonu hızla çevirip akan trafikle Üçüncü Cadde tüneline girdim. Gazı köklediğimde Mercedes karşılık verdi ve hızlanırken ön tarafı bir bot gibi havaya kalktı, üç blokluk tünel boyunca kükreyerek ilerledi.

Takip eden biri olup olmadığını görmek için sık sık dikiz aynasına bakıyordum. Tünelin yuvarlak duvarlarındaki seramikler arabaların farlarını yansıtıyordu. Şehir bu nedenle burayı her zaman film yapımcılarına kiralıyordu. Benimle aynı hızda gitmeye çalışan herhangi bir araba, farlarını kapamadığı takdirde açıkça görülecekti. Farlarını kapaması da bir o kadar dikkat çekici olacaktı.

Gülümsüyordum. Ama nedenini bilmiyordum.

Peşinizde bir FBI ajanının bulunması olasılığı genellikle mutlu olunacak bir şey değildir. Ve FBI da bu konuda şakayı

sevmez. Ama ben yine Mercedes'le doğru hamleyi yaptığıma inanıyordum. Araba uçuyordu. Yüksekteydi -şimdiye kadar bindiğim bütün polis arabalarıdan daha yüksekteydim- bu yüzden arkayı iyi görebiliyordum. Sara ki bunu planlamıştım ve planım işe yarıyordu. Bu da gülümsememe neden oluyordu.

Tünelden çıkarken frene bastım ve direksiyonu sert bir şekil de sağa kırdım. Kalın lastikler asfalta tutundu ve tünelin ağzımdan çıktıktan sonra tamamen durdum. Gözlerim aynada beklemeye başladım. Tünelden çıkan arabalardan hiçbiri benim arkamdan sağa dönmedi ve hiçbiri kavşaktan geçerken frene bile basmadı! Eğer biri beni takip ediyorduysa ya beni kaybetmişti ya da bu oyunda açıkça görülmektense hedefi kaybetmeye istekli olacak kadar becerikliydi, ikinci olasılık Parenting Today'li adama pek uymuyordu. O kütüphanede yeterince açıktaydı.

Düşünmem gereken üçüncü olasılıksa elektronik gözetlemeydi. Büro günün her saatinde arabamın nerede olduğunu kolayca bilebilirdi. Kütüphanenin garajında bir teknik eleman arabanın altına bir gözetleme aygıtı yerleştirmiş olabilirdi. Aynı adam beni Federal Bina'da da beklemiş olabilirdi. Kuşkusuz bu da Roy Lindell'le kentteki gezimizden haberlerinin olduğu anlamına geliyordu. Bir an aklımdan Lindell'i arayıp bu konudan haberdar etmeyi geçirdim, ama onunla bağlantı kurmak için cep telefonumu kullanmamam gerektiğine karar verdim.

Başımı iki yana salladım. Belki de paranoya o kadar da iyi bir şey değildi. Sizin avantajlı olmanızı sağlayabilirdi, ama sizi felç de edebilirdi. Tekrar trafiğe girip Hollywood Otoyolu'nda ilerlemeye başladım. Dikiz aynama olabildiğince sık bakıyordum.

Otoyol Hollywood'dan geçip Cahuenga Geçidi'ne girerken yükseliyordu. Polis olarak zamanımın en önemli bölümünü geçirdiğim yerin manzarası çok güzel görünüyordu oradan. Birkaç kısa bakış atarak davalar üzerinde çalıştığım bazı binaları gör-

düm. Kayıt yığını gibi görünecek şekilde tasarlanmış Capitol Kayıt Binası.

Hollywood merkez-bölge yeniden tasarım ve gelişiminin bir parçası olarak lüks daireler şeklinde yenilenen Usher Oteli. Beechwood Kanyonu ve Whitley Heights'daki karanlık tepelerde yükselen evlerin ışıklarını görebiliyordum. Aksi halde dikkat çekici olmayan bir ofis binasının yan duvarını kaplayan yerel basketbol efsanesinin on kat büyüklüğündeki resmi de görünüyordu. Dudağında sallanan sigarasıyla Marlboro Man daha küçük olmakla birlikte bir binanın yan tarafını kaplıyordu, çeliği andıran serinkanlılığı artık yerini güçsüzlük sembolü almıştı.

Hollywood her zaman en güzel gece görünür.

Mistik özelliklerini en iyi karanlıkta gösterir. Gün ışığında perde iner ve ilginçlik kaybolur, tehlike hissi ortamı kaplar. Burası alanların ve kullananların, yıkılan kaldırımların ve rüyaların yeridir. Çölün ortasına bir şehir kuran, sahte umutlar ve sahte idollerle sulayın, sonunda elinize geçen burası olacaktır. Çöl şehri geri ister, orayı kuraklaştırır, çorak bırakır, insandan oluşan çalı yumakları caddelerde savrulur, avcılar kayaların ardında saklanır.

Mulholland çıkışından çıkıp otoyolun üstünden geçtim, yol ayrımında dağın eteği boyunca ilerleyip Woodrow Wilson'a girdim. Evim karanlıktı. Garaj kapısından içeri girdiğimde gördüğüm tek ışık mutfak tezgâhındaki telesekreterin kırmızı ışığından geliyordu.

Işığı açıp telesekreterin düğmesine bastım.

İki mesaj vardı. Biri Kiz Rider'dandı ve bana bu mesajından söz etmişti. ikincisiyse Lawton Cross'tandı.

Yine bir şey saklamıştı benden. Aklında bir şey olduğunu söylerken sesi bir parazit gibi hışırdıyordu telefonda.

Karısının telefonu ağzına tutuşunu hayal ettim.

Mesaj iki saat önce bırakılmıştı. Geç olmuştu, ama yine de aradım. Adam tekerlekli sandalyede yaşıyordu. Onun için hangi saat geç olabilirdi, hiçbir fikrim yoktu.

Danny Cross telefonu açtı. Telefonunda arayan numara görünüyor olmalıydı, çünkü alo diyen sesi tersti ve düşmanlık izleri taşıyordu. Yoksa çok fazla hayal mi kuruyordum?

"Danny, ben Harry. Kocanın telefonu için arıyorum."

"Uyuyor."

"Uyandırır mısın, lütfen? Önemli gibi geldi."

"Sana söylemek istediği şeyi ben söyleyebilirim."

"Tamam."

"Çalışırken aktif dosyaların kopyalarını tutarmış. Onları buradaki ofisinde saklıyormuş."

Evinde bir ofis gördüğümü hatırlamıyordum.

"Tam kopyalar mı?"

"Bilmiyorum. Bir dosya dolabı vardı ve ağzına kadar doluydu."

"Vardı mı?"

"Oturma odası onun ofisi. Her şeyi dışarı çıkarmak zorunda kaldım. Her şey garajda artık."

Ondan gelen bilgi akışını durdurmam gerektiğini fark ettim. Zaten telefonda çok fazla şey söylenmişti.

Paranoya çirkin kafasını yeniden gösteriyordu.

"Bu gece geliyorum," dedim.

"Hayır, çok geç oldu. Birazdan yatıyorum."

"Yarım saat içinde orada olurum, Danny. Beni bekle."

İsteğim konusunda bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Mutfaktan daha ileri gitmeden dönüp dışarı çıktım. Bu kez ışığı açık bıraktım.

Vadi'de hafifçe yağmur düşmeye başlamıştı.

Otoyoldaki yağ damlacıkları herkesin hızını yavaşlatıyordu. Melba'daki eve yarım saatten daha uzun bir sürede ulaştım. Ben garaj yoluna girer girmez garajın kapısı açılmaya başladı. Danny Cross beni seyrediyor olmalıydı. Mercedes'ten inip garaja girdim.

Burası iki arabalık bir yerdi ve kutular ve mobilyalarla tıkış tıkıştı. Motor kapağı, sanki birisi motor üzerinde çalışıyormuş da mola verirken kilidini geçirmeden aralık bırakmış gibi duran eski bir Chevy Malibu vardı. Lawton Cross'un özel aracı olarak 60'ların arabalarından kullandığını hatırlıyordum. Arabanın üzerinde kalın bir toz tabakası birikmişti ve tavanına kutular konmuştu. Kesin olan tek bir şey varsa Lawton'in bir daha bu araba üzerinde çalışamayacağı ya da kullanamayacağıydı.

Eve bağlanan kapı açıldı ve Danny Cross kuşağı ince belinde sıkıca düğümlenmiş sabahlığıyla göründü.

Yüzünde yine o onaylamaz bakış vardı ve ben artık buna alışmıştım. Bu çok kötüydü. Danny aslında güzel bir kadındı. Ya da en azından bir zamanlar güzeldi.

"Danny," dedim başımı sallayarak. "Fazla uzun sürmez. Bana yalnızca kutunun yerini gösterirsen..."

"Dosya dolaplarının hepsi çamaşır makinesinin yanında."

Malibu'nun ön tarafındaki çamaşır girintisini işaret ediyordu. Arabanın etrafından dolaşıp iki çekmeceli dosya dolabını çamaşır ve kurutma makinelerinin yanında buldum. Dolapların kilitleri vardı, ama hepsi kırılmıştı. Lawton bunları ikinci el almış olmalıydı.

Dört çekmecenin üstünde herhangi bir etiket yoktu, bu yüzden eğilip ilk çekmeceyi açtım, içinde dosya yoktu, ilk çekmecede bir masa üstünde bulunan türden şeyler vardı. Rolodex dosyası, sararmış telefon kartları, Danny ve Lawton Cross'un mutlu günlerinde çekilmiş fotoğrafının bulunduğu bir çerçeve ve

ikili gelen-giden rafları vardı gelen rafında bir tek katlanmış bir Kuzey Los Angeles haritası bulunuyordu.

Bir sonraki çekmecede Cross'un dosyaları bulunuyordu. Dosyaların etiketlerini tarayarak üzerinde çalıştığım konuyla bağlantılı bir şey bulmaya çalıştım.

Hiçbir şey yoktu, ikinci dolabın ilk çekmecesine baktığımda daha fazla dosya buldum. Sonunda Eidolon Pictures isimli bir dosya buldum. Çekip dolabın üstüne koydum Davaların genellikle birden fazla dosyaya yayıldığını bildiğim için taramaya devam ettim.

Antonio Markwell isimli bir dosya buldum. Bu davayı çok iyi hatırlıyordum çünkü beş altı yıl önce medyada büyük yankı uyandırmıştı. Markwell Chatsworth'deki arka bahçesinde oynarken kaybolan dokuz yaşında bir çocuktu. SCM davaya FBI'la birlikte bakmıştı. Şüpheliyi bulmaları bir hafta sürmüştü; mobil evi olan bir pedofiliydi adam. Lawton Cross ve ortağı Jack Dorsey'i çocuğun cesedine götürmüştü. Bronson Kanyon'daki bir mağaranın yakınına gömmüştü. Katili bulmasalardı çocuğun cesedine asla ulaşamazlardı. O tepelerde ceset saklanacak pek çok yer vardı.

Teşkilatta isim yapmanızı sağlayan türde büyük bir davaydı bu. Cross ve Dorsey'in bu davadan sonra altın çocuklar olacaklarını tahmin ediyordum. Oysa geleceğin kendileri için neler gizlediğinden kimsenin haberi yoktu.

Çekmeceyi kapattım. Benim soruşturmamla ilişkili görünen başka bir dosya yoktu. Alt çekmece boştu. Dosyayı Malibu'nun motor kapağına koyup açtım.

Dosyayı kolumun altına sıkıştırıp gidebilirdim, ama çok heyecanlanmıştım. Bir şeyler bekliyordum. Belki olayı çözecek bir şey. Lawton Cross'un dosyada neler tuttuğunu görmek istiyordum.

Dosyayı açar açmaz eksik olduğunu anladım.

Cross bazı belgeleri evde veya yolda okumak için kopyalamıştı. Temel vaka raporları kayıptı. Angella Benton cinayeti soruşturmasıyla bağlantılı görünen raporlar yoktu. Dosya daha çok film seti soygununu ve çatışmayı içeriyordu. Tanık raporları -benimki dahil- ve adli raporlar vardı. Çalıntı film minibüsünde bulunan kanla Angella Benton'ın üzerinde bulunan meni arasında DNA karşılaştırılması yapılmıştı; aynı kişiden gelmedikleri bulunmuştu. Görüşme özetleri ve olayla ilgili çeşitli kişilerin belirli zamanlarda nerelerde olduklarını gösteren bir çizelge vardı. Bu Y&Z çizelgeleri sayesinde çok sayıda oyuncu elenir ve bazen bir şüpheli ortaya çıkardı.

Bu raporları hızla taradığımda Cross ve Dorsey'in on bir farklı insanın dökümünü yaptıklarını gördüm, ama isimlerin hepsi tanıdık gelmiyordu bana. Y&Z Raporu iyi bir buluştu. Bu belgeyi kenara koydum, çünkü bu gözden geçirme işlemini bitirdiğimde kâğıtların en üstüne onu koyacaktım.

Taramaya devam ederken paraların seri numaralarıyla ilgili raporun kopyasını buldum. O sırada arkadan Danny'nin sesi geldi. Kapının eşiğinde durmuş beni seyrediyordu ve ben fark etmemiştim bile.

"Aradığını buldun mu?"

Dönüp ona baktım. Fark ettiğim ilk şey sabahlığının kuşağının çözülmüş olup alttaki mavi geceliği gözler önüne serdiğiydi.

"Ah, evet, burada. Yalnızca şöyle bir bakıyordum. İstersen hemen gidebilirim."

"Acelen ne? Lawton hâlâ uyuyor. Sabaha kadar uyanmaz."

Son cümleyi söylerken gözlerimin içine bakıyordu. Söylediklerini ve anlamını çözmeye çalışıyordum. Ben cevap veremeden hızla garaj yoluna giren arabanın sesi ve ışıklarıyla ortam bozuldu.

Dönüp baktığımda standart resmi bir arabanın -Crown Victoria- garajın ışığında park ettiğini gördüm, içinde iki adam vardı, yolcu koltuğunda oturanı tanıdım.

Mümkün olduğunca fark edilmeden hareket ederek parayla ilgili raporu Y&Z raporunun üstüne koydum, ikisini birlikte Malibu'nun motor kapağının aralığına sıkıştırdım. Kâğıtların motor bölmesine düştüklerini duydum. Sonra arabadan geri çekilerek dosyayı orada bıraktım.

İkinci Crown Vic de garaj yoluna girdi, ilk arabadaki iki adam çoktan inip garaja girmişti bile.

"FBI," dedi Parenting Today'li adam.

Rozetine ilişik kimliğini kaldırdı. Sonra hemen kapatıp cebine soktu.

"Çocuklar nasıl?" diye sordum.

Bir an durakladı, adımları yavaşladı. Ama hemen sonra önüme dikildi. Rozetini göstermeyen ikinci adam birkaç adım sağımda duruyordu.

"Bay Bosch, bizimle gelmeniz gerekiyor," dedi Parenting Today.

"Şey, şu anda biraz meşgulüm. Bu garajı bir hale yola sokmaya çalışıyorum."

Ajan omzumun üstünden Danny Cross'a baktı.

"Bayan, lütfen içeri girip kapıyı kapatır mısınız? Birkaç dakika içinde sizi rahat bırakacağız."

"Burası benim garajım, benim evim," diye karşılık verdi Danny.

İtirazının işe yaramayacağını biliyordum, ama yine de hoşuma gitmişti. "Bayan, bu FBI'la ilgili bir iş. Sizi ilgilendirmiyor. Lütfen içeri girin."

"Eğer benim garajımda oluyorsa beni ilgilendiriyor demektir."

Bir duraklama oldu. Gözlerimi ajandan ayırmıyordum. Arkamdaki kapının kapandığını ve tanığımın gittiğini duydum. O anda sağ tarafımdaki ajan bir hamle yaptı. İki eliyle beni iterek Malibu'nun yan tarafına çarptı. Dirseğim arabanın üstündeki kutuya çarparak aşağıya itti, kutu büyük bir gürültüyle yere çarptı. Sanki içinde cam vardı.

Ajan deneyimliydi. Ben de direnmedim. Bunun bir hata olacağını biliyordum. Onun istediği de buydu.

Beni kabaca göğsümden arabaya bastırdı, kollarımı arkama getirdi. Kelepçelerin bileklerime sıkıca geçtiğini duydum. Sonra rutin silah araması için üzerimi ve ceplerimi yokladı.

"Ne yapıyorsunuz? Neler oluyor?"

Bu Danny'ydi. Gürültüyü duymuştu.

"Bayan," dedi Parenting Today sert bir şekilde,

"İçeri girip kapıyı kapatın."

Diğer ajan beni döndürerek arabadan uzaklaştırdı, garajdan dışarı, ikinci arabaya doğru itti.

Danny Cross'a baktım, kapıyı kapatıyordu. Yüzünde alışık olduğum onaylamama ifadesi yoktu. Artık bir endişe ifadesi vardı. Sabahlığının da yeniden bağlanmış olduğunu fark ettim.

Sessiz ajan ikinci arabanın arka kapısını açtı ve beni itmeye başladı.

"Başına dikkat et," dedi elini boynuma koyup sert bir şekilde içeri doğru iterken. Arka koltuğa serildim.

Kapıyı hızla çarparken neredeyse ayak bileğimi de götürüyordu. Camdan hissettiği düş kırıklığının homurtusunu duyabiliyordum neredeyse.

Yumruğunu arabanın tepesine indirince şoför gaza bastı. Araba hızla geriye doğru giderken bu hareketin etkisiyle döşemeye düştüm. Düşüşümü engelleyemediğini için yüzüm hızla yapışkan döşemeye çarptı. Ellerim arkada, tekrar koltuğa çıkmak

için büyük; mücadele verdim. Ama hemen çıktım. Öfkem ve utancım mücadelemi körüklemişti. Araba ileri doğra atılırken koltuğa iyice yerleştim. Evden uzaklaşırken arka camdan Parenting Today'in garajda dikilmiş bana baktığını gördüm. Lawton Cross'un dosyası yanındaydı.

Sık sık soluyarak ajanın camda küçülüşünü izledim. Döşemeden yüzüme yapışan çamurun farkındaydım, ama bu konuda bir şey yapamıyordum.

Yüzüm yanıyordu. Ama bunun nedeni acı veya artık öfke ve utanç değil, çaresizlikti."

19

Westwood'a giden yolun yarısında onlarla konuşmayı bıraktım. İşe yaramayacağını biliyordum, ama yirmi dakika boyunca onları soru yağmuruna tutmuş, ardından tehditler savurmuştum, ama ne dersem diyeyim bir karşılık alamamıştım. Sonunda Federal Bina'ya geldiğimizde büronun arabası yeraltındaki garaja girdi.

Beni dışarı çekip Yalnız güvenlik Taşıması için yazılı asansöre ittiler. Ajanlardan biri kontrol panelindeki boşluğa bir kart anahtar sokup 9 numaraya bastı.

Paslanmaz çelik kutu yukarı tırmanırken rozetten ne kadar uzaklaştığımı düşündüm. Bu adamların yanında hiçbir gücüm yoktu. Onlar ajandı, bense hiçbir şey. Bana istediklerini yapabilirlerdi ve hepimiz bunu biliyorduk.

"Parmaklarımı hissedemiyorum," dedim.

"Kelepçeler çok sıkı."

"Bu çok güzel," dedi ajanlardan biri. Bu akşam bana söylenen tek şeydi bu.

Kapılar açıldı ve ikisi birer kolumdan tutup beni koridora ittiler. Bir kapıya geldik. Adamlardan biri anahtar kartla kapıyı

açtı, bir koridordan geçip yine bir kapıya geldik, bunun şifreli kilidi vardı.

"Arkanı dön," dedi bir ajan.

"Ne?"

"Kapıya arkanı dön."

Talimatları izleyip arkamı dönerken ajanlardan biri kilidin şifresini tuşladı, içeri girdik. Burası üzerlerinde baş yüksekliğinde pencerelerin olduğu kapıların sıralandığı bir koridordu. Önce buraların sorgu odaları olduğunu düşündüm, ama çok fazla sayıda olduklarını fark ettim. Bunlar hücreydiler. Yanından geçerken bazı pencerelerden içeri bakmaya çalıştım, ikisinde bana bakan adamlar gördüm. Koyu renk tenli ve Ortadoğu kökenliydiler. Dağınık sakalları vardı. Üçüncü pencerede kısa boylu bir adam gördüm. Gözleri neredeyse pencerenin en alt kısmındaydı. Oksijenle açılmış sarı saçları ve yarım santim uzunluğunda sakalları vardı. Kütüphanedeki bilgisayarda gördüğüm fotoğrafından adamı tanıdım. Mousouwa Aziz'di.

29 numaralı kapının önünde durduk. Kapı görülmeyen bir el tarafından açıldı. Ajanlardan biri benim arkamdan içeri girdi, kelepçelerimi açtığını duydum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Kısa süre sonra bileklerim serbest kaldı. Ovuşturup kan dolaşımını tekrar sağlamak için ellerimi öne getirdim. Sabun kadar beyazdılar ve iki bileğimi de koyu kırmızı bir iz çevreliyordu. Şüpheliyi çok sıkı bir şekilde kelepçelemenin çok saçma bir şey olduğuna inanmışımda her zaman. Şüphelinin kafasını arabanın kapısına çarpmak da öyle. İkisini yapmak çok kolaydır ve bu yüzden herhangi bir ceza almazsınız. Ama her zaman saçma bir davranıştır. Zorbaca bir harekettir. Okuldaki küçük çocuklara takılmaktan hoşlanan bir oğlan çocuğunun hareketidir.

Ellerim tekrar hissetmeye başlarken yakıcı öfkem yeniden gözlerime dolmaya başlamış, görüşümü kadife bir karanlıkla

kusatmıştı. Bu karanlıkta karşılık vermem için ısrar eden bir ses vardı. Ona aldırmamayı başardım.

Bu güçle ve onu ne zaman kullanacağınla ilgili bir konuydu. Bu adamlar henüz bunu bilmiyorlardı.

Bir el beni hücreye doğru itince istem dışı olarak direndim. İçeri girmeyi istemiyordum. Sol dizimin arkasına atılan bir tekmeyle dizim büküldü ve arkamdan iten kolun etkisiyle ileri fırladım. Küçük hücrenin karşı duvarına kadar gittim ve hızla çarpmamak için duvara ellerimi koyarak durabildim.

"Keyfine bak, serseri," dedi ajan arkamdan.

Kıpırdamama fırsat kalmadan kapı arkamdan kapandı. Orada öylece dikilerek kare biçiminde pencereye baktım. O zaman koridorda gördüğüm diğer adamların kendilerine bakmakta olduklarını fark ettim, çünkü cam aynaydı.

Beni tekmeleyip içeri iten adamın camın diğer tarafından beni seyrettiğini içgüdüsel olarak hissettim.

Başımı sallayarak onu unutmayacağım mesajını ilettim.

Büyük olasılıkla karşı taraftan bana gülüyordu.

Odadaki ışık açık kaldı. Sonunda kapıdan uzaklaşıp etrafıma bakındım. Duvara asılı rafa benzer çıkıntının üzerinde birkaç santim kalınlığında bir yatak vardı. Karşı duvara tuvalet ve lavabo monte edilmişti.

Yukarıdaki köşelerden birinde altı santimlik kare biçiminde bir pencere vardı ve arkasındaki kamera lensini görebiliyordum. İzleniyordum. Tuvaleti kullanırken bile izlenecektim.

Saatime baktım, ama yoktu. Bir şekilde saatimi almışlardı. Herhalde kelepçeleri çıkarırken yapmışlardı bu işi, ama bileklerim uyuşmuş olduğu için bu hırsızlığı hissetmemiştim.

Hücreye tıkılmamın ilk saati olduğunu düşündüğüm süre boyunca küçük odada dolaşıp öfkemi keskin, ama kontrol altında tutmaya çalıştım. Yürürken herhangi bir kalıbı izlemiyordum,

ama bütün boşluğu kullanmaya çalışıyor ve kameranın olduğu köşeye geldiğimde orta parmağımı kameraya doğru kaldırıyordum. Hem de her seferinde.

İkinci saatte yatağın üstüne oturdum, odada dolaşarak ve zamanı anlamaya çalışarak kendimi yormamaya karar vermiştim., Zaman zaman parmağımı yine kameraya kaldırıyor, ama bunu yaparken kameraya bakma zahmetine girmiyordum. Zaman geçirmek için sorgu odası hikâyelerini düşünmeye başladım.

Uyuşturucu soygunuyla ilgili bir şüpheliyi yakaladığımızı hatırlıyordum. Planımız biz odaya girmeden önce onu biraz terleterek dağılmasın»: sağlamaktı. Ama odaya konduktan kısa bir süre sonra pantolonunu çıkarmış, pantolonunun bacaklarını boğazına sarmış ve tepedeki ampulün ipine kendini asmaya çalışmıştı. Adamı zamanında indirdiler ve kurtuldu. O odada bir saat geçirmektense kendini öldürmeyi tercih edeceğini söylüyordu.. Oysa içeri gireli daha yirmi dakika olmuştu.

Gülmeye başladım ve Sonra bir hikâye daha hatırladım, ama bu o kadar komik değildi. Ağır silahlarla gerçekleştirilen bir soyguna tesadüfen tanık olan biri gördükleri konusunda sorgulanmak üzere getirilmişti.

Vakit cuma gecesi geç saatlerdi. Adam yasadışı olarak ülkede bulunuyordu ve korkudan ödü patlamıştı. Ama o şüpheli değildi ve onu Meksika'ya geri göndermek için çok fazla telefon açmak ve çok fazla belge doldurmak gerekliydi. Dedektifin bütün istediği adamın bildikleriydi.

Ama bilgiyi alamadan dedektif dışarı çağrılmıştı. Adama uslu uslu oturmasını, az sonra geleceğini söyleyerek dışarı çıkmıştı. Ama hiç gelmeyecekti. Olaylardaki bir gelişme yüzünden sahaya çıkması gerekmiş ve tanığı orada unutmuştu. Pazar sabahı kâğıt işlerindeki eksikliklerini tamamlamak üzere gelmiş olan bir başka dedektif kapının vurulduğunu duymuştu. Görüşme odası-

nın kapısını açınca tanığın hâlâ orada olduğunu görmüştü. Adam çöpten boş kahve fincanlarını çıkarmış ve hafta sonu boyunca idrarını onlara yapmıştı. Ama kendisine söylendiği gibi kilitli bile olmayan görüşme odasından hiç çıkmamıştı.

Bu olayı hatırlamak canımın sıkılmasına neden olmuştu. Bir süre sonra ceketimi çıkarıp yatağa uzandım, ışığa engel olmak için ceketi yüzüme örttüm. Uyuduğum, bana ne yapacaklarını önemsemediğim izlenimini vermeye çalışıyordum. Ama uyumuyordum ve büyük olasılıkla onlar da bunu biliyorlardı. Camın öteki tarafındayken bütün bunları ben de yaşamıştım.

Sonunda davaya konsantre olmaya çalıştım. Son olanları aklımdan geçirip yerlerine oturtmaya çalıştım.

Neden Büro işin içine girmişti? Lawton Cross'un dosyasının kopyasını alıyorum diye mi? Bu pek mümkün görünmüyordu. Kütüphanede Mousouwa Aziz'le ilgili haberin çıktısını aldığımda birilerinin damarına bastığıma karar verdim. Onları harekete geçiren bu olmuştu. Bu konuda bilgi almak istiyorlardı.

Hücrede geçirdiğimi düşündüğüm dört saatin ardından kapı elektronik olarak açıldı. Ceketi yüzümden çekince daha önce hiç görmediğim bir ajanı gördüm.

Elinde bir dosya ve bir fincan kahve vardı. Parenting Today olarak bildiğim ajan arkasındaydı ve elinde çelik bir sandalye vardı.

"Kalkma," dedi ilk ajan.

Ben yine de ayağa kalktım.

"Neler olu..."

"Ayağa kalkma dedim sana. Ya otursun ya da ben çıkıp giderim ve yarın sabah tekrar deneriz."

Bir an tereddüt edip öfkeli adam pozumu sürdürdüm, ama sonra yatağa oturdum. Parenting Today sandalyeyi kapının hemen içine koyup dışarı çıktı ve kapıyı kapattı, içeride kalan

ajan oturup kahvesini yere bıraktı. Kahvenin kokusu odayı doldurdu.

"Ben FBI Özel Ajanı John Peoples."

"Aferin sana. Ben burada ne arıyorum?"

"Söz dinlemediğin için buradasın."

Az önce yapmadığımı söylediği şeyi yaptığımdan emin olmak için gözlerini gözlerime dikti. Benim yaşlarımda görünüyordu, belki birkaç yaş daha büyük olabilirdi. Saçları hiç dökülmemişti ve büro için biraz fazla uzundu. Bunun bjr stil seçimi olmadığını tahmin ettim. Saçlarını kestirecek zaman bulamıyor olmalıydı.

En önemli parçası gözleriydi. Her yüzün sizi çeken, manyetik bir özelliği vardır. Burun, bir yara, çenedeki yarık. Peoples'da her şey sizi çekiyordu. Derine yerleşmişlerdi ve koyu renktiler. Endişeliydiler. Gizli bir sırrı taşıyorlardı.

"Size oldukça açık bir şekilde bazı şeyleri rahat bırakmanız söylendi, Bay Bosch. Ama bakın buradayız."

"Bir şeye cevap verebilir misiniz?"

"Denerim. Eğer gizli bir şey değilse."

"Saatim gizli bir bilgi mi? Nerede saatim. Onu bana emekli olduğumda vermişlerdi ve saatimi geri istiyorum."

"Bay Bosch, şimdilik saatinizi unutun. Sizin o kalın kafanıza bir şey sokmaya çalışıyorum, ama siz buna izin vermiyorsunuz, öyle değil mi?"

Kahve fincanına uzanıp bir yudum aldı. Ağzı yanınca yüzünü buruşturdu. Fincanı tekrar yere bıraktı.

"Burada sizin özel araştırmanızdan ve yüz dolarlık emeklilik saatinizden çok daha önemli şeylerle uğraşılıyor."

Yüzüme şaşkın bir ifade yerleştirdim.

"Onca yıl sonra benim için harcanan tek paranın o olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Peoples kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

"Kendinize hiç yardımcı olmuyorsunuz, Bay Bosch. Bu ülke için hayati önem taşıyan bir soruşturmayı tehlikeye atıyorsunuz ve bütün göstermek istediğiniz ne kadar zeki olduğunuz."

"Yine o ulusal güvenlik lafı, değil mi? Doğru, değil mi? Özel Ajan Peoples, siz bu düşünceye tutunabilirsiniz. Ama ben bir cinayet soruşturmasını önemsiz olarak görmüyorum. Konu cinayet olunca tehlikeye atma söz konusu olamaz."

Peoples ayağa kalkıp dosdoğru gözlerime bakana kadar yanıma geldi. Yatağa doğru eğildi, destek almak için elini duvara dayadı.

"Hieronymus Bosch," diye bağırdı doğru bir telaffuzla. "Yasak bölgede dolaşıyorsun! Tek yönlü caddede yanlış taraftan gidiyorsun! Anlıyor musun!"

Sonra dönüp sandalyesine gitti. Oynadığı bu gösteriye neredeyse kahkahalarla gülecektim. Bir an için benim 25 yılımı buna benzer odalarda geçirdiğimin farkında olmadığını düşündüm.

"Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?" diye sordu Peoples bir kez daha sakin bir sesle. "Sen polis değilsin. Rozetin yok. Sağduyun yok, davan yok. Dayanak noktan yok."

"Burası eskiden özgür bir ülkeydi. Bu yeterli bir dayanak noktası olmalı."

"Artık eskisi gibi bir ülke değil burası. Bazı şeyler değişti."

Elindeki dosyayı gösterdi.

"Bu kadının öldürülmesi önemli. Elbette önemli. Ama işin içinde başka şeyler var. Daha önemli konular. Siz geri çekilmek zorundasınız, Bay Bosch. Bu son uyarı. Geri çekilin. Yoksa biz sizi; çekeceğiz. Ve bu hiç hoşunuza gitmeyecek."

"Bahse girerim tekrar buraya geleceğim. Doğru mu? Mouse ve diğerleriyle birlikte. Diğer düşman savaşçılarla. Onlara böyle

demiyor musunuz? Burayı bilen kimse var mı, Ajan Peoples? Sizin küçük HTY ekibinizin dışında hiç kimse?"

Bir an için bildiklerim ve kullandığım terimler yüzünden şaşırmış gibi oldu.

"Beni buraya getirdiklerinde Mouse'u tanıdım. Vitrinlere bakıyordum da."

"O halde burada neler olduğunu bildiğinizi sanıyorsunuz?"

"O adam üzerinde çalışıyorsunuz. Bu çok açık ve bu konuda sorun yok. Amaya Angella Benton'ı öldüren oysa? Ya bankanın güvenlik görevlisini o öldürdüyse? Ya bir FBI ajanını da öldürdüyse? Martha Gessler'a ne olduğuyla ilgilenmiyor musunuz? O da sizden biriydi. Dünya bu kadar değişti mi? Özel bir ajan artık bu yeni kurallarınıza göre özel olmuyor mu? Yoksa durum sizin rahatınıza geldiği gibi mi değişiyor? Ben de düşman savaşçı mıyım, Ajan Peoples?"

Söylediklerimin acı verdiğini görebiliyordum.

Sözlerim eski bir tartışmayı olmasa da eski bir yarayı açmıştı. Ama sonra hemen bir kararlılık yerleşti yüzüne.

Elindeki dosyayı açıp kütüphanede aldığım çıktıyı çıkardı. Aziz'in fotoğrafını görebiliyordum.

"Bu konuyu nereden biliyordunuz? Bu bağlantıyı nasıl kurdunuz?"

"Sizin insanlarınızdan."

"Neden bahsediyorsun sen? Buradaki hiç kimse sana öyle bir şeyi..."

"Söylemek zorunda değildi. Kütüphanede beni takip eden idamı gördüm. Bunun altını çizin, adamınız hiç iyi değil. Bir daha ki sefere Sports Illustrated dergisini denemesini söyleyin. Bir şeyler olduğunu anladım ve gazetelerde bir araştırma yapıp bunu buldum. Sizleri yerinizden çıkaracağını bildiğim için de çıktısını aldım. Gerçekten de ortaya çıktınız."

"Nezaketinizi önceden kestirmek...

"Neyse, koridorda yürürken Mouse'u gördüm ve bazı şeyleri bir araya getirdim. O benim soruşturduğum soygunun parasını aldı, ama siz buna ve bu olayla bağlantılı iki ya da üç cinayete aldırmıyorsunuz. Siz yalnızca o paranın nereye gittiğini bilmek istiyorsunuz. Ve ölenler için adalet gibi küçük şeylerin yolunuza çıkmasını istemiyorsunuz."

Peoples yavaşça çıktıyı dosyaya koydu. Yüzünün değiştiğini, gözlerinin etrafının karardığını gördüm.

Sözlerim hassas bir sinire dokunmuştu.

"Oradaki dünya veya bizim burada yaptıklarımız konusunda hiçbir fikrin yok," dedi. "Burada oturup ukalalık edebilir ve adalet fikirlerin hakkında konuşabilirsin. Ama oralarda neler olduğu konusunda hiçbir fikrin yok."

Buna cevabım gülümseme şeklinde oldu.

"Bu konuşmayı kuralları artık bir kural kalmayıncaya, öldürülen ve tecavüz edilen bir kadın için adalet gibi bir şeyin denklemde hiçbir değeri kalmayıncaya kadar değiştiren politikacılara saklayabilirsiniz. Burada olanlar bunlar."

Peoples öne doğru eğildi. Her şeyi ortaya dökmek üzereydi ve benim anladığımdan emin olmak istiyordu.

"Aziz'in o parayla nereye gittiğini biliyor musun?

Biz bilmiyoruz, ama nereye gittiğini düşündüğümü söyleyebilirim. Eğitim kampına. Terörist eğitim kampına.

Ve burada Afganistan'dan söz etmiyorum. Sınırımızın yüz mil açığındaki bir yerden söz ediyorum. İnsanları, bizi bizim binalarımızda, bizim uçaklarımızın içinde öldürmeleri için eğittikleri bir yerden. Uykumuzda. O hattı geçip kimliğimize ve inandıklarımıza kör bir kayıtsızlıkla bizi öldürmeleri için eğitiliyorlar. Bana yanıldığımı, eğer varsa böyle bir yeri, bulmak için hiçbir şey yapmamamız gerektiğini söyleyebilir misin? Peki ya o adamdan

ihtiyacımız olan bilgiyi almak için gerekli olan bütün önlemleri almamamız gerektiğini söyleyebilir misin?"

Yatağın üzerinde iyice eğilip sırtımı duvara yasladım. Bir fincan kahvem olsaydı onun gibi kahveme aldırmazlık etmezdim.

"Sana hiçbir şey söyleyecek değilim," dedim.

"Herkes yapması gerekeni yapar."

"Harika," dedi alaycı bir şekilde. "Bilgenin sözleri. Bunları bir levhaya yazdırıp ofisimin duvarına asacağım."

"Biliyor musun, bir keresinde mahkemedeydim ve karşı tarafın avukatı her zaman hatırlamaya çalıştığım bir şey söyledi. Adını şimdi hatırlayamadığım -evde bir yerlerde yazılı- bir filozoftan alıntıydı. Dışarıda toplumumuzun canavarlarıyla savaşanların kendilerinin canavar haline gelmemek için dikkatli olmaları gerektiğini söylüyordu. Görüyor musun, o zaman her şey kaybediliyor. O zaman bir toplum kalmıyor. Bunun iyi bir söz olduğunu düşünmüşümdür her zaman."

"Nietzsche. Alıntının kimden yapıldığını her zaman doğru hatırlamalısın."

"Alıntıyı doğru hatırlamak önemli değil. Anlamını hatırlamak önemli. Ve ben hatırlıyorum. Ya sen?"

Peoples soruya aldırmayıp cebine uzandı.

Saatimi çıkardı. Bana doğru fırlattı, yakalayıp koluma taktım. Kadrana baktım. Saatin kolları, üzerinde belediye meclisinin bulunduğu altın dedektif rozetine yerleştirilmişti. Saate baktığımda orada tahminimden uzun kaldığımı anladım. Neredeyse şafak söküyordu.

"Git buradan, Bosch," dedi. "Yollarımız bir daha kesişirse buraya tahmininden daha hızlı gelirsin. Ve kimse burada olduğunu bile bilmez."

Tehdit çok açıktı.

"Ben de ortadan kaybolanlar arasında olacağım o zaman, ha?"

"Nasıl istersen öyle söyle."

Peoples kameranın görebilmesi için elini kaldırdı. Parmağını havada döndürdü ve kapıdaki elektronik kilit açıldı, kapı birkaç santim aralandı. Ayağa kalktım.

"Git," dedi tekrar. "Birisi seni dışarı çıkaracaktır.

Sana gitmen için izin veriyorum, Bosch. Bunu unutma."

Kapıya doğru yürüdüm, ama yanından geçerken duraksadım. Ona, elindeki dosyaya baktım.

"Beni temizlemişsinizdir herhalde, dosyalarım da gitmiştir. Lawton Cross dosyası da."

"Onları geri alamayacaksın."

"Tamam, anladım. Ulusal güvenlik. Fotoğraflara bir bak. Angella'nın yerde yatarken çekilmiş fotoğrafını bul. Ellerine bir bak."

Açık kapıya yöneldim.

"Ne olmuş ellerine?" diye seslendi peşimden.

"Yalnızca bak o ellere. Onları bulduğumuz haline. O zaman neden söz ettiğimi anlayacaksın."

Koridorda Parenting Today beni bekliyordu.

"Bu taraftan," dedi ters bir şekilde. Elinden kaçtığım için büyük düş kırıklığı yaşadığı belliydi.

20

Güneş Cahuenga Geçidi'nin karşı tarafındaki tepelerin arasında yükseliyordu. Güneş ışınları havada asılı duran milyarlarca; mikroskobik zerreciklerden yansırken gökyüzü aydınlıktı. Kısa süre sonra güneş gözlüğüne ihtiyacım olacaktı, ama kalkıp alamayacak kadar yerleşmiştim. Gözlerimi kapatıp kısa süre Sonra uykuya daldım. Rüyamda Angelina Benton'ı, ellerini, hayattayken

hiç tanımadığım ama rüyalarımda canlanan ve bana uzanan kadını gördüm.

Birkaç saat sonra güneş gözkapaklarımı yakarken uyandım.

Kısa süre sonra kafamın içinden geldiğini sandığım gürültünün ön kapıdan geldiğini fark ettim.

Ayağa kalkarken şezlongun kolundaki açılmamış şişeye çarptım. Yakalamak için bir hamle yaptım, ama elimden kaçırdım. Şişe yerde yuvarlanıp aşağıdaki çalıların arasına düştü. Korkuluklara katlar gidip aşağıya baktım.

Görünürde yoktu.

Kapıdaki her kimse tekrar çaldı ve sonra adımın boğuk bir şekilde fısıldandığını duydum, içeri girip oturma odasından geçtim, ön koridora çıktım. Sonunda açtığımda kapı hâlâ çalınıyordu. Gelen Roy Lindell'di ve gülümsemiyordu.

"Kalk ve parla, Bosch."

Eve girmeye çalıştı, ama elimi göğsüne koyup geriye ittim. Başımı iki yana sallayınca ne demek istediğimi anladı. Gözlerinde soru işaretiyle evi işaret etti.

Başımla onaylayıp kapıdan çıktım, arkamdan çektim.

"Benim arabamı alalım," dedi alçak sesle.

"Güzel. Çünkü benimki Woodland Hills'de."

Lindell'in kullandığı büro arabası ön kaldırıma yasadışı olarak park edilmişti. Arabaya bindik, Woodrow Wilson'a doğru ilerledi.

Mullholland'a giden virajı aldı. Belirli bir yere gitmiyorduk, yalnızca öyle dolaşıyorduk.

"Ne oldu sana?" diye sordu. "Dün gece seni içeri aldıkları söylentisi dolaşıyordu."

"Doğru. HTY ekibin tarafından alındım. Bana büyük darbe indirdiklerini söyleyebilirsin."

Lindell bana baktı, sonra yola döndü.

"Bu giysilerine rağmen kötü görünmüyorsun. Yanaklarına renk bile gelmiş."

"Fark ettiğin için sağ ol, Roy. Sen ne istiyorsun?"

"Sence evini dinliyorlar mı?"

"Muhtemelen. Kontrol edecek zamanım olmadı. Ne istiyorsun? Nereye gidiyoruz?"

Ama gittiğimiz yeri bildiğimi sanıyordum.

Mulholland tepesindeki park yerinden, sisin oranına bağlı olarak Santa Monica Körfezi'nden şehir merkezindeki tepelere kadar manzaranın görülmesini mümkün kılıyordu.

Tam beklediğim gibi Lindell küçük park yerine girip arabayı otuz yıllık bir Volkswagen minibüsün yanında durdurdu. Sis yoğundu. Manzara Capital Records Binası'nın hemen ilerisinde bitiyordu.

"Konuya gel diyorsun, ha?" dedi Lindell, oturduğu yerde bana doğra dönerek. "Tamam, konuya geliyorum. Soruşturmada neler oluyor?"

Uzun süre yüzüne bakarak Marty Gessler yüzünden mi yoksa Özel Ajan Peoples'ın gönderdiği bir ajan olarak mı geldiğini düşündüm. Soruşturmadan gerçekten çekilip çekilmediğimi görmek için gelmiş olabilirdi. Kuşkusuz Lindell ve Peoples federal binanın farklı katlarından gelen farklı hayvanlardı. Ama ikisi de aynı rozeti taşıyordu. Ve Lindell'e nasıl bir baskı uygulandığı bilinmezdi.

"Olan şu ki bir soruşturma olmayacak."

"Ne? Benimle dalgamı geçiyorsun?"

"Hayır, seninle dalga geçmiyorum. Işığı gördüğümü söyleyebilirsin. Görmemi sağladılar."

"Ne yapacaksın? Öylece bırakacak mısın davayı?"

"Öyle olacak. Arabamı alıp tatile çıkacağım. Vegas'a giderim herhalde. Bu sabah bronzlaşmaya başladım. Paramı kaybetmeye de gidebilirim."

Lindell zekiymiş gibi gülümsedi...

"Canın cehenneme," dedi. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Seni sınamak için beni gönderdiklerini düşünüyorsun, ha? Eh, canın cehenneme."

"Bu çok güzel, Roy. Beni geri götürebilir misin?

Çantamı hazırlamam gerekiyor."

"Bana gerçekten neler olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Kapıyı açtım.

"Tamam, yürüyebilirim. Egzersize ihtiyacım var."

Dışarı çıkıp Mulholland'a doğra yürümeye başladım. Lindell kapısını hızla açıp Volkswagen'in yan tarafına çarptı. Aceleyle peşimden geldi.

"Dinle, Bosch, dinle beni."

Bana yetişip önümde durdu. Çok yakınımda olduğu için durmak zorunda kaldım. Ellerini yumruk yaparak sanki kendisini bağlayan zincirleri kırmak istermiş gibi göğsüne koydu.

"Harry, buraya kendim için geldim. Kimse beni göndermedi, tamam mı? Bu işin peşini bırakma. O adamlar, büyük olasılıkla yalnızca korkutmaya çalışıyorlardı seni, hepsi bu."

"O insanlara dayanacağımı söyle. Ortadan kaybolmaktan hoşlanmam, Roy. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Saçmalık bu. Sen hiçbir zaman öyle bir insan olmadın..."

"Hey! Serseri!"

Sesin geldiği yöne bakınca iki adamın

Volkswagen'in yan kapısından indiklerini gördüm. Hippi minibüsünden çok Harley motosikletlerine yakışan sakallı, uzun saçlı tiplerdi bunlar.

"Kapıyı çizdin," diye bağırdı ikinci adam.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye karşılık verdi Lindell.

Al işte, diye düşündüm. Yaklaşan iriyarı hayvanların gerisine baktım. Volkswagen'in ön yolcu kapısında dokuz on santimlik bir çizik vardı. Lindell'in kapısı hâlâ açık ve bu çizikle kontak halindeydi, suçlunun kapı olduğu çok açıktı.

"Bu bir espri mi?" dedi ilk adam. "Biz senin yüzünü çizersek ne dersin?"

Lindell elini arkaya atıp çevik bir hareketle tabancasını çıkardı. Boşta kalan eliyle uzanıp ilk adamı yakasından kavradı, kendisine doğru çekti. Bu arada yakasıyla birlikte bir tutam sakalını da yakalamıştı.

Tabancayı adamın gırtlağına dayadı.

"Sen ve David Crosby o hurda yığınına binip buradan defolup gitseniz nasıl olur?"

"Roy," dedim. "Sakin ol."

Minibüsteki marihuana kokusu bize yeni ulaşmıştı. Lindell gözlerini ilk adamdan ayırmazken uzun bir sessizlik oldu. ikincisi yakında duruyordu, ama silah yüzünden bir şey yapamıyordu.

"Tamam, dostum," dedi ilk adam sonunda. "Her şey yolunda. Buradan çekip gidiyoruz şimdi."

"Evet, öyle yapın, Ufaklık. Gidin buradan. Barış çubuğunuzu başka bir yerde tüttürün."

Minibüse geri dönüşlerini sessizce seyrettik, ikinci adam minibüsün yolcu koltuğuna oturabilmek için Lindell'in kapısını sertçe kapattı. Minibüsün motora çalışıp geri geri yola çıkıp Mulholland'a yöneldi. Sürücü ve yolcu tarafından malum el işaretleri yapıldıktan sonra görüş alanından çıktılar. Yalnızca birkaç saat önce hücredeki kameraya aynı işareti yapışımı hatırladım.

Minibüsteki iki adamın kendilerini ne kadar çaresiz hissettiklerini biliyordum. Lindell dikkatini bana yöneltti.

"Bu çok güzeldi, Roy," dedim. "Böyle bir beceriyle seni nedeni dokuzuncu kata almadıklarına şaşırıyorum."

"Canları cehenneme onların." '

"Evet, birkaç saat önce ben de böyle hissediyordum."

"O zaman ne olacak, Harry?"

Az önce yüksek testesteron seviyeleri çarpışmaya yakınken iki yabancıya silah çekmişti ve kabaran dalga bastırılmıştı. Artık yüzey sakindi. Tek bir taramadan sonra olay onun radar alanından çıkmıştı. Geçmişte psikopatların çoğunda gördüğüm bir özellikti bu. Onun suçsuz olduğuna karar vermek istiyordum, bu yüzden bunu yine daha önce gördüğüm büro çalışanlarının genetik özelliği olan federal küstahlığa bağladım.

"Kalıyor musun, kaçıyor musun?" diye sordu.

Bu beni kızdırsa da göstermemeye çalıştım.

Gülümsedim.

"İkisi de değil," dedim. "Yürüyorum."

Dönüp oradan ayrıldım. Mulholland'ı tırmanıp Woodrow Drive'a, evime doğra yürümeye başladım.

Arkamdan savurduğu küfürler beni yavaşlatmadı.

21

Lawton Cross'un evinin garaj kapısı açıktı ve bir gece önce öyle bırakılmış gibi görünüyordu. Bindiğim taksi beni Mercedes'imin yanında bıraktı. Araba hareket ettirilmişe benzemiyordu, ama arandığını düşünmek zorundaydım. Kilitli bırakmıştım ve hâlâ kilitliydi.

Hazırladığım küçük çantayı arka koltuğa koydum. Sonra direksiyona geçip motoru çalıştırdım, arabayı açık garaj kapısından içeri soktum.

Arabadan inip evin kapısına gittim. Ya zil çalan ya da garaj kapısını kapayan bir düğmeye bastım. Kapı kapandı. Pontiac'ın yanına gidip elimi motor kapağının altına sokup kilidi buldum.

Motor kapağını kaldırırken çelik yaylar gürültüyle inliyordu. Tozlu ama temiz motor bölümüne baktım. Belli ki Lawton arabasına bebek gibi bakıyordu ve dış güzelliğinin yanı sıra iç güzelliğine de önem veriyordu.

Bir gece önce içeriye attığım belgeler FBI aramasından kurtulmuşlardı. Motorun sol tarafındaki buji kablolarının arasına takılıp kalmışlardı. Belgeleri alırken arabanın aküsünün kablolarının çıkarıldığını görüp bunun ne zaman yapıldığını merak ettim. Bir süreliğine kullanılmayacak olan bir arabada yapılacak akıllıca bir davranıştı bu. Lawton bunu yapmayı düşünmüş olabilirdi, ama kendisi yapamazdı. Belki de Danny'ye nasıl yapacağını söylemişti.

"Neler oluyor? Ne yapıyorsun, Harry?"

Döndüm. Danny Cross evin kapısındaydı.

"Merhaba, Danny. Unuttuğum bir şey için gelmiştim. Ayrıca Lawton'in bazı aletlerini kullanmam gerekiyor. Arabamda ters giden bir şeyler var galiba."

Malibu'nun yanındaki duvarda sıralanmış olan tezgâhı ve askıyı işaret ettim. Bir dizi alet ve otomobil ekipmanı asılıydı. Ortada olanı açıklamayı unutmuşum gibi başını iki yana salladı.

"Dün gece ne oldu? Seni götürdüler. Kelepçeleri gördüm. Geri gelmeyeceğini söylediler."

"Korkutma taktikleri, Danny. Hepsi bu. Gördüğün gibi geri geldim."

Motor kapağını indirip bulduğum zamanki gibi yarı aralık bıraktım. Mercedes'e gidip belgeleri açık camdan yolcu koltuğuna attım. Ama sonra yerdeki paspası kaldırıp altına koydum. Çok iyi bir gizleme yeri değildi, ama şimdilik idare ederdi. Kapıyı kapatıp Danny'ye baktım.

"Law nasıl?"

"İyi değil."

"Nesi var?"

"Dün gece onun yanına da girdiler. Beni içeri almadılar ve bir şey duymayayım diye monitörü de kapattılar. Ama onu korkuttular. Beni de öyle. Gitmeni istiyorum, Harry. Git ve bir daha gelme."

"Seni nasıl korkuttular? Ne dediler?"

Tereddüt etti. Bunun da korkusundan kaynakladığını biliyordum.

"Bu konuda konuşmamanı söylediler, değil mi?

Benimle konuşmamanı söylediler."

"Evet."

"Tamam, Danny. Başının derde girmesini istemiyorum. Ya Law? Onunla konuşabilir miyim?"

"Seni artık görmek istemediğini söyledi. Bu iş çok fazla sıkıntıya yol açmış."

Başımla onayladım, tezgâha baktım.

"O halde yalnızca arabamı buraya getirmeme izin ver, sonra çekip gideceğim."

"Sana zarar verdiler mi?"

Ona baktım. Cevapla gerçekten ilgileniyor gibiydi.

"Hayır, iyiyim."

"Tamam."

"Şey, Danny. Lawton'ın oturma odasından bir şey almam gerekiyor. İçeri girip alayım mı, yoksa sen mi getirirsin? Hangisi daha iyi?"

"Neymiş o?"

"Saat."

"Saat mi? Neden? Onu Law'a vermiştin."

"Biliyorum. Ama geri almam gerekiyor."

Yüzünde bir kızgınlık belirdi. Belki saat ikisi arasında bir tartışma nedeni olmuştu ve şimdi onu geri istiyordum.

"Ben getiririm, ama senin istediğini söyleyeceğim."

Başımla onayladım. İçeri girdi, ben de Malibu'nun etrafında dolaştım ve tezgâha dayalı hareketli bir kriko buldum. Askıdan bir pense ve bir tornavida alıp Mercedes'in yanına döndüm.

Ceketimi çıkardıktan sonra krikonun üstüne yatıp arabanın altına girdim. Kara kutuyu bulmam bir dakikadan kısa sürdü. Kitap büyüklüğünde bir radyo alıcısı iki büyük mıknatısla benzin deposunun yanına tutturulmuştu. Bu düzenekte daha önce görmediğim bir değişiklik vardı. Kutudan çıkan bir kablo egzoz borusuna uzanıyor, ısı alıcısına bağlanıyordu. Boru ısındığında ısı alıcısı radyo alıcısını çalıştırıyor, araç dururken düzeneğin akü-sünü korumuş oluyordu. Dokuzuncu kattaki oğlanlar gerçekten iyi bir iş çıkarmışlardı.

Bu durumda kutuyu yerinde bırakmaya karar verip arabanın altından çıktım. Danny elinde saatle orada dikiliyordu. Saatin arkasını açmış, kamerayı ortaya çıkarmıştı.

"Bir duvar saati için çok ağır olduğunu düşündüm," dedi.

Ayağa kalktım.

"Bak, Danny..."

"Bizi gözetliyordun. Bana inanmadın, değil mi?"

"Danny, kamerayı onun için koymadım. Dün gece buraya gelen o adamlar..."

"Kamerayı buraya bizim için koydun. Kaset nerede?"

"Ne?"

"Kaset. İçindekileri nerede seyrettin?"

"Etmedim. Bu dijital kamera. Her şey saatin içinde."

Bu bir hataydı. Ben saati almak için uzanırken başının üstüne kaldırıp yere fırlattı. Cam parçalanırken kamera yerinden kurtulup sekerek Mercedes'in altına girdi.

"Kahretsin, Danny. Benim değil o."

"Kimin olduğu umurumda değil. Bunu yapmaya hakkın yoktu."

"Bak, Law ona iyi davranmadığını söyledi. Ne yapmalıydım? Yalnızca onun söylediklerini mi kabul etseydim?"

Yere çömelip arabanın altına baktım. Kamera uzanabileceğim bir yerdeydi, çekip aldım. Muhafazası kötü bir şekilde çizilmişti, ama içindeki mekanizma konusunda bir karar veremiyordum. Veri disketini Andre Biggar'ın bana gösterdiği gibi çıkardım, iyi görünüyordu.

Ayağa kalkıp Danny'ye gösterdim.

"O adamları bir daha gelmekten alıkoyacak tek şey bu olabilir. Dua et de bir zarar görmüş olmasın."

"Umurumda değil. Umarım gördüklerin seni eğlendirir. Umarım seyrederken kendinle gurur duyarsın."

Buna cevap vermedim.

"Buraya bir daha asla gelme."

Dönüp eve girdi, eliyle duvardaki düğmeye bir şaplak indirdi. Arkamdaki garaj kapısı açılmaya başladı. Dönüp bana bakmadan evin kapısını kapattı. Bir daha görünüp bana sözlü bir saldırıda daha bulunup bulunmayacağını görmek için bekledim. Ama bunu yapmadı. Veri disketini cebime koyup saatin parçalarını toplamak için diz çöktüm.

22

Burbank Havaalanı'na varınca arabamı uzun dönemli park yerine koydum, çantamı alıp terminale giden otobüse bindim. Southwest bankosunda kredi kartı kullanarak bir saatten kısa bir süre içinde Las Vegas'a hareket edecek uçak için bir gidiş bileti aldım. Güvenlik kontrol noktasından geçip herkes gibi sırada beklemeye başladım. Çantamı taşıyıcı banda koyup metal detektörü harekete geçirmemek için saatimi, arabamın anahtarlarını ve kameranın veri disketini plastik kutuya koydum. Cep telefonumu

araba da unuttuğumu fark ettim, ama bu belki de daha iyiydi, yerimi bulmak için kullanabilirlerdi onu.

Kalkış noktasının yakınında durup on dolarlık bir telefon kartı aldım, en yakındaki telefona gittim. Telefon kartının üstünde talimatları iki kez okudum. Karmaşık olduğundan değil, tereddüt ettiğimden. Sonunda, ahizeyi kaldırıp şehirlerarası aramayı gerçekleştirdim. Ezbere bildiğim, ama neredeyse bir yıldır aramadığım bir numaraydı bu.

İki kere çaldıktan sonra telefonu açtı, ama uyuduğunu anladım. Arayan numarayı gösteren bir telefonu bile olsa ben olduğu mu bilemeyeceği için neredeyse kapatıyordum. Ama ikinci merhabadan sonra nihayet konuştum.

"Eleanor, benim, Harry. Seni uyandırdım mı?"

"Önemli değil, iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Geç saatlere kadar oynadın mı?"

"Beşe kadar. Sonra kahvaltı yapmaya gittik. Yeni yatmış gibiyim. Saat kaç?"

Saatin neredeyse on olduğunu söyleyince inledi.

Planıma duyduğum güvenin yok olduğunu hissedebiliyordum. Ayrıca "biz" derken kimi kastettiğini de merak ediyordum, ama sormadım. Bu tür şeyleri uzun zaman önce aşmış olmam gerekiyordu.

"Harry, ne oldu?" dedi sessizliğin ardından, "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim. Ben de aynı saate kadar uyuyamadım."

Biraz daha sessizlik oldu. Yolcuların uçağa alındıklarını duydum.

"Beni bunun için mi aradın? Uyku alışkanlıklarını anlatmak için mi?"

"Hayır, ben, eee... Gey, biraz yardıma ihtiyacım var. Vegas'ta."

"Yardım mı? Ne demek istiyorsun? Bir dava konusunda yardım gibi mi? Bana emekli olduğunu söylemiştin."

"Oldum. Emekliyim. Ama üzerinde çalıştığım bir konu var... Neyse, bir saat içinde benimle havaalanında buluşabilir misin diye soracaktım. Oraya geliyorum."

Bu ricayı ve anlamını anlamaya çalışırken yine bir sessizlik oldu. Beklerken göğsüm daralıyordu.

Sonunda konuştuğunda tek mermi teorisini düşünüyordum.

"Olabilir. Seni nereye götüreceğim?"

Nefesimi tutmuş olduğumu fark edince bıraktım.

Derinleri ki kadife katmanlarda cevabın bu olacağını biliyordum, ama sesli olarak duymak, içimde hâlâ taşıdığım duyguların onaylanmasına da neden oldu.

Hattın karşı ucundaki halini hayal etmeye çalıştım.

O yatakta, telefon yatağın yanındaki komodinin üstündeydi. Saçları beni her zaman uyaran, onunla birlikte yatakta kalma isteğimi artıran bir şekilde dağınıktı. Sonra bunun cep telefonu olduğunu hatırladım.

Evinde telefon hattı yoktu, en azından varsa bile ben numarasını bilmiyordum. Derken bu "biz" konusu aklıma geldi yine. Yatakta yanında kim vardı?

"Harry, hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım. Şey, yalnızca bir araba kiralama ofisine götüreceksin. Avis, olur herhalde. Daha fazla uğraşıyorlar. Yani öyle olması gerekiyor."

"Harry, bunun için her beş dakikada bir havaalanından geçen otobüsleri var. Bana neden ihtiyacın var?"

"Bak, oraya gelince açıklarım. Uçağa almaya başladılar. Ora da olabilir misin, Eleanor?"

"Olacağımı söyledim," dedi çok iyi tanıdığım bir sesle, sanki aynı zamanda hem yumuşuyor, hem de isteksizlik gösteriyordu.

Bu konuyu düşünmedim. İstediğimi elde etmiştim. Konuyu orada kapattım.

"Teşekkür ederim. Southwest'in hemen dışında buluşsak nasıl olur? Hâlâ aynı Taurus'un mu var?"

"Hayır Harry, gümüşi Lexus aldım. Dört kapılı. Farlarım yanık olacak. Seni görünce yakıp söndürürüm."

"Tamam, görüşürüz. Teşekkürler, Eleanor."

Telefonu kapatıp kapıya doğru ilerledim. Bir Lexus, diye düşünüyordum yürürken. Kullanılmış Mercedes'i almadan önce fiyatını sormuştum. Çok fahiş değildi, ama ucuz da değildi. Durum onun için değişiyor olmalıydı. Bunun için mutluydum.

Ben uçağa binene kadar çantam için yer kalmamıştı ve yalnızca orta koltuklar boştu. Çiçekli tişört giyip kalın bir altın madalyon takmış bir adamla, Nevada güneşini görür görmez bir kibrit gibi parlayacak kadar beyaz olan bir kadının arasına sıkıştım. Tişörtlü adam öyle yapmasa da ben kendi bölgeme iyice çekilip dirseklerimi bedenime yapıştırdım ve kısa yolculuğun büyük bölümünde uyumayı başardım. Düşünecek pek çok şey olduğunu biliyordum ve içindekileri merak ederken veri disketi neredeyse cebimi yakıyordu. Ama mümkün olduğunda dinlenmem gerektiğini de biliyordum. L.A.'e vardıktan sonra fazla dinlenebileceğimi sanmıyordum.

Havalanmamızın üzerinden bir saat geçmeden terminalin otomatik kapılarından çıkıyordum. Dışarı çıkar çıkmaz Las Vegas'a vardığımızı gösteren sıcak hava dalgası yüzüme çarptı. Ama bu beni şaşırtmadı. Gözlerim dikkatle sıralanmış olan arabaları taramaya başladı, ta ki farları yanık olan gümüş rengi arabayı seçene dek.

Arabanın üstü açıktı ve bir el dışarı çıkmış iki yana sallanıyordu. Farlarını da yakıp söndürüyordu. Bu Eleanor'du. El salla-

yıp arabaya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp çantamı arka koltuğa attım, içeri girdim.

"Merhaba," dedim. "Teşekkürler."

Bir anlık tereddütten sonra ikimiz de eğilip öpüştük. Kısa ama iyi bir öpücüktü. Onu uzun zamandır görmemiştim ve birden zamanın iki insan arasına ne kadar hızlı girebildiğini fark ettim. Her yıl Noel'ler ve doğum günlerinde konuşsak da onunla gerçekten görüşmeyeli, ona dokunmayalı, onunla olmayalı neredeyse üç yıl geçmişti. Bu aynı anda insanı hem sarhoş eden, hem de depresyona sokan bir şeydi. Çünkü onu hemen bırakıp gitmek zorundaydım. Bu görüşme, her yıl yaptığımız doğum günü konuşmalarında bile daha kısa olacaktı.

"Saçların farklı," dedim, "İyi görünüyor."

Daha önce hiç bu kadar kısa olduğunu görmemiştim, ensesinin ortasına geliyordu boyu. Ama sahte bir iltifat değildi. Gerçekten iyi görünüyordu. Ama saçları topuklarında da olsa, benimkinden kısa da olsa bana iyi görünürdü.

Sol omzunun üzerinden trafiği kontrol etmek için döndü. En sesini görebiliyordum. Trafiğe karıştı, yola koyulduk. Uzanıp arabanın üstünü kapatan düğmeye bastı.

"Teşekkürler, Harry. Sende büyük bir fark yok. Ama hâlâ iyi görünüyorsun."

Teşekkür edip cüzdanımı çıkarırken fazla gülümsememeye çalıştım.

"Pekâlâ," dedi. "Bana telefonda söyleyemediğin bu büyük esrar neymiş?"

"Esrar filan yok. Yalnızca bazı insanların Las Vegas'ta olduğumu düşünmelerini istedim."

"Ama Las Vegas'tasın."

"Uzun süre için değil. Arabayı alır almaz geri dönüyorum."

Eleanor anlamış gibi başını salladı. ATM ve American Express kartlarımı çıkardım. Visa kartımı araba kiralamak ve diğer masraflarım için ayırdım.

"Bu kartları alıp önümüzdeki günlerde kullanmanı istiyorum. ATM şifresi 0613. Kolayca hatırlarsın."

Bu bizim evlilik yıl dönümümüzdü.

"Ne garip," dedi. "Biliyor musun, Harry, bu yıl cumaya denk geliyor. Kontrol ettim. Bu kötü şanstır Harry."

On üçüncü cuma nedense uygun gelmişti bana.

Bir an için başarısızlıkla sonuçlanmış bir evliliğin yıl dönümünün hangi güne rastladığına bakmasının ne anlama geldiğini düşündüm. Sonra bunu bir kenara bırakıp içinde bulunduğumuz ana geri döndüm.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde kullan bunları. Bilirsin, yemeğe filan git. Eğer burada olsaydım seninle kalmama izin verdiğin için sana bir armağan alırdım. Bu yüzden ATM'ye gidip para çek ve kendine bir şey al. Amex'de hâlâ tam adım yazılı. Kullanman bir soran olmamalı."

Çoğu insan Hieronymus adının hangi cinsiyete ait olduğunu bilmezdi. Eleanor'la evliyken bir sorun çıkmadan kredi kartlarımı kullanabiliyordu. Eğer kimlik isterlerse sorun çıkabilirdi. Böyle bir şey restoranlarda, hele önce paranı alıp sonra soru sordukları Las Vegas'takilerde nadiren olurdu.

Kartları ona uzattım, ama almadı.

"Harry, nedir bu? Neler oluyor?"

"Sana söyledim. Bazı insanların burada, Vegas'ta olduğumu sanmalarını istiyorum."

"Ve bu adamlar kredi ve ATM kartlarını kontrol eden insanlar, öyle mi?"

"Eğer isterlerse bunu yapabilirler. Yapıp yapmayacaklarını bilmiyorum. Bu yalnızca bir ön..."

"O halde polis ya da Büro'dan söz ediyorsun. Hangisi?"

Sessizce güldüm.

"Eh, ikisi de olabilir. Ama bildiğim kadarıyla en fazla ilgili olanı Büro."

"Oh, Harry..."

Bunu işte - yine - başladık ses tonuyla söylemişti.

Ona konunun; Marty Gessler'la ilgili olduğunu söylemeyi düşündüm, ama onu bu| işe halihazırda olduğundan daha fazla bulaştırmamaya karar verdim.

"Bak, çok önemli bir şey değil. Yalnızca eski davalarımdan biri üzerinde çalışıyorum ve bu durum bir ajanı çok kıskandırdı. Beni korkuttuğunu sanmasını istiyorum. Yalnızca birkaç gün için. Tamam mı, Eleanor? Bunu yapar mısın, lütfen?"

Kartları tekrar uzattım. Uzun bir aradan sonra uzanıp tek kelime bile söylemeden kartları aldı. Bütün araba kiralama ofislerinin sıralandığı havaalanı yolu üzerindeydik. Başka bir şey daha; söylemek istiyordum.

Bizimle ilgili konuşmak ve bütün bu çirkin şeyler bittiğinde nasıl ona geri gelmek istediğimi söylemek istiyordum. Eğer beni isterse tabi. Ama Avis'in park yerine girip güvenlik görevlisine yalnızca beni bırakmak için orada olduğunu söyledi.

Bu aramızdaki sohbeti bozmuştu. Tabi aramızda bir sohbet varsa. Hızımı kaybedip hakkımızda daha fazla şey söyleme kararımdan vazgeçtim.

Ofisin önünde durdu. İnme vaktim gelmişti. Ama inmedim. Orada öylece oturup en sonunda dönüp bana bakana kadar ona bakmaya devam ettim.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim, Eleanor."

"Sorun değil. Fatura sana gelecek."

Gülümsedim.

"Hiç L.A.'e geliyor musun? Bilirsin poker odalarına filan?"

Başını iki yana salladı.

"Uzun süredir gelmedim."

Başımı öne arkaya salladım. Söylenecek başka bir şey yok gibiydi. Uzanıp bu kez yanağından öptüm.

"Yarın ya da öbür gün seni ararım, tamam mı?"

"Tamam, Harry. Dikkatli ol. Hoşça kal."

"Tamam. Hoşça kal, Eleanor."

Arabadan inip uzaklaşmasını seyrettim. Keşke onunla daha uzun zaman geçirebilseydim. Eğer zamanım olsaydı buna izin verir miydi acaba? Sonra bu düşünceleri bir yana koyup içeri girdim. Kredi kartımı ve ehliyetimi uzatıp kiralık arabamın anahtarını aldım.

Araba Taurus'tu ve tekrar yere yakın olmaya alışmam gerekiyordu. Araba kiralama servislerinin ofislerini geçince Paradise Road'u* *[Cennet Yolu.]* işaret eden bir tabela gördüm.

Herkesin böyle bir işarete ihtiyacı olduğunu düşündüm.

O kadar kolay olsaydı keşke, diye düşündüm.

23

Çöldeki dört saat aralıksız araba yolculuğundan sonra Biggar&Biggar'ın teknoloji laboratuvarındaydım.

Veri disketini cebimden çıkarıp Andre'ye verdim, disketi kaldırdı, önce ona, sonra, sanki eline çiğnenmiş bir sakız bırakmışım gibi bana baktı.

"Muhafazası nerede?"

"Muhafaza mı? Yani saat mi? Hâlâ duvarda."

Saatin ve büyük olasılıkla kameranın da parçalandığını ona nasıl söyleyeceğimi henüz bilmiyordum.

"Hayır, plastik disket muhafazası. Bunu çıkardığında yedek; disketi saate taktın, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Tamam."

"Eh, bunu da boş disket muhafazasına
koymalıydın. Bu hassas bir araçtır. Cebinde öyle taşımak pek de uygun bir..."

"Andre," diye araya girdi Burnett Biggar. "Hadi hâlâ çalışıp; çalışmadığına bakalım. Harry'ye bakım konusunda gerekli bilgileri vermemek benim suçum. Böyle ilkel olduğunu unutmuşum."

Andre başını iki yana sallayarak üzerinde bilgisayar düzeneğinin olduğu tezgâhın başına geçti.

Burnett'e bakıp beni kurtardığı için gözlerimle teşekkürlerimi ilettim. Gözünü kırptı, Andre'yi takip ettik.

Andre benim yanlış bir şekilde taşıdığım disketin üzerinde tozu ve pisliği temizlemek için dişçilerde bulunan türde havalı bir tabanca kullandı. Sonra disketi bilgisayara bağlı bir kutuya koydu. Birkaç komut tuşladıktan kısa bir süre sonra Lawton Cross'un oturma odası bilgisayar ekranında belirdi.

"Bakın," dedi Andre. "Hareket alıcısını kullandığım için görüntü biraz sıçramalı olabilir.

Köşedeki saate bakarsanız zamanı takip edebilirsiniz."

Ekrandaki ilk görüntü benim yüzümdü. Zamanı ayarlarken tam kameraya bakıyordum. Sonra geri çekilip tekerlekli sandalyedeki Lawton Cross'un görünmesini sağladım.

"Oh, Tanrım," dedi Burnett eski meslektaşının durumunu ve şartlarını görünce. "Bunu görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Daha da kötüleşiyor," dedim düşündüğüm şeylerin ekrana geleceğinden emin olarak.

Cross'un sesi bilgisayarın hoparlörlerinde hışırdadı.

"Harry?"

"Ne?"

"Getirdin mi?"

"Biraz."

Ekranda şişeyi almak için alet çantasını açtım.

Laboratuvarda ise, "İleri alabilir misin?" diye sordum.

Andre başıyla onaylayıp görüntüleri ileriye sardı.

Ekran bir an için karardı, hareket olmadığı için kamera kapanmıştı. Danny Cross odaya girince kamera tekrar açıldı. Saate bakınca ben odadan çıkalı birkaç dakika olduğunu gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturup yaramaz bir çocukmuş gibi sakat kocasına baktı. Danny konuşmaya başladı, ama televizyonun sesi yüzünden söyledikleri anlaşılmıyordu;

"Bu çok amatör işi," dedi Andre. "Neden televizyonun yanına koydun kamerayı?"

Haklıydı. Bunu daha önce düşünmemiştim.

Kameranın mikrofonu televizyonun sesini odadaki seslerden daha iyi alıyordu.

"Andre," dedi Burnett, oğlunun sızlanmalarını keserek. "Biraz temizleyebilir misin bak bakalım."

Andre bilgisayarın önündeki konsolda bulunan ses düğmeleriyle oynayıp sesi biraz daha berrak hale getirdi. Görüntüyü tekrarladı. Televizyonun sesi hâlâ araya giriyordu, ama en azından odadaki konuşma duyulabiliyordu.

Danny Cross sert bir sesle konuşuyordu.

"Buraya bir daha gelmesini istemiyorum," dedi.

"Sana iyi gelmiyor o."

"Hayır, geliyor. O iyi. Bana önem veriyor."

"Seni kullanıyor. İstediği bilgiyi almak için sana içki içiriyor."

"Bunun nesi yanlış? Bence iyi bir alışveriş bu."

"Evet, sabah ağrıların başlayana kadar."

"Danny, arkadaşlarımdan biri buraya gelirse, onu içeri al."

"Bu kez ne söyledin ona, seni aç bıraktığımı mı? Geceleri seni yalnız bıraktığımı mı? Bu kez hangi yalanı söyledin?"

"Artık konuşmak istemiyorum."

"Güzel. Konuşma."

"Rüya görmek istiyorum."

"Keyfine bak. En azından birimiz hâlâ rüya görebiliyor."

Dönüp odadan çıktı ve Lawton'ın hareketsiz bedeni ekranda kaldı. Kısa süre sonra gözleri kapandı.

"Bir dakikalık bir kesinti var," diye açıkladı Andre. "Hareket kesildikten sonra kamera bir dakika daha aktif kalıyor."

"İleri al," dedim.

Sonraki on dakikayı ileri sararak geçirdik, sonra Lawton'ın karısı Danny tarafından beslenip temizlendiği sıradan, ama yürek burkan sahneleri görmek için durduk, ilk gecenin sonunda karısı tarafından dışarı çıkarıldı ve tekrar sandalyeyle odaya getirilene dek kamera neredeyse sekiz saat boyunca karanlık kaldı. Yeni bir doyurma ve temizleme işlemi gerçekleşti.

Bu korkunç bir görüntüydü, ama saat tam televizyonun yanında olduğu için görüntü daha da korkunç bir hale geliyordu. Lawton Cross zamanım televizyona bakarak geçiriyordu, ama aradaki mesafe çok yakın olduğu için Lawton doğrudan kameraya, tam bize bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu çok acıklı bir görüntü," dedi Andre sonunda.

"Hem burada bir şey yok. Kadın ona iyi davranıyor. Benim davranacağımdan daha iyi."

"Hepsini görmek istiyor musun, Harry?" diye sordu Burnett.

Başımı evet anlamında salladım.

"Galiba haklısın. Kadın temiz. Ama şimdi bir şeyler olacak. Dün gece Lawton'ın ziyaretçileri vardı. Bunu görmek istiyorum, istersen ileri alabilirsin. Gece yarısına yakın olmalı."

Andre kolu çevirmeye 'devam etti ve 00.10'da iki adam içeri girdi. Parenting Today ve ortağını tanıdım.

Parenting Today'in yaptığı ilk şey Lawton'ın arkasına geçip bebek monitörünü kapatmak oldu. Sonra ortağına kapıyı kapa-

masını işaret etti. Lawton'ın gözleri açıktı ve telaşa kapılmış görünüyordu. Adamlar odaya girmeden önce de uyanıktı ve kamera çalışıyordu. Ajanların hareketlerini takip etmeye çalışırken gözleri çukuru andıran yuvalarında dolaşıp duruyordu.

"Bay Cross, biraz konuşmamız gerekiyor," dedi Parenting Today.

Cross'un sandalyesini geçip televizyonu kapattı.

"Tanrı'ya şükür," dedi Andre.

"Kimsiniz siz?" diye sordu sert bir sesle.

Parenting Today dönüp ona baktı.

"Biz FBI'danız, Bay Cross. Ya siz kim oluyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz? Ben..."

"Demek istiyorum ki, siz kim oluyorsunuz ki bizim soruşturmamızı bozuyorsunuz?"

"Ben öyle bir şey yapma... nedir bu?"

"Bay Bosch'un kıçını ateşe verecek ne söylediniz?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. O bana geldi, ben ona gitmedim."

"Bir yere gidebilecek gibi görünmüyorsunuz, değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Lawton'ın gözlerinin çalıştığını görebiliyordum. Adam tek bir uzvunu bile oynatamıyordu, ama gözleri gerekli olan bütün beden dilini yansıtıyordu.

"Siz FBI'dan olamazsın," dedi cesurca.

"Rozetlerinizi ve kimlik kartlarınızı görmek istiyorum."

Parenting Today Cross'a doğra iki adım attı, sırtı sandalyesindeki adamı görmemize engel oluyordu.

"Rozet mi?" dedi en iyi Meksika aksanıyla.

"Bizim pis rozetlere ihtiyacımız yok."

"Defolun buradan," dedi Cross. Onu ilk ziyaretimden beri ilk kez bu kadar açık ve güçlü konuştuğunu duyuyordum. "Bunları

Harry Bosch'a anlattığımda kıçınıza dikkat etseniz iyi olur." Parenting Today ortağına gülümsemek için döndü.

"Harry Bosch mu? Onu merak etmeyin. Onunla ilgileniyoruz. Siz kendiniz için endişelenin, Bay Cross."

Eğilip yüzünü Cross'unkine yaklaştırdı.

Lawton'ın ajana bakan gözlerini görebiliyorduk artık.

"Çünkü tehlikeli bir yoldasınız. Federal bir davaya bulaşıyorsunuz. Bu büyük harfli Federal, anlaşıldı mı?"

"Git kendini becer. Ve bu büyük harfli Becer, anlaşıldı mı?" Elimde olmadan güldüm. Lawton adama karşı koymak için elinden geleni yapıyordu. Kurşun bedenini almıştı, ama cesaretini alamamıştı.

Parenting Today sandalyeden uzaklaşıp sola doğru gitti. Gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Cross'un görüş alanının dışına çıktı.

"Kahramanınız Harry Bosch gitti ve artık buraya gelmeyecek," dedi. "Soru şu, siz de onun gittiği yere gitmek istiyor musunuz? Sizin gibi, sizin durumunuzda bir adam, bilemiyorum. Hapiste sizin gibi adamlara neler yaptıklarını bilirsiniz. Onları bir köşeye koyup bütün gün o işi yaptırıyorlar. Öylece oturup buna katlanmaktan başka yapabilecekleri bir şey yok. Bunu ister misin, Cross? İstediğin bu mu?"

Cross bir an için gözlerini kapadı, sonra tekrar gücünü toplադı.

"Bunu başarabileceğini mi sanıyorsun, Koca Adam?"

"Evet."

Parenting Today Cross'un arkasına geldi.

Kulağına bir şey söyleyecekmiş gibi sağ omzuna doğru eğildi.

"Ya burada bir denemede bulunursam? Ha? Bu nasıl olurdu?"

Ajan iki elini Cross'un yüzüne doğru getirdi.

Cross'un burnuna bağlı olan plastik hortumları tuttu.

Parmaklarıyla hortumlara bastırarak gelen havayı kesti.

"Hey, Milton..." dedi diğer ajan.

"Kapa çeneni, Carney. Bu adam kendini akıllı sanıyor. Federal hükumetle işbirliği yapmak zorunda olmadığını sanıyor."

Cross'un gözleri büyüdü, nefes almak için ağzını açtı. Ama hiç hava alamadı.

"Kim bu aşağılık herif?" diye sordu Burnett Biggar. "Kim bu adam?"

Bir şey söylemedim. Öfke içimde büyüyerek sessizce seyrettim. Küfretmek istiyordum, ama sesim çıkmıyordu. Ekranda gördüklerim beni tüketmişti.

Lawton Cross'u maruz bıraktıkları aşağılama ve korkunun yanında bana yaptıkları hiçbir şeydi.

Cross konuşmaya çalışıyordu, ama ciğerlerinde hava olmadığı için sesi çıkmıyordu. Artık adının Milton olduğunu bildiğim ajanın; yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Ne?" diye sordu. "Ne var? Benimle konuşmak mı istiyorsun?

Cross tekrar konuşmayı denedi, ama başaramadı.

"Bana bir şey söylemek istiyorsan başını salladı.

Oh, tabi ya başını sallayamıyorsun, değil mi?"

Sonunda hortumları bıraktı ve Cross beş metre derinlikten çıkan bir adam gibi nefes almaya başladı.

Göğsü inip kalkıyor, iyileşmeye çalışırken burun delikleri kabarıyordu.

Milton sandalyenin önüne geldi. Kurbanına bakıp başını öne arkaya salladı.

"Gördün mü? Bu kadar kolay. Artık işbirliği yapmak istiyor musun?"

"Ne istiyorsun?"

"Bosch'a ne söyledin?"

Cross'un gözleri bir an için kameraya baktı, ama sonra Milton'a döndü. O anda saate baktığını sanmıyordum. Birden Lawton'ın kamerayı biliyor olduğunu düşündüm. O iyi bir polisti. Belki başından beri ne yaptığımı anlamıştı.

"Ona davayı anlattım. Hepsi bu. Bana geldi, ben de ona bildiklerimi anlattım. Her şeyi hatırlamıyorum. Yaralandım, biliyorsunuz. Yaralandım ve artık hafızam o kadar iyi değil. Bazı şeyleri yeni hatırlamaya başladım. Ben..."

"Neden bu gece buraya geldi?"

"Çünkü bazı dosyaları unutmuştum. Karım onu arayıp benim için bir mesaj bıraktı. Dosyalar için geldi."

"Başka?"

"Başka bir şey yok. Ne istiyorsunuz?"

"Çalman para hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. O kadar ileri gidemedik."

Milton uzanıp hortumları tekrar tuttu. Ama bu kez sıkmadı. Tehdit yeterliydi.

"Gerçeği söylüyorum," diye itiraz etti Cross.

"Söylesen iyi olur."

Ajan hortumları bıraktı.

"Bosch'la bir daha konuşmayacaksın, anladın mı?"

"Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, Bosch'la bir daha konuşmayacağım."

Milton sandalyeden uzaklaştığında Cross'un gözlerinin mahzunlaştığını gördüm. Ajanlar dışarı çıkarken içlerinden biri -büyük olasılıkla Milton- duvara dokunup lambayı kapattı, ekran karanlığa gömüldü.

Orada durmuş ekrana bakıyorduk. Kamera kapanmadan önceki bir dakika içinde Lawton'ın ağladığını göremiyor, ama

sesini duyabiliyorduk. Yaralı ve çaresiz bir hayvanın derin hıçkırıklarıydı bunlar.

Yanımdaki iki adama bakmadım, onlar da bana bakmıyorlardı. Yalnızca karanlık ekranı seyrediyor ve dinliyorduk.

Kamera sonunda -Tanrı'ya şükür- kapandı, ama odanın ışıkları tekrar yanıp Danny içeri girince tekrar çalışmaya başladı. Ekrandaki saate bakınca ajanların çıkışının üzerinden yalnızca üç dakika geçmiş olduğunu gördüm. Kocasının yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Lawton bu gözyaşlarını gizlemek için hiçbir şey yapamazdı.

Danny odayı geçerek yanına geldi. Tek kelime bile etmeden sandalyenin üstüne çıktı, dizlerini Lawton'ın zayıf bacaklarının iki yanına koydu. Onun kucağına oturdu. Sabahlığını açıp Lawton'ın yüzünü göğüslerine doğru çekti. Bir süre öylece tuttu. Lawton tekrar ağladı.

Önce hiçbir şey konuşmadılar. Danny sessizce ve şefkatle susturdu onu. Sonra ona şarkı söylemeye başladı.

Benim de bildiğim ve Danny'nin iyi söylediği bir şarkıydı bu. Sesi bir rüzgâr kadar yumuşaktı, ama şarkının orijinal sesi dünyanın bütün acılarının hışırtısını taşıyordu. Kimsenin Louis Armstrong'la kıyaslanamayacağını düşünürdüm, ama Danny neredeyse ona eşti.

Göğün mavisini görüyorum Ve bulutların beyazını Parlak kutsal günü Karanlık mukaddes geceyi Ve kendi kendime düşünüyorum Ne harika bir dünya Kameradaki izlenmesi en zor bölüm de burasıydı.

İçimdeki ahlak sınırım aşıp davetsiz bir konuk gibi mahremiyetlerine girerek sanki onları taciz etmiştim.

"Artık kapatın," dedim sonunda.

24

Bir polis memuru olarak benim için en aydınlatıcı an, sokaklarda ya da bir dava üzerinde çalışırken değil, 5 Mart 1991'de gerçekleşti. Bir gün öğleden Sonra, Hollywood Birimi'ndeki ekip odasında oturmuş görünüşte kâğıt işlerimi tamamlıyordum. Ama ekip, odasındaki herkes gibi ben de bekliyordum. Herkes televizyonların önünde toplanmak için masalarından kalktığında ben de kalktım. Bir televizyon yüzbaşının ofisinde vardı, bir tane de soygun masasının duvarına monte edilmişti. Yüzbaşıyla pek iyi geçinemiyordum, bu nedenle seyretmek için soygun masasına gittim. Olayı hepimiz duymuştuk, ama çok azımız bandı görmüştük.

İşte karşımızdaydı. Karlı siyah beyaz bir görüntüydü, ama görecek ve işlerin artık değişeceğini anlayacak kadar açıktı. Dört üniformalı polis yerde çırpınan bir adamın etrafına toplanmıştı. Yerdeki adam eski dolandırıcı ve şu anda da hız sınırını aşmış olan Rodney King'di.

Polislerden ikisi onu coplarıyla dövüyor, bir tanesi tekmeliyor, dördüncüsü de Taser silahıyla gücünü kontrol ediyordu, ikinci bir üniformalı polis halkası dikilmiş seyrediyordu. Ekip odasında ekranı seyrederken çoğumuzun ağzı açık kalmıştı. Pek çoğumuzun yüreği burkulmuştu. Bir şekilde aldatıldığımızı hissediyorduk.

Hepimiz biliyorduk ki bu olaydan sonra, teşkilat yıkılacaktı. Değişecekti. Los Angeles'taki polis teşkilatı değişecekti.

Kuşkusuz bu değişimin nasıl olacağını, iyiye mi yoksa kötüye mi gideceğini bilmiyorduk. Politik nedenlerin veya ırksal duyguların kabaran büyük bir dalga gibi teşkilatı kaplayacağını, daha sonra ölümcül bir ayaklanma gerçekleştirilip şehrin sosyal dokusunun paramparça edileceğini de bilmiyorduk. Ama bu karlı video görüntüsünü seyrederken hepimiz bir şeyler olacağını biliyorduk. Bütün bunlar San Fernando Valley'deki sokak lambala-

rının altında yaşanan öfke ve düş kırıklığı anı yüzünden meydana gelecekti.

Şehir merkezindeki hukuk bürosunun bekleme odasında otururken o anı düşündüm. Hissettiğim öfkeyi hatırladım ve zaman içinde aynı öfkenin geri geldiğini hissettim. Lawton Cross'un taciz edildiğini gösteren kaset bir Rodney King kaseti değildi. Kanun güçleriyle halk arasındaki ilişkileri onlarca yıl geriye götürecek değildi.

İnsanların polisi nasıl gördüklerini etkilemeyecekti. Polisi destekleme ya da polisle işbirliği yapma kararlarını değiştirmeyecekti. Ama gücün istismarının mide bulandırıcı bir açıklıktaki tarifi bakımından iki kaset büyük bir benzerlik taşıyordu. Şehri değiştirecek gücü yoktu, ama FBI gibi bir bürokrasiyi değiştirirdi. Eğer ben istersem.

Ama istemiyordum. Benim istediğim başka bir şeydi ve onu elde etmek için kaseti kullanacaktım. En azından kısa vadede. Uzun vadede kasete ya da bana ne olacağım henüz düşünmüyordum.

Biggar&Biggar'dan çıktıktan sonra bir saat oturduğum hukuk kütüphanesinin duvarları kiraz ağacından lambriler ve deri ciltli hukuk kitaplarının sıralandığı kitap raflarıyla çevrelenmişti. Duvarlardaki birkaç aralıkta hukuk firmasınn ortaklarının ışıklandırılmış; yağlı boya tabloları asılıydı. Tablolardan birinin karşısında dikilip ince fırça darbelerini inceledim.

Kahverengi saçlı, uzun boylu, yeşil gözleri bronz teniyle iyice belirginleşen yakışıklı bir adamdı bu. Maun çerçevenin üstündeki altın levhada adının James Foreman olduğu yazılıydı. Tam bir başarılı adam görüntüsü vardı onda.

"Bay Bosch?"

Döndüm. Beni kütüphaneye getiren orta yaşlı kadın beni kapıya çağırdı. Yanına gidince attığım her adımda para diye fısıl-

dayan yeşil bir halıyla kaplı yoldan geçirdi beni. Tanımadığım bir kadın masanın arkasında beni bekliyordu. Ayağa kalkıp elini uzattı.

"Merhaba, Bay Bosch, ben Roxanne, Bayan Langwiser'in yardımcısıyım. Su, kahve ya da başka bir şey ister misiniz?"

"Ah, hayır, teşekkürler."

"O halde içeri girebilirsiniz. Sizi bekliyor."

Masasının yan tarafındaki kapalı kapıyı işaret etti. O kapıya gidip bir kez tıklattım, içeri girdim. Janis Langwiser iki arabalık garajı hatırlatan bir masanın arkasında oturuyordu. Tavanı üç buçuk metre yüksekliğindeydi ve duvarları yine kiraz ağacından lambriler ve raflarla kaplıydı. Ufak tefek bir kadın değildi. Hatta uzun boylu ve inceydi. Ama ofisi onun ufacık görünmesine neden oluyordu. Beni görünce gülümsedi, ben de ona karşılık verdim.

"Bölge Savcılığı'nda seni görmeye geldiğimde kimse kahve ya da su isteyip istemediğimi sormazdı."

"Biliyorum, Harry. Zaman kesinlikle değişiyor."

Ayağa kalkıp masasının üstünden elini uzattı.

Bunun için öne eğilmesi gerekmişti. El sıkıştık. Şehirdeki ceza mahkemelerindeki acemilik günlerini hatırlıyordum.

Gelişip en büyük ve zorlu davaların altından kalkmasını izlemiştim. O iyi bir savcıydı. Şimdi iyi bir savunma avukatı olmaya çalışıyordu. Bir savcı nadiren kariyerini sürdürürdü. Karşı masadaki para çok daha iyiydi. İçinde bulunduğumuz ofise bakılırsa Janis Langwiser karşı masada oturuyordu.

"Otur," dedi. "İzini bulup seni aramayı istiyordum. Bugün böyle ortaya çıkman harika."

Şaşkına dönmüştüm.

"Benim izimi bulmak mı? Benim kodese tıktığım birini temsil etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Seninle bir iş hakkında konuşmak istedim."

Kaşlarımı kaldırdım. Bana şehrin anahtarını sunuyormuş gibi gülümsedi.

"Bizim hakkımızda ne bildiğini bilmiyorum, Harry."

"Bulunmanızın çok zor olduğunu biliyorum. Telefon rehberinde kayıtlı değilsiniz. Bölge Savcılığı'ndaki bir arkadaşımı aradım, numaranı o buldu."

Başını evet anlamında salladı.

"Doğru. Rehberde yokuz. Buna ihtiyacımız yok. Çok az sayıda müşterimiz var ve onların hayatlarında ortaya çıkan her türlü hukuki ayrıntıyla biz uğraşıyoruz."

"Ve sen suçla ilgili ayrıntıları hallediyorsun."

Duraksadı. Nereden geldiğimi anlamaya çalışıyordu.

"Doğru. Ben firmanın suç uzmanıyım. Bu yüzden seni aramayı istiyordum. Emekli olduğunu öğrendiğimde bunun harika olduğunu düşündüm. Tam zamanlı bir iş değil, ama -davaya bağlı olarak bazen çok ağır olabiliyor. Senin becerilerin çok işimize yarardı, Harry."

Cevabımı toparlamak için bir dakika durdum.

Onu gücendirmek istemiyordum. Ona iş vermek istiyordum. Bu yüzden önerisinin olanaksız olduğunu söylememeye karar verdim. Ve ne kadar para söz konusu olursa olsun asla karşı masaya geçmeyeceğimi de. Bu benim içimde yoktu. Emekli olsam da olmasam da hayatta bir görevim vardı. Bir savunma avukatı için çalışmak bunun bir parçası değildi.

"Janis," dedim. "Ben iş aramıyorum. Bir işim var sayılır. Burada olma nedenim seni tutmak."

Kıkırdadı.

"Şaka yapıyorsun," dedi. "Başın dertte mi?"

"Belki. Ama seni tutma nedenim bu değil. Bir şeyi benim için saklayacak ve eğer gerekirse o konuda harekete geçebilecek güvenebileceğim bir avukata ihtiyacım var."

Öne doğru eğildi. Hâlâ en az iki metre uzağımdaydı.

"Harry, bu iş gitgide esrarengiz bir hal alıyor. Neler oluyor?"

"Birincisi, avukatlık ücretin nedir? Şu müvekkillik işini bir halledelim."

"Harry, bizim minimum avukatlık ücretimiz yirmi beş bin dolardır. Bu yüzden unut gitsin. Bana getirdiğin bütün o davalar yüzünden sana borçluyum. Kendini müvekkilim olarak görebilirsin."

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini silmek için durdum.

"Gerçekten mi? Yalnızca bir dosyayı açmak için yirmi beş bin papel mi?"

"Öyle."

"Eh, bunun için doğru insanı bulmuşlar."

"Teşekkürler, Harry. Şimdi benden istediğin nedir?"

Burnett Biggar'ın ondan ödünç aldığım aletleri, video disketini ve görüntüleri içeren üç CD'yi taşımam için bana verdiği evrak çantasını açtım. Disketi ve CD'leri masasına bıraktım.

"Bu benim çektiğim bir kamera görüntüsü. Orijinali, yani disketi güvenli bir yerde saklamanı istiyorum. Benim yazdığım mektubu ve zarfı CD'lerden biriyle sakla. Özel ofis numaranı istiyorum. Her gün, gece yarısında seni arayıp iyi olduğumu söyleyeceğim. Sabah geldiğinde mesaj varsa her şey yolunda demektir. Eğer gelip de mesaj bulamazsan zarfı Times'da ki Josh Meyer isimli muhabire ilet."

"Josh Meyer. Bu isim tanıdık geliyor.

Mahkemelerde bulunuyor mu?"

"Eskiden yerel suç konularını işliyordu. Şimdi terörizm alanında. Galiba Washington'da çalışıyor."

"Konu terörizm mi, Harry?"

"Uzun hikâye."

"Zamanım var. Bilgisayarımda."

Ona özel dedektifliğimi ve Lawton Cross durup dururken beni aradıktan sonra olanları anlatmam on beş dakika sürdü. CD'yi bilgisayarına takıp görüntüleri izlemesine izin de verdim. Kim olduğunu söyleyene kadar Lawton Cross'u tanımadı. Ajan Milton ve Carney'in bölümünü seyrederken beklenecek türde bir öfkeyle tepki verdi. Danny Cross odaya girip kocasını rahatlatmadan önce bilgisayarı kapattırdım.

"İlk soru, bunlar gerçek ajan mı?" diye sordu bilgisayardan diski çıkardıktan sonra.

"Evet, Westwood'da çalışan anti-terörizm ekibinin birer parçası bunlar."

Başını tiksintiyle iki yana salladı.

"Bu olay Times'a ve sonra da televizyona çıkarsa..."

"Oraya kadar gitmek istemiyorum. Şu anda bu en kötü durum senaryosu."

"Neden olmasın, Harry? Bunlar namussuz ajanlar. En azından Milton öyle. Diğeri de orada öylece dikilip ona izin verdiği için en az Milton kadar suçlu."

Bilgisayarı işaret etti. Kamera görüntülerinin yerini dalgaların hiç durmadan kıyıya çarptığı okyanusa bakan bir ev manzarasının bulunduğu ekran koruyucu almıştı.

"On bir eylülden sonra büronun kurallarını ve kullandıkları araçları değiştirip kolaylaştıran yasayı çıkarırken Adalet Bakanı ve Birleşik Devletler Kongresi'nin amaçladığının bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdim. "Ama neler olabileceğini bilmeleri gerekiyordu. Atasözü ne diyor, mutlak güç mutlak yozlaşır. Öyle bir şey işte. Neyse, böyle bir şey olacağını

bilmeliydiler. Aradaki fark bu adamın Ortadoğulu bir haydut olmadığı. Adam beyaz bir Amerikan vatandaşı. Eski bir polis ve görev sırasında kurşun yediği için felçli."

Langwiser düşünceli bir şekilde başını salladı.

"İşte bu yüzden bunu herkesin görmesini sağlamalısın. Bunlar görülmeli..."

"Janis, benim için çalışacak mısın yoksa bütün bunları toplayıp bir başkasını mı bulayım?"

Ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı.

"Evet, senin için çalışıyorum, Harry. Yalnızca bunun cezasız kalmasını istemiyorum."

"Ben cezasız kalacağını söylemiyorum. Yalnızca henüz ortaya çıkmasını istemiyorum. Önce dayanak noktası olarak kullanmam gerekiyor bu görüntüleri. Önce istediğimi elde etmeliyim."

"Neymiş o?"

"O konuya gelecektim, ama sen Ralph Nader gibi konuşmaya başladın."

"Tamam, özür dilerim. Şimdi sakinleştim. Bana planını anlat, Harry."

Anlattım.

25

Wilshire Bulvan'ndaki Kate Mantilini's'in localarında yüksek arkalıklı koltuklar bulunuyordu.

Böylece müşterilerin mahremiyeti şehirdeki diğer striptiz kulüplerinde olmadığı kadar komnuyordu. Bu yüzden buluşma için bu restoranı seçmiştim. Burası hem çok mahrem, hem de herkese açıktı. Randevu saatinden on beş dakika önce gelmiştim. Wilshire'a bakan cam kenarında bir masa seçip beklemeye başladım. Özel Ajan Peoples da biraz erken geldi. Locaların arasındaki koridordan geçip beni bulmak için her birine bakması gerekti. Sonra sessizce ve suratsız bir şekilde karşıma süzüldü.

"Ajan Peoples, gelebilmenize sevindim."

"Fazla seçeneğim yokmuş gibi geldi."

"Sanırım yoktu."

Masadaki mönülerden birini açtım.

"Daha önce hiç gelmemiştim buraya. Yemekleri iyi midir?"

"Fena değildir. Perşembeleri çıkan tarak güveci çok iyidir."

"Bugün perşembe değil."

"Ve sen de yemek yemek için burada değilsin."

Mönüden başını kaldırıp en delici bakışlarıyla baktı, ama bu kez güç onda değildi, ikimiz de iyi kartların bende olduğunu biliyorduk. Pencereden dışarıya, Wilshire'in aşağı ve yukarı kısmına baktık.

"Adamların oralarda mı, Ajan Peoples? Beni bekliyorlar mı?"

"Avukatınızın söylediği gibi yalnız geldim."

"Eh, demek temizsin. Eğer adamların beni bir daha yakalar veya avukatıma karşı herhangi bir girişimde bulunursa e-posta tarafına gönderilen kamera görüntüleri medyaya ve internet kanalıyla her yere ulaşır. Ortadan kaybolursam bunun farkında olacak insanlar var. Hiç tereddüt etmeden kaseti yayımlayacaklar."

Peoples başını iki yana salladı.

"Durmadan 'ortadan kaybolma' ifadesini kullanıyorsun. Burası Güney Amerika değil, Bosch. Biz Nazi değiliz."

Onaylayarak başımı salladım.

"Bu restoranda otururken öyle görünmediği kesin. Ama dokuzuncu kattaki o hücrede otururken ve kimse orada olduğumu bilmezken durum farklıydı. Mouse Aziz ve orada tuttuğunuz diğer adamların şu anda Kaliforniya ve Peru arasındaki farkı bilmediklerine eminim."

"Ve şimdi de onları savunuyorsun, öyle mi? Bu ülkenin yanıp kül olmasını isteyen adamları."

"Ben onları savunuyor filan değil..."

Garson kız gelince durdum. Kız adının Kathy olduğunu söyleyip sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı sordu. Peoples kahve, ben kahve ve kremasız dondurmalı sundae ısmarladım. Kathy gittikten sonra Peoples garip bir şekilde bana baktı.

"Ben emekliyim. Dondurma yiyebilirim."

"Ne emeklilik ama."

"Buranın dondurması çok güzeldir ve geç saate kadar da açıklar. İyi bir bileşim bu."

"Bunu hatırlayacağım."

"Heat adlı filmi görmüş müydün? Polis Pacino hırsız DeNiro'yla karşılaşır, ikisinin de eğer iş o noktaya gelirse birbirlerini vurmaya tereddüt etmeyeceklerini söyledikleri sahnedir bu."

Peoples başını salladı ve uzun süre birbirimizin gözünün içine baktık. Mesaj yerine ulaşmıştı.

Önümüzdeki işe bakmamız gerektiğine karar verdim.

"Benim saatli kamerama ne diyorsun?"

Yüzündeki paravan düştü ve Peoples birden çok üzgün göründe Sanki aslanların önüne atılmış gibi görünüyordu. O görüntüler yayımlanırsa kendisini nasıl bir geleceğin beklediğim biliyordu. Milton onun için çalışıyordu, bu yüzden o da göçerdi. Rodney King kaseti LAPD'yi tepeye kadar pek çok insanı etkilemişti. Peoples bu sorunu gizli tutmazsa çiğneneceğini bilecek kadar akıllıydı.

"Gördüklerim yüzünden midem bulandı. Birincisi senden özür dilerim ve Lawton Cross'u ziyarete gidip ondan da özür dilemeyi planlıyorum."

"Çok hoş."

"Bir an olsun bunun bizim hareket şeklimiz olduğunu düşünme. Benim buna göz yumacağımı da. Ajan Milton artık yok. Gidiyor. Kaseti görür görmez bunu anladım. Sana mahkûm edi-

leceğine dair söz veremem, ama FBI rozetini uzun süre takamayacak. Bunu sağlayacağım."

Başımla onayladım.

"Tamam, sen bunu hallet."

Bunu büyük bir alaycılıkla söylemiştim ve yanaklarının renklendiğini görebiliyordum. Öfkenin rengiydi bu.

"Buluşmayı sen istedin, Bosch. Ne istiyorsun?"

İşte gelmiştik. Beklediğim soru buydu.

"Ne istediğimi biliyorsun. Sizin beni rahat bırakmanızı. Dosyamı ve notlarımı geri istiyorum.

Lawton Cross'un dosyasını geri istiyorum. LAPD cinayet kayıt defterinin bir kopyasını -ki bunun sizde olduğunu biliyorum- istiyorum. Ayrıca Aziz ve onun hakkında bildiklerinize ulaşabilmeyi istiyorum."

"Onun hakkında bildiklerimiz gizli bilgi. Ulusal güvenlik meselesi. Bunu yapamayız..."

"Gizliliği bozun, iki gece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Bütün o federal istihbarat bir şeyler bulmuş olmalı, ben de bulduklarını istiyorum. Sonra da onunla konuşmak istiyorum."

"Kimle? Aziz'le mi? Böyle bir şey olmayacak."

Masanın üzerinden eğildim.

"Evet, olacak. Çünkü bunun alternatifi, televizyonu olan veya America Online'a bağlanabilen herkesin, senin adamın Milton denilen herifin, tekerlekli sandalyedeki çaresiz bir adama neler yaptığını görmesi olacak. Rodney King kasetinin LAPD'ye zarar verdiğini mi düşünüyorsun? Bekle ve bu görüntülerle neler olacağını gör. Milton'ın, senin ve dokuzuncu kattaki bütün HTY ekibinin, büro, başsavcı ve başka herkes tarafından senin yurttaşlık haklarını okuduğundan daha hızlı bir şekilde dağıtılacağını garanti ederim. Anlıyor musun, özel Ajan Peoples."

Ona cevap vermesi için bir dakika süre tanıdım, ama cevap vermedi. Gözleri sabit bir şekilde Wilshire'a bakıyordu.

"Ve eğer bir an olsun tetiğe basmayacağımı düşünüyorsan benimle ilgili ev ödevini iyi yapmamışsın demektir."

Bu kez onun söze girmesini bekledim. Sonunda bakışlarını bana çevirdi. Garson gelip kahvelerimizi masaya bıraktı, dondurmamın gelmekte olduğunu söyledi. Ne Peoples, ne de ben teşekkür ettik.

"İnan bana," dedi Peoples. "Tetiği çekeceğini biliyorum. Sen o türde bir insansın, Bosch. Senin türünü biliyorum. Kendini ve çıkarlarını daha büyük yararlar sağlayacak şeylerin bile önüne koyarsın."

"Bana bu daha büyük yararlar palavrasını sıkma şimdi. Konu bu değil. Bana istediklerimi ver, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam et. Kamera görüntüleri hiç olmamış gibi. Daha büyük yarar için, buna ne diyorsun?"

Peoples kahvesinden bir yudum almak için eğildi. Dokuzuncu kattaki hücrede yaptrğı gibi ağzını yakıp yüzünü buruşturdu. Fincanı ve tabağı uzağa itip bana bakmadan oturduğu kanepenin ucuna doğru kaydı.

"Seni ararım."

"Yirmi dört saat. Yarın akşam bu saate kadar senden haber alırım ya da anlaşma iptal olur. Halka giderim."

Ayağa kalkıp locanın kenarında dikilerek bana baktı. Kabul şeklinde başını salladı.

"Bir şey sormama izin ver," dedi. "Eğer sen buradaysan bu akşam Vegas'ta Commander's Palace'da akşam yemeğinde kredi kartını kullanan kimdi?"

Gülümsedim. İzimi sürüyorlardı.

"Bir arkadaşım. Commander's Palace güzel bir yer midir?"

Başını evet anlamında salladı.

"En iyilerinden. Oraya gitmiştim. Karides güveci yumuşacıktır."

"Harika olmalı."

"Hem de pahalıdır. Arkadaşın kredi kartına yüz dolardan fazla yükledi. İki kişilik yemek gibi görünüyordu."

Peçetesini masaya attı.

"Seni arayacağım."

O gittikten bir dakika sonra garson kız dondurmamı getirdi. Hesabı isteyince hemen getireceğini söyledi.

Kaşığı dondurma ve çikolata sosunun içine daldırdım, ama tadına bakmadım. Peoples'ın söylediklerini düşünüyordum. Birisinin kredi kartımı kullandığım bana söylemesinde gizli bir anlam olup olmadığından emin değildim. Belki kimin kullandığını bile biliyordu. Ama ben en çok Commander Palace'daki iki kişilik yemek hakkında söylediklerini düşünüyordum.

Yine o "biz" konusu. Eleanor gibi bu konuya da boş veremiyordum.

26

Las Vegas oyunum artık geçerli olmadığı için Burbank Havaalanı'na gidip kiralık arabayı bıraktım, kendi arabamı almak için uzun dönemli park yerine gittim. Lawton Cross'un krikosunu ödünç almıştım. Yola çıkmadan önce bagajdan krikoyu çıkarıp, arabanın altına sürdüm. Uydu izleme aletini ve ısı alıcısını çıkarıp Mercedes'in yanındaki kamyonetin altına bağladım.

Mercedesle yola çıktığımda kamyonetin plakasının Arizona'ya ait olduğunu gördüm. Eğer Peoples ekipmanlarını toplamak için birini hemen göndermezse başka eyalete kadar gitmek zorunda kalacaklardı. Bu yüzden para ödemek için yanaşırken gülümsüyordum.

"Uçuşunuz iyi geçmiş olmalı," dedi biletimi alan kız.

"Evet, öyle de diyebilirsiniz. Canlı gelmeyi başardım."

Eve gidip kapıdan girer girmez cep telefonundan Janis Langwiser'i aradım. Planımı biraz değiştirmişti. Her gece ofisine mesaj bırakmamı istemiyordu. Direkt olarak cep telefonundan aramamda ısrar etmişti.

"Nasıl gitti?"

"Eh, en azından geçip gitti. Şimdi beklemek zorundayım. Ona yarın geceye kadar süre verdim. O zamana kadar bir haber alırız herhalde."

"Nasıl karşıladı?"

"Beklenebileceği gibi. Pek iyi değil. Ama sanırım sonunda ışığı gördü. Yarın arayacağını düşünüyorum."

"Umarım. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Olabilir. Senin tarafında her şey yolunda mı?"

"Galiba. Disket ofisin kasasında ve yarın senden haber bekleyeceğim. Almazsam ne yapacağımı biliyorum."

"Güzel, Janis. Teşekkürler."

"İyi geceler, Harry."

Telefonu kapatıp olayları düşündüm. Her şey yerinde görünüyordu. Bir sonraki hamleyi yapması gereken Peoples'dı. Telefonu tekrar açıp Eleanor'u aradım. Telefonu hemen açtı, sesi uykulu değildi.

"Özür dilerim, ben Harry. Oyunda mısın?"

"Hem evet, hem hayır. Oynuyordum, ama pek iyi gitmediği için mola verdim. Bellagio'nun dışında durmuş fıskiyeleri seyrediyorum."

Başımı salladım. Onu tırabzanlarda hayal edebiliyordum. Işıklandırılmış fıskiyeler karşısında dans ediyor olmalıydı. Telefondan müziğin ve sıçrayan suların sesini duyabiliyordum.

"Commander's Palace nasıldı?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Dün gece bürodan ziyaretçim vardı."

"Ne çabuk."

"Evet. Oranın iyi bir restoran olduğunu duydum.

Karidesleri çok yumuşakmış. Hoşuna gitti mi?"

"Güzeldi. Ben New Orleans'dakini daha çok seviyorum. Yiyecek aynı, ama orijinal olan orijinaldir, bilirsin."

"Evet. Üstelik tek başına yemek o kadar da güzel bir şey değildir."

Bu söylediklerimin ne kadar zayıf ve açık olduğunu anlayınca kendime küfrediyordum neredeyse.

"Yalnız değildim. Birlikte oynadığım bir arkadaşımı da götürdüm. Kızlardan birini. Bir harcama limiti olduğunu söylememiştin Harry."

"Hayır, biliyorum. Yoktu zaten."

Bu konudan uzaklaşmalıydım. İkimiz de neyi sorduğumuzu biliyorduk ve bu artık utanç verici olmaya başlamıştı.

"Seni izleyen biri olup olmadığını fark ettin mi?"

Bir duraklama oldu.

"Hayır. Umarım benim başımı herhangi bir derde sokmamışsındır, Harry."

"Hayır, bir sorun yok. Yalnızca oyunun bittiğini haber vermek için aradım. Büro artık burada olduğumu biliyor."

"Kahretsin, daha alışveriş yapma ve senin söz verdiğim hediyeyi alma fırsatım olmadı."

Gülümsedim. ġaka yaptığım biliyordum.

"Önemli değil, bunu hâlâ yapabilirsin."

"Her şey yolunda mı, Harry?"

"Evet, yolunda."

"Konuşmak ister misin?"

Bu hattan olmaz, diye düşündüm, ama söylemedim.

"Belki seni bir dahaki görüşümde. Şu anda çok yorgunum."

"Tamam, o halde gitmene izin veriyorum. Kredi kartlarını ne yapayım? Ve çantanı arka koltuğumda unuttuğunu biliyorsun."

Bunu bilerek yaptığımı ima eder gibiydi.

"Sen onları sakla, belki bu iş bitince gelip kendim alırım." Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Yalnız bugün yaptığından daha önce haber ver bana," dedi sonunda. "O zaman hazır olurum."

"Tabi, sorun değil. Ararım."

"Tamam, Harry, artık içeri giriyorum. Belki seninle konuşmak şansımı değiştirir."

"Umarım, Eleanor. Benim için yaptıkların için teşekkürler."

"Sorun değil, iyi geceler."

"İyi geceler."

Telefonu kapattı.

"İyi şanslar," dedim.

Telefonu kapatıp konuşmamızı ve ne demek istediğini düşünmeye çalıştım. Yalnız bugün yaptığından daha önce haber ver bana. O zaman hazır olurum. Sanki ben gelmeden önce bir uyan istiyordu. O zaman ne yapardı? Ne için hazırlanması gerekiyordu?

Bu konuyu düşünüp endişelenerek kendimi deli ettiğimi fark ettim. Eleanor'u ve her şeyi bir kenara bırakarak dolaptan bir şişe bira aldım, arka verandaya çıktım. Serin ve açık bir geceydi. Aşağıdaki otoyolun ışıklan elmas bir kolye gibi parlıyordu. Uzaklardan bir yerden bir kadın kahkahası geliyordu. Danny Cross'u ve şefkatle kocasına söylediği şarkısını düşünmeye başladım. Aşkta ve kayıpta gece her zaman kutsaldı.

Dünya harika olabilirdi, ama ancak siz onu harika yaparsanız. Paradise Road'u gösteren bir yol işareti yoktu.

Bütün bunlar bittiğinde Vegas'a gidip bir daha geri dönmemeye karar verdim. Zar atacaktım. Gidip Eleanor'u görecek ve şansımı deneyecektim.

27

Ertesi sabah Lawton Cross'un arabasından kurtardığım belgeleri masaya yaydım. Kahve yapmak için mutfağa gittim, ama kahvemin kalmadığını gördüm.

Yakındaki bakkala gidebilirdim, ama telefonun başından ayrılmak istemiyordum, Janis Langwiser'in erken aramasını bekliyordum. Bu yüzden bir şişe su alıp Cross'un üç yıl önce kopyalayıp evine getirdiği raporların başına oturdum.

Elimdeki şey, film şirketine parayı ödünç veren bankanın hazırladığı seri numaraları listesinin ve Lawton Cross ile Jack Dorsey'in kafaları başka davalarla kalabalıklaşmadan önce üzerinde çalıştıkları zaman ve yer çizelgesinin bir kopyasıydı.

İlk rapor, film setine gitmekte olan paranın arasından rasgele seçilen yüz dolarlık banknotların seri numaralarının daktiloyla yazıldığı dört sayfadan oluşuyordu. Linus Simonson ve Jocelyn Jones adında iki kişi tarafından hazırlanmıştı bu rapor. Sonra da bankanın başkan yardımcısı Gordon Scaggs tarafından imzalanmıştı.

Scaggs benim için tanıdık bir isimdi. Paranın film Setine teslim edileceğini kimlerin bildiğini sorduğumda, Alexander Taylor'ın bana verdiği isimlerin arasında bulunuyordu. Taylor'dan aldığım dokuz isimlik liste artık elimde değildi. FBI evimi aradığı sırada el koymuştu. Ama Scaggs adını hatırlıyordum.

Listede olduğunu hatırlamadığım iki isim Simonson ve Jones'du, ama Taylor onların paranın hazırlanmasındaki rollerini bilmiyor olabilirdi ya da belki de bu kişiler kaydını yaptıkları paranın nereye gideceğini bilmiyorlardı.

Davayla ilgili olarak elime geçirebildiğim her şeyi incelemeye kararlı bir şekilde, belki bir şey gözüme çarpar diye seri numaralarını taramaya başladım. Ama hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Seri numaralan çözülemez bir şifreye benziyordu. Belirli bir sırası olmayan dört sayfa dolusu rakamdan oluşuyorlardı.

Sonunda seri numaralarıyla ilgili raporu bir kenara bırakarak yer çizelgesini aldım. Önce Scaggs, Simonson ve Jones isimlerini kontrol ettim ve Jack ve Dorsey'in bu üç banka görevlisine ait Y&Z kontrollerini gereği gibi yaptıklarım gördüm. Bu insanların yerleri, Angella Benton'ın ölümünde ve sonraki film seti soygunundaki önemli saatler bakımından kontrol edilmişti.

Üçü de başka yerde olduklarını kanıtlayarak suçlarla ilgili fiziksel bir bağlantıları olmadığını göstermişlerdi. Kuşkusuz bu onların ikinci dereceden bağları olmadığı anlamına gelmezdi, içlerinden biri soygunun ardındaki beyin olabilirdi. Ya da en azından içlerinden biri paranın film setine teslimiyle ilgili bilgi kaynağı olabilirdi. Aynı şey Y&Z raporundaki diğer sekiz isim için de geçerliydi. Hepsi suçlarla aktif ilgileri olmadığını tanıklarla kanıtlamışlardı. Ama suçla geri planda bir bağlantıları olup olmadıklarını gösteren başka raporlar ya da dosyalar yoktu elimde.

Boşa kürek çektiğimi fark ettim. Elimde tam deste olmadan poker oynamaya çalışıyordum. Aslar gitmişti ve kazanmamın bir yolu yoktu. Bütün kâğıtları almalıydım. Sudan bir fırt çekerken içimden keşke kahve olsaydı diye geçiriyordum. Peoples'la oyunun ne kadar önemli olduğunu düşündüm. İşe yaramazsa işim bitmiş demekti. Angella Benton'ın uzanmış elleri hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayabilirdi, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir, şey yoktu.

Sanki duygularımı hissetmiş gibi telefon çaldı.

Mutfağa gidip ahizeyi kaldırdım. Janis Langwiser'di, ama kendini tanıtmadı.

"Benim," dedi. "Konuşmamız lazım,"

"Tamam, şu anda biraz işim var, seni hemen arayacağım."

"Güzel."

İtiraz etmeden telefonu kapattı. Bunu evimin ve telefonumun dinlendiği konusunda söylediklerime inanmasının bir işareti olarak algıladım. Peoples'ın umduğum şeklinde hareket ettiğinin işareti de olabilirdi.

Anahtarlarımı tezgâhın üstünden kapıp dışarı çıktım.

Tepeden aşağı inip Muhholland'ın tepenin diğer tarafını kuşatıp Cahuenga'da Woodrow Wilson'la birleştiği yere gittim. Karşı tarafta ışıklarda bekleyen sarı Corvette'i gördüm. Sürücüsünü tanıyor sayılırdım. Ara sıra koşu yaparken ya da evimin önünden arabasıyla geçerken görürdüm. Eskiden de polis karakolunda onunla karşılaşmış ve konuşmuştum. Tepenin karşı tarafında yaşayan bir özel dedektifti. Kolumu dışarı çıkarıp selam verdim. O da aynı şekilde karşılık verdi, iyi seyirler, kardeşim. Buna ihtiyacım olacaktı. Işık değişti ve o güneye Cahuenga'ya devam ederken ben kuzeye döndüm.

Bir kafeden bir fincan kahve alıp cep telefonundan Langwiser'ı aramak için Poquito Mas'ın yanındaki telefonu kullandım. "Dün gece gelmişler," dedi. "Tam tahmin ettiğin gibi."

"Kamera almış mı?"

"Evet! Mükemmel. Gün gibi açık. İlk kameradaki adam. Milton."

Kendi kendime başımı öne arkaya salladım.

Janis'in bir gece önce disketin ofis kasasında olduğunu söylemesi bir yemdi ve Milton da yemi yutmuştu. Janis'in ofisinden ayrılmadan önce masasına Biggar&Biggar kameralarından birini

-bir radyo- yerleştirmiş ve kasanın gizlendiği kitaplığa doğru çevirmiştim.

"Bir süre şaşkın şaşkın etrafta dolandı, ama sonunda buldu. Bütün kasayı duvardan çıkardı. Kasa gitti."

Janis bir gece önce kasadaki her şeyi boşaltmıştı.

Ben de içeri bir kâğıt koymuştum. Üzerinde, canın cehenneme, büyük C'yle, yazmıştım. Milton'ın kâğıdı açıp okuduğunu hayal ediyordum; tabi kasayı açmayı başarırsa.

"Ofislerde başka bir şey oldu mu?"

"Birkaç çekmece açılıp kapandı. Kahve odasındaki çeyreklik kavanozu açıldı. Hepsi sıradan bir hırsızlık süsü vermek içindi."

"Rapor etmek için polisi arayan oldu mu?"

"Evet, ama daha kimse gelmedi. Tipik."

"Kamerayı işin dışında tut. Şimdilik."

"Biliyorum. Konuştuğumuz gibi. Şimdi ne yapmalıyım?"

"Peoples'ın e-posta adresi hâlâ var mı sende?"

"Elbette."

Bir gece önce başsavcılıkta çalışan eski bir meslektaşından oldukça kolay bir şekilde almıştı Peoples'ın e-posta adresini.

"Tamam, Peoples'a bir mesaj daha gönder. Ona en son görüntüleri de gönderip süreyi kısalttığımı, bugün öğlene kadar haber beklediğimi söyle. O zamana kadar ya ondan haber alırım ya da sonuçlar için CNN'i seyreder. Bunu mümkün olduğunca çabuk yap."

"Hattayım zaten."

"Güzel."

Telefondan tuşlara bastığını duyabiliyordum.

Andre Burnett ondan ödünç aldığım çantaya Langwiser'in radyo kamerasından aldığı disketi seyretmesi için gerekli ekipmanı da koymuştu,Bu yüzden kamera görüntülerini de e-postaya ekleyebiliyordu.

"İşte gidiyor," dedi sonunda. "İyi şanslar, Harry."

"Buna ihtiyacım olacak."

"Unutma, bu gece yarısına kadar beni ara. Yoksa talimatları na uyarım."

"Kabul."

Telefonu kapatıp ikinci kahve için kafeye girdim.

Langwiser'in raporu zaten heyecanlandırmıştı beni, ama gün bitmeden yedek kafeine ihtiyacım olabileceğini düşündüm.

Eve döndüğümde telefon çalıyordu. Kapının kilidini açıp sonunda mutfak tezgâhındaki telefonu kaptım.

"Evet?"

"Bay Bosch? Ben John Peoples."

"Günaydın."

"Pek sayılmaz. Ne zaman gelebilirsin?"

"Yoldayım."

28

Özel Ajan Peoples Westwood'daki federal binanın birinci katının lobisinde beni bekliyordu. Oraya vardığımda ayakta duruyordu. Belki bana telefon açtığından beri ayaktaydı.

"Beni takip et," dedi. "Bu işi çabuk halledeceğiz."

"Nasıl istersen."

Üniformalı nöbetçiye başıyla işaret ettikten sonra kart anahtarını kullanarak beni güvenlik kapısından geçirdi, sonra aynı kartı daha önceden aşina olduğum asansör için de kullandı.

"Sizin kendi asansörünüz filan var, ha," dedim.

"Çok güzel."

Peoples etkilenmemişti. Bana bakmak için döndü.

"Bunu başka seçeneğim olmadığı için yapıyorum. Bu tehdide boyun eğiyorum, çünkü burada başarmaya çalıştığım büyük iyiliğe inanıyorum."

"Dün gece Milton'ı bu yüzden mi avukatımın ofisine gönderdin? Bu da hep söylediğin şu büyük iyiliğin bir parçası mı?"

Cevap vermedi.

"Bak, benden nefret edebilirsin, bu benim için sorun değil. Senin seçimindir. Ama birbirimizi kandırmayalım. Bu iyilik palavrasının arkasına saklanma, çünkü ikimiz de neler olduğunu biliyoruz, Sizler çizgiyi aştınız ve yakalandınız. Şimdi de bunun bedelini ödemenin zamanı geldi. Durum bu. Bu kadar basit."

"Ve bu arada soruşturma zarar görecek ve belki de bazı hayatlar tehlikeye girecek."

"Bunu göreceğiz, değil mi?"

Asansör dokuzuncu katta açıldı. Cevap vermeden beni dışarı çıkardı. Her zaman işe yarayan anahtar kart bizi bir kapıdan daha geçirdi ve ajanların masalarda çalıştığı ekip odasına girdik. Ya onlara benim hakkımda bilgi verilmiş ve ne yaptığım söylenmişti ya da ajan olmayan birinin kutsal mabetlerinin içlerine kadar sokulması kayda değer bir şey değildi.

Odanın yarısını geçmişken Milton'ın arkaya yakın bir yerde masada oturduğunu gördüm. Arkasına yaslanmış, bana çok rahatmış görüntüsü vermeye çalışıyordu. Ama bu görüntünün arkasındaki öfkeyi görebiliyordum. Ona göz kırpıp dikkatimi başka yöne çevirdim.

Peoples beni içinde bir masa ve iki sandalye olan küçük bir odaya soktu. Masada bir karton kutu vardı, içine bakınca kendi not defterimi ve Angella Benton hakkında tuttuğum dosyayı gördüm. Lawton Cross'un garajındaki dosya ve beş santim kalınlığında siyah bir klasör de vardı. Bunun LAPD cinayet kayıt defterinin bir kopyası olduğunu tahmin ettim. Yalnızca görüntüsü bile beni heyecanlandırmıştı. Aradığım tam deste buydu işte.

"Gerisi nerede?" diye sordum.

Peoples masanın arkasına geçip ortadaki çekmeceyi açtı. Bir dosya çıkarıp masanın üstüne bıraktı.

"İçeride insanların istediğin iki tarihte nerelerde olduğunu gösteren raporlar var. Sana bir yardımı olacağını sanmıyorum, ama istediğin buydu. Onlara burada bakabilirsin, ama dışarı götüremezsin. Bu ofisten çıkmayacaklar. Anladın mı?"

Şansımı zorlamamaya karar vererek başımı salladım.

" Ya Aziz?"

"Hazır olduğunda seni onun yanına koyacağım.

Ama seninle konuşmaz. Zamanını boşa harcıyorsun."

"Zaman benim zamanım."

"O halde, buradan çıkmadan önce avukatını arayıp dün gece ve daha önce kaydettiğin görüntülerin orijinallerini ve kopyalarını bana göndermesi talimatını vereceksin."

Başımı iki yana salladım.

"Üzgünüm, anlaşma bu değildi."

"Kesinlikle öyleydi."

"Hayır, hiçbir zaman kayıtları teslim edeceğimi söylemedim. Söylediğim şey onları halka açıklamayacağımdı. Arada fark var. Elimdeki tek dayanak noktasını veremem. Ben aptal değilim, John."

"Bir anlaşma yapmıştık," dedi yanakları öfkeyle titremeye başlarken.

"Ben de anlaşmaya uyuyorum. Tam teklif ettiğim gibi."

Elimi cebime sokup bir kaset çıkardım. Ona uzattım.

"Eğer bana inanmıyorsan kendin dinleyebilirsin.

Dün gece locada kayıt cihazı vardı üzerimde."

Artık onun elini kolunu iyice bağladığımı gösteren bir bakış belirdi gözlerinde.

"Al John. Bunu bir iyi niyet gösterisi olarak kabul et. Orijinaldir. Kopyası yok."

Yavaşça uzanıp kaseti aidi. Masanın arkasına geçtim.

"Ben dosyadakilere bakarken neden sen de Aziz'i hazırlamak için yapman gerekenleri yapmıyorsun?"

Peoples kaseti cebine koyup başını salladı.

"On dakika içinde dönerim," dedi. "Birisi gelip burada ne yaptığını sorarsa dosyayı kapatıp beni görmesini söyle."

O odadan çıktıktan sonra masaya oturup dosyayı açtım. Üzerinde güvenlik mühürleri bulunan iki sayfa vardı, paragrafların ortalarında bazı sözcükler vardı ve bazı paragraflar siyah mürekkeple tamamen silinmişti.

Peoples pazarlığını yapmadığım hiçbir şeyi görmeme izin vermeyecekti, onun ifadesiyle bu kadarını da tehditle koparmıştım.

Daha büyük olduğunu düşündüğüm dosyadan sayfalar alınmıştı. Sol üst köşede küçük bir şifre vardı.

Kutuya uzanıp kendi dosyamı aldım. Not defterinin boştaki, sayfaların dan birini çıkardım ve her sayfadaki şifre numarasını yazdım. Sonra Peoples'ın okumama izin verdiklerini okumaya başladım.

İlk sayfada tarihli iki paragraf vardı.

11-5-99- şLşşLş Kşġş'nin yanında XXX XXX

XXXX ve XXXXX XXXXX ile birlikte saat XXXXX'te Hamburg'da olduğu doğrulandı. şLşşLş Kşġş XXXXX tarafından saat 20.00'den 23.30'a kadar restoranda olduğu görüldü. Başka ayrıntı yok.

1-7-99- şLşşLş Kşġş'nin pasaportu 14.40'ta Heathrow'da taranmış. Takip çalışmaları Frankfurt'tan Alemania Air Flight 698 ile geldiğini gösteriyor. Başka ayrıntı yok.

Bundan önceki ve sonraki paragraflar tamamen karartılmıştı. Elimdeki şey Aziz'in yıllar boyunca Aziz'le ilgili olarak tuttukları kayıtlardı. Aziz terörizm izleme listesindeydi. Anlamı

buydu. Muhbirlerin veya ajanların gördükleri ve havaalanı pasaport kontrolleri kayıt edilmişti..

Sayfadaki iki tarih Angella Benton cinayetinin ve film seti soygununun iki tarafında bulunuyordu. Aziz'in bu suçlarla aktif ya da geri planda ilişkisinin bulunmadığını hiçbir şekilde kanıtlamıyordu. Evet, eğer elimdeki belgelere inanırsam benim araştırdığım suçlardan önce ve sonra Avrupa'daydı. Ama bu suçlar sırasında başka yerde bulunduğunu kanıtlamıyordu.

Okuduğum Times haberine göre Aziz sahte kimliklerle yolculuk yapıyordu. Bu suçları işlemek için ülkeye girip sonra tekrar çıkmış olması mümkündü.

Bir sonraki sayfaya geçtim. Bu sayfada karartılmamış tek bir paragraf vardı. Ama tarih tam isabetti.

19-3-00- şLşşLş KÎğş'nin pasaportu LAX-CA'da incelendi. 18.11 'de Quantas Flight 88 ile Manilla'dan geldi. Güvenlik kontrolü ve aramasından geçti. Los Angeles saha ofisinden XXXX XXXX tarafından sorgulandı. Transkript #01-44969'a bakınız. 21.15'te serbest bırakıldı.

Aziz'in Martha Gessler'ın ortadan kaybolduğu gece başka bir yerde olduğunu gösteren mükemmel bir kanıtı vardı. Los Angeles Uluslararası Havaalanı'nda 21.15'e kadar bir FBI ajanı tarafından sorgulanmıştı.

Gessler evine dönerken ortadan kaybolurken Aziz federal göz altındaydı.

İki kâğıdı dosyaya yerleştirip çekmeceye koydum. Önümdeki kâğıda herhangi bir not almadım, yazacak bir şey yoktu. Kâğıdı dosyama geri koyup cinayet kayıt defterini açtım. Tam okumaya başlayacaktım ki kapı açıldı ve işte Milton gelmişti.

Hiçbir şey söylemedim. İlk hareketi onun yapmasını bekledim, içeri girip sanki oda bir depo büyüklüğündeymiş gibi etrafına bakındı. Sonunda bana bakmadan konuştu.

"Çok cesursun, Bosch. Bu yaptığını yapıp sonra da çekip gidebileceğini düşünmek. Benden kaçabileceğini sanmak. Bu çok cesurca."

"Sanırım aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim."

"Ben olsaydım blöfünü görürdüm."

"Sonra da bunun bir hata olduğunu anlardın."

Eğilip ellerini masaya koydu, gözlerimin içine baktı.

"Sen tarihsin, Bosch. Dünya yanından gelip geçti, sense burada durmuş olmayacak çarelere başvuruyor, geleceği kurtaracak olan adamlarla dalga geçiyorsun."

Hiç etkilenmemiştim ve bunu da gösterebildiğimi umuyordum. Geriye doğru çekilip ona baktım.

"Neden rahatlamıyorsun, ahbap? Bildiğim kadarıyla endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Temizlikten çok örtbas etmeyle ilgilenen bir patronun var. Bu işten sıyrılacaksın Milton. Sanırım yakalandığın için kızgın, yaptığın şey yüzünden değil."

Parmağını bana doğru uzattı.

"O konuya girme. Bunu yapma. Senden kariyer tavsiyesi istediğim gün beni Camarillo'ya gönderseler daha iyi olur."

"Güzel. O halde ne istiyorsun?"

"Seni uyarmak istiyorum. Bana dikkat et, Bosch. Çünkü geliyorum."

"Hazır olacağım."

Dönüp dışarı çıktı, kapıyı da açık bıraktı. Birkaç saniye sonra Peoples geldi.

"Hazır mısın?"

"Her zaman."

"Sana verdiğim dosya nerede?"

"Çekmecede."

Emin olmak için eğilip çekmeceyi açtı. Bir şey yapıp yapmadığımı görmek için dosyayı bile açtı.

"Tamam, gidelim. Kutunu da getir."

Birkaç güvenlik kapısının ardından onu takip ettim. Bir kez daha hücre koridorundaydım. Ama aynalı kapılara gelmeden önce kart anahtarını kullanarak bir kapıyı açtı ve beni görüşme odasına aldı. İçeride bir masa, iki sandalye vardı. Mousouwa Aziz sandalyelerden birine oturmuştu bile. Daha önce görmediğim bir ajan kapının sol tarafındaki tezgâha dayanmış duruyordu.

Peoples diğer köşeye gitti.

"Otur," dedi. "On beş dakikan var."

Elimdeki kutuyu yere bıraktım, sandalyeyi çekip Aziz'in karşısına oturdum. Zayıf ve güçsüz görünüyordu.

Sarı boyanın altından koyu saçları çıkmaya başlamıştı.

Gözleri kan çanağı gibiydi. Hücresindeki lambaları hiç yakıp yakmadıklarını merak ettim. Dünyasındaki her şeyin değiştiği kesindi, iki yıl önce LAX'a gelişi yalnızca birkaç saatliğine göz altına alınıp bir ajanın onu sorgulamaya çalışmasıyla sonuçlanmıştı. Şimdiyse sınırda yakalanması belirsiz bir süre için FBI mabedinde tutulmasına neden oluyordu.

Bu görüşmeden fazla bir şey beklemiyordum, ama Aziz'i şüpheli olarak görmek ya da bir kenara atmak için onunla yüz yüze gelmem gerektiğini hissediyordum.

Az önceki istihbarat raporlarını gördükten sonra onu artık şüpheli olarak görmeme eğilimindeydim. Teröristi Angella Benton'a bağlayan tek şey paraydı. Sınırda tutuklandığı sırada film soygununda çalınan yüz dolarlıklardan biri onun üzerinde çıkmıştı. Bunun pek çok açıklaması olabilirdi ve onun cinayet ve soygunla bağlantısının bunlardan biri olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Mukavva kutuya eğilerek Angella Benton'la ilgili dosyamı çıkardım. Aziz'in göremeyeceği şekilde açtım.

Angella Benton'a ait bir fotoğrafı çıkardım. Ailesinin verdiği fotoğraf ölümünden iki yıl önce Ohio State'den mezun olduğu sırada stüdyoda çekilmişti. Aziz'e baktım.

"Benim adım Harry Bosch. Dört yıl önce öldürülen Angella Benton'ın ölümünü soruşturuyorum. Size tanıdık görünüyor mu?"

Fotoğrafı masanın üstünden uzatarak yüzüne, gözlerine baktım. Herhangi bir ipucu arıyordum. Gözleri fotoğrafa doğru kaydı, ama tepki namına bir şey görmedim. Hiçbir şey söylemedi.

"Onu tanıyor muydunuz?"

Cevap vermedi.

"Soyulan bir film şirketinde çalışıyordu. Paranın bir kısmı sizde bulundu. Bu nasıl oldu?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Para nereden geldi?"

Gözlerini fotoğraftan bana doğru kaldırdı. Hiçbir şey söylemedi.

"Bu ajanlar size benimle konuşmamanızı mı söylediler?

Yine hiçbir şey yoktu.

"Söylediler mi? Bak, eğer onu tanımıyorsan bana söyle."

Aziz üzgün gözlerini tekrar masaya çevirdi.

Fotoğrafa bakıyor gibi görünüyordu, ama bakmadığını biliyordum. Çok uzaklardaki bir şeye bakıyordu. Bu sandalyeye oturmadan önce olduğu gibi şimdi de bunun işe yaramayacağını biliyordum.

Ayağa kalkıp Peoples'a döndüm.

"Geriye alan on beş dakika sizin olabilir."

Dayandığı duvardan çekilip tepedeki kameraya baktı. Parmağıyla bir daire çizdi, elektronik kilit açıldı.

Hiç düşünmeden kapıya gidip iterek açtım. Tam o anda arkamdan acı bir çığlık geldiğini duydum. Aziz ayağa kalkıp

masanın üstüne çıkmıştı. Bütün gücüyle -belki en fazla 60 kiloydu- sırtıma çarptı ve ben kapıdan fırlayıp koridora uçtum.

Aziz hâlâ sırtımdaydı. Ben yere düşerken kolları ve bacakları bir yere tutunmaya çalışır gibi çırpınıyordu.

Sonra yere atlayıp koridorda koşmaya başladı. Peoples ve diğer ajan hemen peşine düştüler. Ayağa kalkarken Aziz'i köşeye sıkıştırdıklarını gördüm. Diğer ajan ufak tefek adamı sertçe yere yıkarken Peoples geride duruyordu.

Aziz kontrol altına alındıktan sonra Peoples dönüp yanıma geldi.

"Bosch, iyi misin?"

"İyiyim."

Ayağa kalkıp üstümü başımı düzeltirmiş gibi yaptım. Utanmıştım. Aziz beni hazırlıksız yakalamıştı ve bunun koridorun diğer tarafındaki ekip odasının sohbet konusu olacağını biliyordum.

"Buna hazırlıklı değildim. Bu hayattan uzun süre uzak kaldığım için paslanmışım herhalde."

"Evet. Onlara asla sırtını dönemezsin."

"Kutuyu unuttum."

Görüşme odasına gidip masadan fotoğrafı ve kutuyu aldım. Ben dışarı çıkarken Aziz elleri arkadan kelepçelenmiş olarak kapının önünden geçiyordu.

Onun gidişini seyrettim, sonra Peoples ve ben güvenli bir mesafeden takip ettik.

"Sonuçta," dedi Peoples. "Bütün bunlar bir hiç içindi."

"Olabilir."

"Bütün bunlardan kaçınmak mümkündü eğer..."

Sözlerini o bitirmeyince ben bitirdim.

"Ajanın kameradaki o suçları işlemeseydi."

Peoples koridorda durunca ben de durdum. Aziz ve diğer ajanın kapıdan geçmesi için bekledi.

"Bu ayarlama konusunda pek rahat değilim," dedi. "Hiçbir garantim yok. Buradan çıkıp gidebilir ve bir kamyonetin altında kalabilirsin. Bu da o görüntülerin haberlere çıkacağı anlamına mı geliyor?", Bir an düşünüp başımı salladım.

"Evet, kamyonetin altında kalmamam için dua etsen iyi olur."

"Bunun ağırlığı altında yaşamak ve çalışmak istemiyorum."

"Seni suçlayamam. Milton konusunda ne yapacaksın?"

"Sana söylediğim şeyi. O gitti. Ama henüz bilmiyor."

"Eh, bu olunca bana bildir. O zaman bu konuyu tekrar konuşabiliriz."

Daha fazla şey söylemek istermiş gibi görünüyordu, ama sonra vazgeçip yürümeye devam etti.

Beni güvenlik kapılarından asansöre geçirdi. Kart anahtarını kullanarak asansörü çağırdı, lobi düğmesine bastı. Elini kapıya koydu.

"Seninle aşağıya inmiyorum," dedi. "Yeterince konuştuk sanırım."

Başımı sallayıp içeri girdim. Orada durup beni seyretti. Belki de asansörden sıvışıp hapisteki teröristleri kurtarmayacağımdan emin olmak istiyordu.

Kapı tam kapanırken elimle tuttum, yeniden açıldı.

"Unutma, Ajan Peoples, avukatım kendisini ve kayıtları güvence altına almak için gerekli önlemleri aldı. Ona bir şey olursa aynı şey geçerli."

"Merak etmeyin, Bay Bosch. Size ya da ona karşı bir hareket bulunmayacağım."

"Benim endişelendiğim siz değilsiniz."

Anlamlı bir bakışla birbirimizin gözlerine bakarken kapı kapandı.

"Anlıyorum," dediğini duydum kapanan kapıların ardından.

29

Federallerle dansım Peoples'ın inanmasını sağladığım gibi bir hiç için değildi. Evet, ufak tefek teröristin peşine düşmem yanlış olabilirdi, ama her zaman yanlış ipuçları olabilirdi. Bu görevin bir parçasıydı. Ama günün sonunda elime, geçen şey soruşturmanın tam kaydıydı ve bu yüzden mutluydum. Artık tam desteyle -yani cinayet kayıt defteriyle- poker oynuyordum. Bu da bu noktaya gelene kadar geçirmiş olduğum iki günü, kilit altında geçirdiğim saatler dahil, unutmamı sağlamıştı.

Çünkü Angella Benton'ın katilini bulacaksam, cevabın ya da en azından dava için önem taşıyan kilit noktasının bu siyah klasörde olduğundan emindim.

Federal binadan eve lotoyu kazandığını düşünen, ama emin olmak için gazetedeki numaraları kontrol etmesi gereken bir adam gibi hissederek geldim.

Mukavva kutuyla doğruca yemek masasına gidip her şeyi yaydım. Oturup cinayet kayıt defterini ilk sayfadan itibaren okumaya başladım. Kahve, su ya da bira için bile yerimden kalkmadım. Müziği açmadım. Tamamen çevirdiğim sayfalara odaklandım. Ara sıra kendi not defterime notlar aldım. Ama büyük oranda okuyup kavramaya çalıştım. Lawton Cross ve Jack Dorsey'le arabaya atlayıp soruşturmaları boyunca onlarla birlikte ilerledim.

Dört saat sonra dosyadaki son sayfayı çevirdim.

Her belgeyi dikkatle okumuş ve incelemiştim. Hiçbir şey önemli, takip edilecek bir ipucu gibi gelmemişti, ama cesaretim de kırılmamıştı. Hâlâ bu dosyada olduğuna inanıyordum. Her zaman öyle olurdu. Yalnızca farklı açılardan elemem gerekiyordu.

Davanın belgelenmiş bölümüne yoğun bir şekilde daldığımda dikkatimi çeken ilk şey Cross ve Dorsey'in kişilikleri ara-

sındaki farktı. Dorsey'in Cross'tan en az on yaş daha büyük olduğunu ve ilişkilerinde akıl hocası rolünde olduğunu biliyordum. Ama raporları yazma tarzlarından kişilikleri arasındaki büyük farkı hissettim.

Cross rapor yazarken daha tanımlayıcı ve yorumlayıcıydı.

Dorsey ise tam tersiydi. Eğer bir görüşme ya da laboratuvar sonucu üç kelimeyle özetlenebiliyorsa bunu yapıyordu. Cross ise o üç kelimeyi koyuyor ve sonra laboratuvar sonucunun veya tanığın tavırlarının ne anlama geldiğine dair on cümle daha ekliyordu. Ben Cross'un yöntemini tercih ediyordum. Her şeyi deftere geçirmek benim felsefem olmuştu. Bazı davalar aylar, hatta yıllar sürebildiği için eğer nüanslar kayıtların bir parçası olarak deftere geçirilmezse kaybedilebiliyordu.

Ayrıca iki ortağın fazla yakın olmayabileceğini de düşündüm. Artık yakınlardı, teşkilat mitolojisinde en kötü şansa sahip ortaklar olarak ayrılmaz bir şekilde birbirlerine bağlanmışlardı. Ama belki de eğer bardaki o anda yakın olsalardı durum farklı olabilirdi.

Neler olabileceğini düşünmek Danny Cross'un kocasına şarkı söyleyişini aklıma getirdi. Sonunda kalkıp CD çalara gittim ve Louis Armstrong'un çalışmalarının toplandığı diski koydum. Ken Burns'un caz belgeseliyle birlikte çıkarılmıştı. Çoğu ilk çalışmalardandı, fakat son hiti "Ne Harika Bir Dünya"yla bittiğini biliyordum.

Masaya dönünce not defterime baktım, ilk okumam sırasında yalnızca üç şey yazmıştım.

$100 Bin

Sandor Szatmari

Para, aptal

Film setindeki parayı sigorta eden şirket Global Underwriter davada yapılacak olan tutuklamalar için 100.000 dolar ödül koy-

muştu. Bu ödülden haberim yoktu ve Lawton Cross'un bana bir şey söylememesine şaşırmıştım. Bunun da yaşadığı travma yüzünden zihninden çıkıp giden bir başka; ayrıntı olduğunu tahmin ettim.

Bir ödül olması benim için kişisel bir önem taşımıyordu. Her ne kadar ödüle yol açan soygundan önce olsa da bir zamanlar bu olayla ilgilenmiş eski bir polis olarak çabalarım sonucunda bir tutuklama yapılsa bile ödülü alamazdım. Ayrıca ödül duyurusunda küçük bir yazıyla, yüz bin doların alınabilmesi için 2 milyonun tamamının bulunması gerektiğinin yazdığını da tahmin edebiliyordum. Dört yıl sonra geriye bir şey kalmış olması olasılığı çok küçüktü. Yine de ödülü bilmek iyi olmuştu. Dayanak noktası veya baskı aracı olarak işe yarayabilirdi. Ben ödülü almak için uygun olmayabilirdim, ama alabilecek olan işe yarar biriyle karşılaşabilirdim. Bunu öğrendiğime sevindim.

Not defterindeki bir diğer not Sandor Szatmari adıydı. Kadın mı erkek mi olduğunu bilmediğim bu kişinin adı Global Underwriters'ın dava müfettişi olarak geçiyordu. Onunla konuşmam gerekiyordu. Cinayet defterinin ilk sayfasını açtım. Müfettişler genellikle bu sayfaya en çok aranan numaralan yazarlardı. Szatmari'nin adı listede yoktu, ama global'inki vardı. Telefonu almak için mutfağa gittim, CD çaların sesini kısarak numaralan taşladım. Sonunda "Soruşturmalar" diyen kadına ulaşmadan önce iki kez aktarıldım.

Szatmari'nin adını söylemekte zorluk çekince kadın yardımcı oldu ve beklememi söyledi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Szatmari hattaydı, isim bir erkeğe aitti. Ona durumumu açıklayıp buluşup buluşamayacağımızı sordum. Şüphelenmiş gibiydi, ama bu yalnızca, adamın çözülmesini güçleştiren Doğu Avrupa aksanı yüzünden de kaynaklanıyor olabilirdi.

Dava hakkında bir yabancıyla telefonda konuşmayı reddetti, ama en sonunda ertesi sabah saat onda Santa Monica'daki ofisinde şahsen görüşmeyi kabul etti. Orada olacağımı söyleyip telefonu kapattım.

Not defterine yazdığım son satıra baktım.

Neredeyse her soruşturmaya uyan eski bir vecizeyi hatırlatıyordu. Parayı takip et, aptal. Bu her zaman gerçeğe götürürdü. Bu olayda para gitmişti ve izler -Phoenix'de radar ekranındaki bipler ve Mousouwa Aziz ve Martha Gessler hariç- soğumuştu. Bu durumda tek bir alternatifimin kaldığını biliyordum. Geriye gitmek.

Parayı geriye doğru takip edip neler olduğuna bakmak.

Bunu yapmak için bankadan başlamalıydım.

Cinayet defterinin baş sayfasına tekrar bakarak Gordon Scaggs'i aradım. Scaggs 2 milyon doların bir günlüğüne Alexander Taylor film şirketine kredi verilmesi işlemini ayarlayan BankLA'in müdür yardımcısıydı.

Bana meşgul bir adam olduğunu söyledi.

Buluşmamızı ertesi haftaya kadar ertelemek istiyordu.

Ama ısrar edince, ertesi gün öğleden sonra üçte beni on beş dakikalığına araya sıkıştırmaya ikna oldu. Beni arayabileceği bir telefon numarası istedi, böylece sabah sekreteri beni arayıp toplantıyı teyit edebilirdi.

Telefonu kapatıp seçeneklerimi tarttım. Vakit akşamüstüne yaklaşıyordu ve sabah saat ona kadar bir işim yoktu. Cinayet defterini bir kez daha okumak istiyordum, ama bunu evde otururak yapmama gerek yoktu. Bir uçakta otururken de yapabilirdim.

Southwest Airlines'ı arayarak Burbank'ten kalkıp 19.15'te Las Vegas'a varan uçakta ve ertesi sabah erken kalkıp 8.30'da Burbank'e inen uçakta bir yer ayırttım.

Kartlarım Eleanor'da olduğu için biletleri havaalanında nakit ödeyeceğimi söyledim.

Eleanor ikinci çalışta telefonunu fısıldayarak açtı.

"Benim Harry. Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Neden fısıldıyorsun?"

Sesini yükseltti.

"Özür dilerim, fısıldadığımın farkında değilim. Neler oluyor?"

"Çantamı ve kredi kartlarımı almak için bu gece oraya gelmeyi planlıyorum."

Hemen cevap vermeyince sordum. "Oralarda mı olacaksın?"

"Şey, bu gece oynayacaktım. Geç vakitte."

"Uçağım yedi on beşte iniyor. Sekiz civarında gelebilirim. Belki sen oyuna gitmeden önce bir yemek yeriz."

Cevabını bekledim. Yine cevap vermesi çok uzun gibi geldi bana.

"Yemek çok iyi olur. Gece kalıyor musun?"

"Evet, sabah erkenden uçuyorum. Sabah burada yapmam gereken şeyler var."

"Nerede kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Bir yer ayırtmadım daha."

"Harry, burada kalmanın iyi olacağını sanmıyorum."

"Doğru..."

Hat aramızdaki üç yüz millik çöl gibi sessizdi.

"Biliyorum. Seni Bellagio'ya sıkıştırabilirim.

Benim için bunu yaparlar."

"Emin misin?"

"Evet."

"Teşekkürler, Eleanor. İndikten sonra evine gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben gelir seni alırım. Bavulun var mı?"

"Hayır. Çantam sende zaten."

"O zaman yedi on beşte terminalin önünde olacağım. Görüşürüz."

Tekrar fısıldadığını fark ettim, ama bu kez bir şey söylemedim.

"Teşekkürler, Eleanor."

"Tamam, Harry, bu gece özgür kalmak için bir şeyler ayarlamam lazım. Bu yüzden gitmem gerek. Havaalanında görüşürüz. Yedi on beşte. Hoşça kal."

Hoşça kal, dedim ama telefonu çoktan kapamıştı.

Telefonu kapatmadan hemen önce hattın karşı ucunda geri plandan başka bir ses gelir gibiydi.

Ben bunları düşünürken Louis Armstrong "Ne Harika Bir Dünya"yı söylemeye başlayınca sesini açtım.

30

Akşam saat 19.15'te Eleanor ve ben aynı havaalanı sahnesini tekrarladık. Arabaya binince hemen öpüştük. Sonra ben zorlukla dönerek kucağımdaki ağır cinayet defterini arka koltuğa geçirdim. Eleanor'un arkasında duran bavulumun üstüne koydum.

"Cinayet kayıt defterine benziyor o, Harry."

"Öyle. Uçakta okurum diye düşündüm."

"Ve?"

"Yanımdaki koltukta çığlıklar atan bir bebek vardı. Konsantre olamadım. Neden insan bebeğini Vegas'a getirir ki?"

"Aslında çocuk büyütmek için kötü bir yer değil. Öyle olduğu varsayılıyor."

"Büyütmekten söz etmiyorum. Yani onun gibi küçük bir çocuğu neden 'Günahlar Şehrin'e tatile götüresin ki? İnsan Disneyland'e falan götürür."

"Galiba bir içkiye ihtiyacın var."

"Ve yemeğe. Nerede yemek istiyorsun?"

"Şey, hatırlıyor musun biz L.A.'de hâlâ evliyken... neyse, özel günlerde Valentino'ya giderdik."

"Sakın bana..."

Bir kahkaha attı ve ona tekrar böyle bakabilmek bile içimin heyecanla dolmasına neden oldu. Saçlarının güzel boynunu belirginleştirici gerçekten çok hoşuma gitmişti.

"Ya, burada da açtılar. Rezervasyon yaptırdım. "

"Las Vegas'ta her şeyden bir tane var gibi."

"Sen hariç. Harry Bosch'un bir kopyası kesinlikle olamaz."

Bunu söylerken gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ve bu da hoşuma gitmişti. Kısa süre içinde, eskiden evli olan bir çiftin olabileceği kadar rahat bir sessizliğe gömüldük.

Los Angeles'ın tıkalı caddeleri ve otoyollarıyla kolayca rekabet edebilecek gibi görünen yoğun trafikte ustaca ilerliyordu.

Buraya gelmeyeli üç yıl olmuştu, ama Vegas insana zamanın göreceli olduğunu öğreten bir yerdi. Üç yılda yine değişmiş gibiydi. Yeni tatil ve eğlence yerleri, tepelerinde elektronik reklam panolarıyla gezen taksiler, kumarhanelere bağlı tek raylı tramvaylar gördüm.

Valentino'nun Las Vegas versiyonu Venedik'teydi. Caddedeki gazinolardan oluşan taca eklenen en yeni mücevherdi. Son geldiğimde burada değildi. Eleanor park yerine girdiğinde bavulumu ve cinayet defterini koymak için bagajı açmasını söyledim.

"Yapamam, bagaj dolu."

"Bunları dışarıda bırakmak istemiyorum, özellikle de cinayet defterini."

"Bir torbaya koyup yere bırak. Bir şey olmaz."

"Yalnızca defteri alacak yer yok mu bagajında?"

"Hayır, her şey tıkış tıkış ve eğer bagajı açarsam her şey dışarı taşacaktır. Burada böyle bir şey olmasını istemem."

"Ne var içinde?"

"Yalnızca elbise ve eşya. Kurtuluş Ordusu'na vermek istediğim şeyler, ama bunun için zaman bulamadım."

İki görevli aynı anda kapılarımızı açarak bizi karşıladı. Dışarı çıktım, arka kapıyı açıp cinayet defterini çantanın içine koydum. Çantayı Eleanor'un koltuğunun altına sürdüm. Bunu yaparken deri koltukta beyazımsı sarı renkte bir leke olduğunu gördüm. Güzel arabanın tek kusuru gibiydi bu leke.

"Geliyor musun, Harry?" diye sordu Eleanor arkamdan.

"Evet, geliyorum."

Park yeri görevlisi arabayla uzaklaşırken bagaja ve arabanın arkasına baktım. Çok ağır görünmüyordu.

Plakaya bakarak kendi kendime üç kez okudum.

Valentino Valentino'ydu. Görebildiğim kadarıyla L.A.'deki restoran aynen kopyalanmıştı. Bir McDonald's'ın diğerinden farkını bulmaya çalışmak gibi bir şeydi bu.

Yemek yerken sohbeti zorlamadım. Sırf onunla birlikte olmak bile beni rahat ve mutlu kılıyordu. Başta konuşmamız ben, emekliliğim veya olmayışımla ilgiliydi.

Ona üzerinde çalıştığım davayı anlattım, eski arkadaşı ve meslektaşı Marty Gessler'la bağlantısı dahil. Eleanor başka bir hayatta FBI ajanıydı, ama hâlâ bir müfettişin analitik kafa yapısına sahipti. L.A.'de ikimiz birlikteyken fikir bazında bana birden fazla olayda yardımcı olmuştu.

Bu kez yalnızca bir tavsiyesi oldu ve o da Peoples, Milton ve hatta Lindell'dan bile uzak durmamdı.

Onları şahsen tanıdığından değildi bu. Yalnızca FBI kültürünü tanıyordu ve türlerini biliyordu. Kuşkusuz bu tavsiye için çok geçti.

"Bunun için elimden geleni yapıyorum," dedim.

"Onları bir daha hiç görmesem benim için hiçbir sakıncası olmazdı."

"Ama bu pek mümkün görünmüyor."

Birden aklıma bir şey geldi.

"Cep telefonun yanında mı?"

"Evet, ama böyle bir yerde cep telefonu kullanılmasından hoşlandıklarını sanmam."

"Biliyorum. Dışarı çıkacağım. Bir telefon açmam aklıma geldi, yoksa kıyamet kopar."

Çantasından cep telefonunu çıkarıp bana verdi.

Restorandan çıkıp gondollarla süslü bir Venedik kanalı gibi inşa edilen bir alışveriş merkezinin kapısında durdum. Açık gökyüzü araya birkaç bulutun serpiştirildiği maviye boyanmıştı. Sahteydi, ama en azından havalandırması vardı. Janis Langwiser'i cep telefonundan arayıp ortalığın sakin olduğunu söyledim.

"Senden haber almadığım için merak etmeye başlamıştım. Evini iki kez aradım."

"Her şey yolunda. Vegas'tayım. Yarın dönüyorum."

"Baskı altında olmadığını nereden bileyim? Belki tutuklusun ve bunları zorla söylüyorsun?"

"Telefonun arayanı gösteriyor mu?"

"Oh, doğru. 702 numarayı görüyorum. Tamam, Harry. Yarın beni aramayı unutma. Ve orada fazla para kaybetme."

"Kaybetmem."

Masaya döndüğümde Eleanor orada değildi.

Oturup endişeyle beklemeye başladım, ama birkaç dakika sonra tuvaletten çıktı. Şelişini seyrederken farklı olduğunu hissettim, ama nedenini anlayamadım.

Saçlarından ve bronz teninden farklı bir şeydi bu. Sanki hatırladığımdan daha özgüvenliydi. Belki mavi poker masaların da aradığını bulmuştu.

Telefonunu geri verdim, çantasına attı.

"İçerisi nasıl gidiyor?" diye sordum. "Benim davam hakkında konuşup duruyoruz. Şimdi de senin davandan bahsedelim biraz."

"Benim bir davam yok."

"Ne demek istediğimi biliyorsun?"

Omuz silkti.

"İşler yolunda gidiyor. Bu kez birkaç uydu kazandım, bu yüzden mutluyum. Seriler halinde oynayabiliyorum."

Dünya Poker Serisi için yeterlilik turnuvalarından söz ettiğini biliyordum. Poker hakkında konuştuğumuz son kez gizli amacının serileri kazanan ilk kadın olmak olduğunu söylemişti.

"Serilere ilk kez gireceksin, değil mi?"

Başıyla onaylayıp gülümsedi. Gururlu ve heyecanlı olduğunu görebiliyordum.

"Yakında başlıyor."

"İyi şanslar. Belki gelip seni seyrederim, içeri girmek için para, aldıklarını söyleme?"

"Yirmi beş bin."

"Vay canına!"

"Artık destekçilerim var. Onlar ödüyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öyle işte. Destekçilerim var. Yatırımcılar. Turnuvalara katılmamın bedelini ödüyorlar. Onların paralarıyla oynuyorum. Kazandığım her şeyin yüzde yetmiş beşini alıyorlar. Turnuvalarda yani. Gecelik oyunlarımda değil; özel bir oyuna girersem ve ortadaki para yüksekse başka. Öyle bir durumda onları çağırıyorum."

Başımı salladım.

"Kim bu insanlar? Onlar şey mi… bilirsin?"

"Yasal mı? Evet, Harry, hem de çok. Hepsi iş adamı. Microsoft'tan. Seattle'dan. Burada oynarken tanıştım onlarla. Şimdiye kadar onlara para kazandırdım.

Borsanın durumuna bakılırsa bana yatıran yapmayı tercih ediyorlar. Onlar mutlu, ben mutluyum."

"Güzel."

Üzerinde çalıştığım davanın ödülünü düşündüm.

Davayı çözer, paranın bir kısmını bulursam ve bir şekilde ödülü almaya bak kazanırsam onun destekçisi olabilirdim. Bu boş bir hayaldi. Paramı alıp almayacağını bile bilmiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Çok endişeli görünüyorsun."

"Hiçbir şey. Yalnızca bir saniye için dava aklıma geldi. Yarın soruşturma müfettişine sormam gereken bir şey var."

Garson hesabı getirdi, kredi kartlarımı Eleanor'dan geri aldıktan sonra ödemeyi yaptım.

Restorandan çıkıp arabaya geldik. Valizin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Bellagio'ya geri döndük.

Kısa bir mesafe olmasına rağmen trafik yüzünden uzun sürdü. Yaklaştıkça endişem artıyordu, çünkü oraya vardığımızda neler olacağını bilmiyordum. Saatime baktım. Neredeyse ondu.

"Kaçta oynuyorsun?"

"Gece yarısı civarında başlamaktan hoşlanıyorum."

"Neden gece boyu oynamak zorundasın? Gündüzlere ne olmuş?"

"Gerçek oyuncular gece geliyor. Turistler yatıyor. Masada daha fazla para oluyor."

Bir süre sessizlik içinde gittik. Sonra hiç duraklama olmamış gibi konuşmaya devam etti.

"Üstelik gecenin sonunda oradan çıkıp güneşin doğuşunu seyretmek hoşuma gidiyor. Öyle bir şey işte. Sanki bir günü daha atlattığına mutlu oluyorsun filan."

Bellagio'da VIP masasına gidip Eleanor'un adına bırakılmış olan kart anahtarı aldık. O kadar basitti. Sanki daha önce yüzlerce kez binmiş gibi beni asansöre götürdü, on ikinci kattaki odaya çıktık. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel oteldi burası. Bir oturma odası, yatak odası ve aşağıdaki fıskiyelere bakan manzarası vardı.

"Çok güzel. Önemli insanları tanıyor olmalısın."

"Bir şöhretim oluşmaya başladı. Haftada dört veya beş gece oynuyorum. Bu da insanları çekmeye başladı. Benimle oynamak isteyen ustaları. Burada bunu biliyorlar ye benim başka bir yerde oynamamı istemiyorlar."

Başımı sallayıp ona döndüm.

"İşler gerçekten iyi gidiyor galiba senin için."

"Şikâyetim yok."

"Herhalde..."

Sözlerimi tamamlamadım. Yanıma gelip önümde dikildi.

"Herhalde ne?"

"Ne soracağımı unuttum. Galiba eksik olanı bilmek istedim. Birisiyle birlikte misin, Eleanor?"

İyice yaklaştı. Soluğunu hissedebiliyordum.

"Başka birine âşık olup olmadığımı mı kastediyorsun? Hayır, Harry, değilim."

Başımı salladım ve ben bir şey söyleyemeden o tekrar konuştu.

"Bana söylediğin o şeye hâlâ inanıyor musun? Tek mermi teorisine?"

Hiç tereddüt etmeden başımı sallayıp gözlerine baktım. Öne doğru eğilip başını çeneme yasladı.

"Ya sen?" diye sordu. "Şairin söylediğine, kalpteki şeylerin sonu olmadığına hâlâ inanıyor musun?"

"Ezra Pound... evet, inanıyorum. Her zaman da inanacağım." Çenesini elimle kaldırıp onu öptüm. Kısa sürede kollarımız birbirimize dolandı. Ensemdeki eli beni ona doğru çekiyordu. Sevişeceğimizi biliyordum. O anda Las Vegas'taki en şanslı adam olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Dudaklarından geri çekilip onu göğsüme bastırdım, burnumu saçlarına gömdüm.

Başparmağım daha önce hiç bu kadar açıkta olduğunu görmediğim ensesini okşuyordu.

"Bu dünyadaki tek istediğim sensin," diye fısıldadım. "Biliyorum," diye fısıltıyla karşılık verdi.

31

Los Angeles'a dönüş uçağında davaya yeniden odaklanmaya çalıştım. Ama bu işe yaramayan bir çabaydı. Gecenin büyük bir bölümünü Eleanor'un Bellagio'nın poker odasında beş adamdan birkaç yüz dolar kazanmasını seyrederek geçirmiştim. Daha önce; onun oyununu hiç seyretmemiştim. Öteki oyuncuları utandırdığını söylemek yalan olmazdı. Bir tanesi hariç hepsini temizlemişti ve Eleanor beş sıra fişi nakde çevirirken o adamın yalnızca tek bir sıra fişi kalmıştı önünde. Esrarengiz ve güzel olduğu kadar etkileyici, soğuk ve zorlu bir oyuncuydu. Hayatımı insanları okumayı öğrenerek geçirmiştim. Ama oynarken onun yüzünden hiçbir şey okuyamadım. Görebildiğim kadarıyla oyununda onu açığa verecek hiçbir şey yoktu.

Ama o adamlarla işi bittiğinde benimle de işi bitmişti. Poker odasının dışında yorgun olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyledi. Onunla gidemezmişim. Beni havaalanına bırakmayı bile teklif etmedi. Kısa bir vedalaşma oldu. Yukarıdaki odadaki öpüşmemizin tutkusundan yoksun olan bir öpücükle ayrıldık. Tekrar görüşme ya da hatta birbirimizi tekrar arama vaatlerinde bulun-

madan ayrıldık. Yalnızca birbirimize veda ettik ve onun kumarhaneden ayrılışını seyrettim.

Havaalanına kendi başıma ulaşmayı başardım.

Ama uçağa bindikten sonra bu düşüncelerin etkisinden kurtulamadım. Cinayet defterini açmaya çalıştım, ama bu da bir işime yaramadı. Gizemler konusunda düşünüp duruyordum. Güzel dakikaları, gülümsemeleri, anıları ve sevişmeyi değil, ani ayrılışımızı ve birisiyle birlikte olup olmadığını sorduğumda bu sorudan nasıl ustaca sıyrıldığını düşünüyordum. Birisini sevmediğini söylemişti, ama bu soruyu gerçekten cevaplamıyordu.

Neden otel odasında kalmamı istediğini ve neden bagajını açmadığını düşünüyordum. Elimdeki cinayet defterinin ön sayfasına hafızamdaki plaka numarasını yazdım. Bunu yaptıktan sonra ona bir şekilde ihanet ettiğimi hissedip numarayı karaladım. Ama o zaman bile hafızamdan silemedim.

32

Global Underwriters'in soruşturma ofisleri, okyanustan altı blok ötedeki altı katlı siyah binada bulunuyordu. Oraya vardığımda Sandor Szatmari'nin ofisinin girişini koruma altına alan sekreteri aydan inmişim gibi bakıyordu bana."

"Mesajı almadınız mı?"

"Hangi mesajı?"

"Sizin için bir mesaj bırakmıştım. Bay Szatmari bu sabahki randevunuzu iptal etmek zorunda kaldı."

"Ne oldu, birisi mi öldü?"

Terbiyesizliğim yüzünden aşağılanmış gibi görünüyordu. Sesinde bir sabırsızlık ifadesi belirdi.

"Hayır, bugünkü programını tekrar gözden geçirdiğinde sizi araya sıkıştıracak zamanı olmadığını gördü."

"Yani kendisi burada."

"Sizi göremez. Mesajı almadığınız için üzgünüm.

Ev numaranız olduğunu düşünmüştüm."

"Lütfen ona burada olduğumu söyleyin. Mesajı almadığımı, çünkü şehir dışında olduğumu söyleyin. Bu toplantı için başka şehirden geldim. Onunla hâlâ görüşmek istiyorum. Çok önemli."

Artık iyice sinirlenmişti. Ahizeyi kaldırdı, ama sonra bunu yapmamasının daha iyi olacağını düşünerek telefonu kapattı. Ayağa kalkıp mesajı şahsen iletmek için bekleme odasının sağındaki koridora geçti. Birkaç dakika sonra geri gelip oturdu. Mesajı bana iletmek için yeterince oyalandıktan sonra, "Bay Szatmari'yle konuştum," dedi. "Sizi mümkün olduğunca erken görmeye çalışacak."

"Teşekkür ederim. Siz de o da çok naziksiniz."

Bir kanepe ve üzerinde dergilerin bulunduğu bir sehpa vardı. Daha çok gösteriş olsun diye ve ona ulaşabildiğimi gösterip Szatmari'yi etkilemek için cinayet defterini de yanımda getirmiştim. Kanepeye oturup sayfalarım çevirerek ve bazı raporları tekrar okuyarak zaman geçirmeye çalıştım. Yeni bir şeyle karşılaşmadım, ama davayla ilgili gerçekler konusunda usta olmuştum artık. Bu önemliydi, çünkü yeni bilgiyi elerken her seferinde cinayet defterine bakmam gerekmeyecekti.

Yarım saat sonra sekreterin telefonu çaldı ve beni içeri alması talimatı geldi.

Szatmari ellili yaşların ortalarında sağlam yapılı bir adamdı. Bir müfettişten çok kitap satıcısına benziyordu, ama ofisinin duvarları başarısını gösteren övgüler ve el sıkışma fotoğraflarıyla doluydu. Kalabalık masasının önündeki koltuğu bana işaret etti. Raporuna bir şey yazarken konuşmaya başladı.

"Ben meşgul bir adamım, Bay Bosch. Sizin için ne yapabilirim?"

"Size dün telefonda da söylediğim gibi davalarınızdan biri üzerinde çalışıyorum. Belki bazı bilgileri paylaşabilir, birimizin

diğerinden daha ileri gidip gitmediğine bakabiliriz, diye düşündüm."

"Neden sizinle bilgi paylaşımında bulunayım ki?"

Bir şeyler yanlıştı. Daha ben ofisine ayak basmadan benden hoşlanmama eğilimindeydi. Peoples'ın bir şekilde onunla benim hakkımda konuşup konuşmadığını merak ettim. Belki Szatmari beni kontrol etmek için LAPD'yi veya büroyu aramış ve işbirliği yapmama talimatını almıştı. Belki randevu da bu yüzden iptal edilmişti.

"Anlamıyorum," dedim. "Ters giden bir şeyler mi var? Buna davayı çözmek deniyor, bu yüzden bilgiyi paylaşmamız gerekiyor."

"Peki ya siz? Siz de benimle paylaşır mıydınız? Ödülün ne kadarını bana vereceksiniz?"

Başımı salladım. Şimdi anlamıştım. Konu ödüldü.

"Bay Szatmari, yanlış anladınız. Beni yanlış anladınız."

"Tabi. Ödülü alıp seyahate çıkın. Sizin gibileri çok gördüm. Buraya gelir bilgi ister, sonra da büyük ödüller kazanabilirsiniz." Heyecanlandıkça aksanı daha da belirginleşiyordu. Cinayet defterini açıp cinayet mahallinin siyah beyaz fotoğraflarını buldum. Angella Benton'ın ellerinin bulunduğu sayfayı yırtıp masaya koydum.

"Ben bu işi bunun için yapıyorum. Para için değil. Onun için. O gün oradaydım. O zamanlar polistim. Artık emekliyim, ama o zaman beni davadan alana kadar bu davayla ilgilendim. Belki bu yüzden ödülü zaten alamam, tamam mı?"

Szatmari karlı fotoğrafı inceledi. Sonra kucağımdaki klasöre baktı. Sonunda bakışlarını bana çevirdi.

"Şimdi sizi hatırlıyorum. Adınızı da. Soyguncular dan birini vuran sizdiniz."

Başımı salladım.

"O gün oradaydım, ama soyguncuları yakalayamadığımız için kimin kimi vurduğu kesin olarak bilinmiyor."

"Hadi, sekiz kiralık polis ve bir LAPD kıdemlisi. Vuran kişi sizdiniz."

"Galiba."

"Biliyor musunuz. O zamanlar sizinle konuşmaya çalıştım. Ama teşkilatınız buna engel oldu."

"Bu nasıl olur?"

"Diğer soruşturmaları ve müfettişleri işin dışında tutmak için ellerinden geleni yaparlardı. Orada işler öyle yürüyor."

"Biliyorum. Hatırlıyorum."

Gülümseyerek arkasına yaslandı.

"Ve şimdi siz buradasınız ve benden bilgi istiyorsunuz. Bu kaderin bir cilvesi değil mi?"

"Kesinlikle."

"Bu cinayet kayıt defteri mi? Görebilir miyim?"

Ağır klasörü masanın üstünden uzattım. Masaya koyup orijinal suç raporuna gelene kadar sayfaları çevirmeye başladı. Cinayet raporuydu bu. Parmağıyla sayfada aşağıya doğru inerek soruşturma müfettişi olarak adımı buldu. Sonra defteri kapattı, ama bana vermedi.

"Neden şimdi? Neden bu işi soruşturuyorsunuz?"

"Çünkü yeni emekli oldum ve bu aklımdan çıkmayan bir dava."

Anladığım gösterir şekilde başını salladı.

"Anlarsınız ki, bizim soruşturmamız para konusunda, kadın değil."

"Bana sorarsanız ikisi aynı şey."

"Bizim soruşturmamız artık aktif değil. Para şimdiye kadar bitmiştir. Bölünmüş harcanmıştır. Parayı geri alma olasılığı yok başka davalar bekliyor."

"Para unutuldu, ama kadın hayır," dedim. "Ben unutmadım, onu tanıyanlar unutmadı."

"Onu tanıyor muydunuz?"

"O gün tanıştım."

Bunun ne anlama geldiğini anlamış görünerek başını salladı. Masasındaki dosya yığınlarının köşelerini düzeltti.

"Soruşturma bir yere ulaştı mı? Herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

Cevap vermeden önce uzun süre bekledi.

"Hayır, pek sayılmaz. Yalnızca çıkmaz sokaklarla karşılaştık."

"Ne zaman bir kenara bıraktınız davayı?"

"Hatırlamıyorum. Uzun zaman önce."

"Bu soruşturmayla ilgili dosyanız nerede?"

"Size dosyamı veremem. Şirket politikamıza aykırı."

"Ödül yüzünden, doğru mu? Eğer bir ödül söz konusuysa şirketiniz resmiyeti olmayan bir müfettişle işbirliği yapmanıza izin vermiyor."

"Bu çakışmalara neden olabilir," dedi başını sallayarak. "Ayrıca yasal bir tehlike de var. Ben polisin sahip olduğu koruma lüksüne sahip değilim. Eğer benim soruşturma notlarım ve özetlerim halka açılırsa çeşitli davalara maruz kalabilirim."

Bir an için bu oyunu nasıl oynamam gerektiğini düşündüm. Szatmari bir şey saklıyordu ve sakladığı şey dosyada bulunabilirdi. Bana vermek istediğini, ama bunu nasıl yapacağından emin olmadığını düşündüm.

"Fotokopiye tekrar bakın," dedim. "Ellerine bakın. Siz dindar bir adam mısınız, Bay Szatmari?"

Szatmari, Angella Benton'ın ellerine tekrar baktı.

"Bazen dindarımdır," dedi. "Ya siz?"

"Pek sayılmaz. Yani, din nedir ki? Kiliseye gitmem, eğer o demekse. Ama dini düşünürüm ve içimde öyle bir şey var. Yasalar

din gibidir. Ona inanmanız gerekir. Uygulamanız da. Önemli olan şu, kadının ellerine bir bakın, Bay Szatmari. Onu yerde yatarken ve ellerinin durumunu gördüğümde... bunu bir işaret olarak algıladığımı düşünüyorum."

"Ne işareti?"

"Bilmiyorum. Bir şeyin işareti. Din gibi. Bu yüzden aklımdan çıkaramadığım davalardan biridir bu."

"Anlıyorum."

"O halde dosyayı çıkarıp masanıza koyun," dedim hipnotik transa girmiş birine talimat verir gibi.

"Sonra kahve almaya ya da sigara içmeye gidin. Acele etmeyin. Ben burada beklerim."

Szatmari uzun süre bana baktı, sonra aşağıya masasındaki dosya dolabına uzandı. Sonunda doğru dosyayı bulabilmek için gözlerini benden çekti. Oldukça kalın olan dosyayı çıkarıp masanın üstüne koydu.

"Bir kahve alacağım," dedi. "Siz de bir şey ister misiniz?"

"Sanırım gerekmeyecek. Ama teşekkürler."

Başını sallayıp dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Kapı kapanır kapanmaz yerimden fırlayıp masanın arkasına geçtim. Oturup dosyanın içindekilere daldım.

Szatmari'nin dosyası büyük oranda daha önce gördüğüm belgelerle doluydu. Yeni olarak global ve müşterisi BankLA arasındaki sözleşmeler ve talimatların kopyaları vardı. Ayrıca birkaçı banka ve film şirketi çalışanlarıyla yapılan görüşmelerin özetleri de bulunuyordu. Szatmari çatışma ve soygun gününde olay yerinde bulunan bütün güvenlik adamlarıyla görüşmüştü.

Ama benimle görüşmemişti. Her zamanki gibi LAPD araya bir duvar örmüştü. Szatmari'nin benimle görüşme talebi bana ulaşmamıştı bile. Gerçi ulaşmış olsa bile bu talebi kabul etmezdim

zaten. O zamanlar şimdi kaybetmiş olduğumu umduğum bir ukalalığım vardı.

Görüşmeleri ve özetleri olabildiğince hızlı bir şekilde taradım. Gün içinde daha sonra görüşmeyi umduğum üç banka görevlisiyle ilgili raporlara özel bir dikkat sarf ettim. Bu kişiler Gordon Scaggs Linus Simonson ve Jocelyn Jones'du. Szatmari'ye fazla bir şey anlatmamışlardı. Her şeyi idare eden kişi Scaggs'di. O da attığı adımlar ve 2 milyonun bir günlük kredi olarak verilmesinin planlanmasıyla ilgili oldukça kesin konuşmuştu. Simonson ve Jones'la yapılan görüşmeler onların kendilerine söyleneni yapan çalışkan arılar olduğunu gösteriyordu. 20.000 tane yüz dolarlığı sayıp hazır başlamışken 800 tanesinin seri numarasını not etmek yerine kavanoz da etiketleyebilirlerdi.

Jack Dorsey, Lawton Cross ve benim parasal geçmişimizle ilgili belgelerle karşılaştığımda merakım zirveye sıçradı. Szatmari hepimizle ilgili TRW raporlarını çıkarmıştı. Belli ki bankalarımız ve kredi kartı şirketlerimizi aramıştı. Her birimizle ilgili kısa özetler yazmış, benim raporum en temiz çıkarken Cross ve Dorsey o kadar başarılı olamamıştı. Szatmari'ye göre iki adamın da dev kredi kartı borcu vardı ve Dorsey en zor durumda olandı. Çünkü boşanmıştı, ama ikisi kolejde olan dört çocuğunun bakım parasını veriyordu.

Ofisin kapısı açıldı, sekreter içeri baktı.

Szatmari'ye bir şey söylemek üzereyken masanın arkasında oturanın ben olduğumu gördü.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Bay Szatmari'yi bekliyorum. Kahve almaya gitti."

Elini geniş kalçasına koydu. Uluslararası kızgınlık işaretiydi bu.

"Size masanın arkasına geçip o dosyayı okumanızı mı söyledi?"

Szatmari'yi zor bir durumda bırakmamak benim görevimdi.

"Beklememi söyledi. Ben de bekliyorum."

"Eh, o zaman masanın öteki tarafına geçin. Bay Szatmari'ye gördüklerimi söyleyeceğim."

Dosyayı kapatıp ayağa kalktım, söylediği gibi masanın öteki tarafına geçtim.

"Biliyor musunuz, bunu yapmazsanız çok memnun olurum."

"Sizin neye memnun olacağınız beni hiç ilgilendirmiyor, ona söyleyeceğim."

Dışarı çıkarak kapıyı açık bıraktı. Birkaç dakika sonra Szatmari fırtına gibi içeri dalıp kapıyı kapattı.

Sonra sakinleşerek bana döndü. Buharı tüten bir kahve fincanı vardı elinde.

"Öyle davrandığınız için teşekkürler," dedi.

"Umarım öğreneceğinizi öğrenmişsinizdir, çünkü dışarda geçirdiğim öfke nöbetinin ardından sizi dışarı atmam gerekiyor."

"Sorun değil," dedim ayağa kalkarak. "Ama bir sorum var."

"Sorun bakalım."

"Davadaki polislerin mali durumlarını kontrol etmek rutin bir uygulama mıdır? Jack Dorsey, Lawton Cross ve benim hakkımdaki kontrolden söz ediyorum."

Szatmari mali kontrollerin nedenini hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Sonra omuz silkti.

"Bunu unuttum. Galiba söz konusu para yüzünden herkesi kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Özellikle de sizi Bay Bosch, tam o anda sette olmanız büyük bir tesadüf gibi görünmüştü."

Başımı salladım. Sağlam bir soruşturma hamlesi gibiydi.

"Bunun için kızgın mısınız?"

"Ben mi? Hayır, kızgın değilim. Yalnızca nereden çıktığını merak ettim, hepsi bu."

"Başka işe yarar bir şey var mıydı?"

"Belki, bunu asla bilemezsiniz."

"İyi şanslar o halde. Eğer sizin için bir sakıncası yoksa gelişmelerden beni haberdar edin."

"Edeceğim."

El sıkıştık. Sinirli sekreterin önünden geçip iyi günler diledim. Karşılık vermedi.

33

Gordon Scaggs'le yaptığım görüşme çabuk ve sorunsuz geçti. Kararlaştırdığımız saatte şehir merkezindeki BankLA gökdelenninde buluştuk. 42. kattaki ofisi doğuya bakıyordu ve şehrin sisi her yerdekinden daha iyi görünüyordu. Eidolon Productions'a ödünç verilen kötü talihli 2 milyon dolarla ilgili hikâyesi cinayet defterindeki ifadesinden fark edilebilir bir sapma göstermiyordu. Banka için güvenlik maliyeti dahil 50.000 dolar ücret istemişti. Para film çekiminin sabahı çıkacak, bankanın kapandığı 18.00'den önce geri gelecekti.

"Bir risk olduğunu biliyordum," dedi Scaggs bana. "Ama bunun banka için güzel ve hızlı bir kâr olduğunu düşündüm. Bu düşüncenin görüşümü bulandırdığını söyleyebilirim."

Scaggs paranın nakledilmesi konusunu banka güvenliğinin şefi Ray Vaughn'a bırakmış, kendisi dikkatini Global Underwriters'la paranın sigorta edilmesi işlerine ve iki milyon nakit paranın toplanmasına çevirmişti. Şehir merkezinin en önde gelen bankalarından biri bile olsa tek bir bankanın bu kadar parayı bir günde nakit olarak toparlaması oldukça sıradışı bir şeydi. Bu yüzden kredi gününden önceki günlerde Scaggs çeşitli BankLA şubelerinden merkez şubeye para transfer edilmesi işleriyle uğraşmıştı. Film şirketine ödünç verileceği gün para zırhlı bir araca yüklenmiş ve şehir merkezinden Hollywood film setine gönderilmişti. Ray Vaughn öndeki arabada gidiyordu. Zırhlı aracın şoförüyle sürekli telsizle bağlantı kurarak takip edilip

edilmediklerini anlamak için aracı Hollywood'un içinden dolambaçlı bir yoldan götürmüştü.

Sete ulaştıklarında silahlı güvenlik görevlileri ve Scaggs'ın parayı toplamasına yardımcı olan ve sigorta şirketinin istediği seri numaraları listesini oluşturan Linus Simonson tarafından karşılanmıştı.

Ve kuşkusuz banka maiyetini bir de maskeli ve ağır silahlı soyguncular karşılamıştı.

Görüşmenin ilk bölümünde Scaggs'tan öğrendiğim bir yeni şey, banka politikasının soygundan bu yana değiştiğiydi. BankLA artık film endüstrisine nakit kredi vermiyordu.

"Neydi o atasözü?" diye sordu. "Elini bir kez yakmak eğitimdir. İki kez yakmak ise aptallıktır. Eh, biz de aptal değiliz, Bay Bosch. O insanlar tarafından tekrar yakılacak değiliz."

Aynı fikirde olduğumu gösterircesine başımı salladım.

"Demek bu işin 'o insanlar' tarafından yapıldığını düşünüyorsunuz? Soygun bankanın içinden birileri tarafından değil, dışardan planlandı, öyle mi?"

Scaggs aksinin düşünülmesine bile sinirlenmiş gibi baktı.

"Bence öyle. Öldürülen şu zavallı kıza bakın. Onlar için çalışıyordu, benim için değil."

"Doğru. Ama onun öldürülmesi de planın bir parçası olabilir. Şüpheleri bankanın değil de film prodüktörlerinin üzerine atmak için öldürülmüş olabilir."

"Olanaksız. Polis burayı didik dikit etti. Sigorta şirketi de aynı şeyi yaptı. Konuyla ilgili herkes tarafından temize çıkarıldık. Biz bu işte yüzde yüz temiziz."

Tekrar başımı salladım. Tuzağıma düşmüştü.

"O halde çalışanlarınızla konuşmamın bir sakıncası yoktur. Linus Simonson ve Jocelyn Jones'la konuşmak isterim."

Scaggs köşeye sıkıştığını fark etti. Bankanın dürüstlüğü ve masumiyeti konusunda o kadar atıp tuttuktan sonra buna nasıl izin vermezdi.

"Cevap hem evet, hem de hayır," dedi. "Jocelyn hâlâ bizimle birlikte. West Hollywood'da şube müdür yardımcısı olarak çalışıyor. Onunla bir sorun olacağını sanmam."

"Ya Linus Simonson?"

"Linus o korkunç günden sonra bize hiç dönmedi. O piç kumları tarafından vurulduğunu biliyorsunuz sanırım. O ve Ray. Ray öldü, ama Linus hayatta kalmayı başardı. Hastaneye yattı, sonra hastalık iznine ayrıldı ve bir daha geri dönmek istemedi. Ben de onu suçlayamam."

"İstifa mı etti?"

"Evet."

Cinayet defterinde ya da Szatmari'nin kayıtlarında bundan söz edildiğini görmemiştim.

Soruşturmanın soygundan sonraki günler ve haftalarda çok yoğun olduğunu biliyordum. Bunlar Simonson'ın iyileştiği ve hâlâ bankanın çalışanı olduğu günler olmalıydı. O döneme ait soruşturma kayıtlarında onun bankadaki görevinden ayrıldığını söylemek için bir neden yoktu.

"Sonra nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Eskiden biliyordum. Artık bilmiyorum. Şu kadarını söyleyebilirim ki Linus gidip kendine bir avukat tuttu ve tazminat davaları açmaya başladı. Bilirsiniz, bankanın kendisini tehlikeye ve bütün bu saçmalıkların içine attığını iddia etti, iddiaların hiçbirinde onun o gün orada olmak için gönüllü olduğunu söylemiyordu."

"Orada olmak mı istemişti?"

"Tabi. Genç bir adamdı o. Bu kentte büyümüştü ve içinde Hollywood özlemi olmalıydı. Herkesin vardır. Günü sette geçir-

menin, paradan sorumlu olmanın iyi bir iş olduğunu düşündü. O gönüllü oldu, ben de kabul git, dedim. Zaten benim birimimden birinin orada olmasını istiyordum. Yani Ray Vaughn'un yanı sıra başka birinin."

"Simonson bankayı gerçekten dava etti mi, yoksa yalnızca avukatlarla biraz patırtı mı çıkardı?"

"Yalnızca patırtı. Ama öyle büyük bir patırtıydı ki hukuk büromuz onunla anlaşmak zorunda kaldı. Ona biraz nakit verdiler o da gitti. O parayla bir gece kulübü satın aldığını duydum."

"Ne kadar verdiler?"

"Bilmiyorum. Bir keresinde avukatımız Jim Foreman'a sordum, ama söylemedi. Anlaşmanın şartları gizliymiş. Ama satın aldığı bu kulüpten anladığım kadarıyla iyi para almış. Hollywood'a uygun bir yer."

Janis Langwiser'i görmek için beklerken hukuk kütüphanesinde gördüğüm portreyi düşündüm.

"Avukatınız James Foreman mı?"

"Benim değil, bankanın. Dışardan bir avukat. Olası çatışma yüzünden avukatı içerden tutmamaya karar verdiler."

Başımla onayladım.

"Satın aldığı kulübün adını biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum."

Orada oturup Scaggs'in arkasındaki pencereden görünen sise baktım. Görüyor ama görmüyordum. İlk içgüdü ve heyecan kıpırtılarını hissettiğim, dinimle birlikte gelen ruhun kötülüklerden arınması noktasına ulaştığım noktaya varmıştım.

"Bay Bosch?" dedi Scaggs. "Dalıp gitmeyin. Beş dakika içinde toplantım var."

İçinde bulunduğum durumdan sıyrılıp ona baktım.

"Özür dilerim, efendim. Burada işim bitti. Şimdilik. Ama toplantınızdan önce Jocelyn Jones'u arayıp onu görmeye gittiğimi

söyler misiniz? Şubenin nerede olduğunu da öğrenmem gerekiyor."

"Hiç sorun değil."

34

Jocelyn Jones'u görmek üzere BankLA'in Batı Hollywood şubesine giderken biraz zaman geçirmem gerekiyordu, bu yüzden batıya Hollywood Bulvarı'na doğru gittim. Emekliliğimden beri oraya gitmemiştim ve eski güzelliği görmek istiyordum. Gazetelere göre orası değişiyordu ve ben de bunu kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Bulvardaki asfalt gün ışığında hâlâ parlıyordu, fakat Vine'ın yakınındaki dükkân ve ofis binaları hâlâ yarım yüzyıllık sisin altında pinekliyordu. Bir fark göremiyordum. Ama Cahuenga'yı geçip Highland'e ilerledikten sonra yeni Hollywood'un hayat bulduğu yeri gördüm. Yeni oteller -saat başına oda kiralayan türlerden söz etmiyorum- ve tiyatrolar, popüler restoranlar, halk merkezleri demir atmaya başlamışlardı. Caddeler ve kaldırımlar kalabalıktı, kaldırımlara işlenmiş olan pirinç yıldızlar parlatılmıştı. Aklıma gelen kelime umut'tu. Yeni bir umut ve enerji kaplıyordu insanın içini. Caddeden kaynaklanan titreşimi kesinlikle hissedebiliyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Yapılmak istenen şeyin titreşimin merkezden dağılıp bir deprem dalgası gibi bulvara yayılmasını, peşinde bir yenilik ve yeniden keşif izi bırakmasını sağlamak olduğunu biliyordum. Birkaç yıl önce planın bir şansı olmadığını söyleyecek ilk kişi ben olurdum. Belki de ben yanılmıştım. Umarım.

Vegas yüzünden hâlâ şanslı olduğumu hissederek titreşimin sürüp gitmesine izin verdim ve Fairfax'den Üçüncü Cadde'ye indim. Yiyecek bir şeyler almak için Farmer's Market'e girdim.

Market uzak durduğum bir diğer yenilikti. Yeni bir park garajı vardı. İyi ve ucuz yiyecek ile ucuz edebiyatın rahatlatıcı bir

bileşiminin bulunduğu eski, kaplama levhalı marketin yanına açık hava halk merkezi inşa edilmişti. Bir gazete tezgâhının yanındaki park yerine girebilmek daha çok hoşuma gidiyordu, ama bu işi doğru yaptıklarını kabul etmeliydim. Eski ve yeni yan yanaydı ve iyi geçiniyorlardı. Yeni bölümde yürüyüp büyük mağazaların ve gördüğüm en büyük kitapçının önünden geçtim. Ardından eski bölüme girdim. Bob's Donut ve hatırladığım diğer yerler hâlâ oradaydı.

Kalabalıktı, insanlar mutluydu. Donut için vakit çok geçti, bu yüzden Kokomo Cafe'den bir BLT alıp Dupar's'ın yanındaki eski yerinde bırakılmış olan eski bir telefon kulübesinde yedim. Roy Lindell'i arayıp masasın da yemek yerken yakaladım.

"Ne yiyorsun?"

"Ton balıklı ve turşulu çavdar ekmekli sandviç."

"İğrenç."

"Öyle, sende ne var?"

"BLT. Kokomo'dan tütsülenmiş çifte jambon."

"Eh, bu beni aşar. Ne istiyorsun, Bosch. Seni son gördüğümde benimle hiçbir ilginin kalmamasını istemiştin. Hatta senin Vegas'ta olduğunu sanıyordum."

"Gittim, ama geri döndüm. Ve işler artık düzeliyor. Dokuzuncu kattaki dostlarına bir uzlaşmaya vardığımızı söyleyebilirim. Bu işe geri dönmek istiyor musun, yoksa surat mı asacaksın?"

"Bir şey mi buldun?"

"Belki. Şu anda bir önseziden fazlası değil ama."

"Benden ne istiyorsun?"

Sandviç kâğıdını cinayet defterinin üstünden çekip istediğim bilgiyi bulmaya çalıştım.

"Linus Simonson adlı adam hakkında ne bulabileceksin bir bak. Yirmi dokuz yaşında beyaz. Şehirde bir kulübü var."

"Adı ne?"

"Henüz bilmiyorum."

"Harika. Hazır işe girişmişken kuru temizlemedeki giysilerini de almamı ister misin?"

Simonson'ın doğum tarihini ve eski olduğunu hissetsem de cinayet defterindeki adresini verdim.

"Kim bu?"

Simonson'ın BankLA'deki eski işini ve film soygunu sırasındaki vuruluşunu anlattım.

"Adam kurbandı. Sence her şeyi o ayarlayıp adamlarına kendini kıçından vurmalarını mı söyledi?"

"Bilmiyorum."

"Peki Marty Gessler'la ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. Belki hiçbir ilgisi yoktur. Bütün bunların hiçbir anlamı olmayabilir. Ama yalnızca kontrol etmek istiyorum. Bir şeyler yanlış gibi geliyor bana."

"Tamam, sen hissetmeye devam et, ben ayak işlerini yapayım, Bosch. Başka bir şey var mı?"

"Bak, eğer yapmak istemiyorsan yalnızca söyle.

Başka birisini bulurum..."

"Bak, yapacağımı söyledim ve yapacağım. Başka bir şey var mı?"

Tereddüt ettim, ama fazla uzun sürmedi.

"Evet, bir şey daha var. Benim için bir plakayı araştırabilir misin?"

"Söyle."

Eleanor'un kullandığı arabanın plakasını verdim.

Hâlâ ezberimdeydi ve kontrol edene kadar da öyle kalacağını düşünüyordum.

"Nevada mı?" diye sordu Lindell sesinde aşikâr bir şüpheyle. "Bu iş Vegas gezinle mi, yoksa buradaki işle mi ilgili?"

Bunu bilmeliydim. Lindell pek çok şey olabilirdi, ama aptallık bunların arasında bulunmuyordu. Kapıyı açmıştım. İçeri girmek zorundaydım.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Ama kimin üzerine kayıtlı olduğunu bulabilir misin?"

Eğer araba Eleanor'dan bir başkasının üzerine kayıtlıysa takip edildiğimi düşündüğüme dair bir hikâye uydurabilirdim ve Lindell gerçeği asla öğrenemezdi.

"Tamam," dedi. "Gitmeliyim. Beni sonra ara."

Telefonu kapattım. Suçluluk duygusu iskelenin altındaki direklere çarpan dalgalar gibi her yerimi kaplamıştı. Bu ricayla Lindell'i kandırabilirdim, ama kendimi asla. Etkisinden kurtulamadığım eski karımı kontrol ediyordum. Daha alçakça bir şey yapamayacağımı düşündüm. Bu konuyu düşünmemeye çalışarak ahizeyi kaldırdım ve telefona biraz daha bozukluk attım. Janis Langwiser'i aradım. Cevap vermesini beklerken kendime az önce sorduğum soruya cevap vermek üzere olduğumu fark ettim.

Langwiser'in sekreteri şu anda bir telefon görüşmesi yaptığını, beni az sonra arayacağını söyledi.

Dışarıda olduğumu, on beş dakika içinde onu tekrar arayacağımı söyledim. Telefonu kapatıp Pazar yerinde dolaştım. Zamanımın çoğunu yüzlerce çeşit markada sıcak sos satan küçük bir dükkânda geçirdim. Dükkânı sevdiğim ve telefon için daha fazla bozukluğa ihtiyacım olduğundan Gator Squeezing aldım, ama sosu ne zaman kullanacağımı bilmiyordum, çünkü artık evde nadiren yemek pişiriyordum.

Sonraki durağım fırındı. Satın almak, değil, yalnızca bakmak için oradaydım. Çocukken ve annem hâlâ yakınımdayken beni cumartesi sabahları Farmer's Pazarı'na götürürdü. En çok fırın vitrininden içeriyi seyrettiğimi hatırlıyorum. Pastacı kadının insanların doğum günleri ve düğünler için sipariş ettikleri pasta-

ları süsleyişini seyrederdim. Kolları un ve şekerle kaplı bir şekilde kremayı sıkarak her pastanın üzerinde harika desenler yapardı. Pastaların tepesini görebilmem için annem beni havaya kaldırırdı. Bazen benim aslında pastacı kadını seyrettiğimi düşünürdü, ama ben gerçekte annemin cama yansıyan görüntüsünü seyreder, neyin ters gittiğini anlamaya çalışırdım.

Beni havaya kaldırmaktan yorulduğunda yandaki restoranın bahçesinden bir sandalye alır, beni onun üstüne koyardı. Pastalara bakar ve ne tür partilere gideceklerini, kaç insanın orada olacağını hayal etmeye çalışırdım. Bu pastalar yalnızca mutlu yerlere gidiyor gibi görünürdü. Ama pastacı kadın düğün pastası yaptığı zaman annemin üzüldüğünü görebiliyordum.

Fırın ve pastacının vitrini hâlâ yerinde duruyordu. Elimde sıcak sos torbasıyla fırının vitrininde durdum, ama fırıncı yoktu. Saatin çok geç olduğunu biliyordum. Pastalar her gün erken saatte hazırlanır doğum günü, düğün ya da yıldönümleri için teslim edilmeyi beklerlerdi. Vitrinin yanındaki rafta pastacının çeşitli süsler ve çiçekler yapmak için kullandığı paslanmaz çelikten huni uçları duruyordu.

"Beklemenin yararı yok. Bugünlük kapattı."

Dönüp bakmama gerek yoktu. Vitrindeki yansımasından arkamdaki yaşlı bayanı görebiliyordum.

Yine annem aklıma gelmişti.

"Evet," dedim. "Galiba haklısınız."

İkinci kez telefon kulübesine girip Langwiser'i aradım. Bu kez telefonu hemen o açtı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Güzel, beni korkuttun."

"Sen neden bahsediyorsun. Jane'e sana ulaşamayacağımı söylemişsin. Hücrede filan olduğunu sandım."

"Oh, özür dilerim. Bunu düşünmemiştim. Yalnızca cep telefonumu hâlâ kullanmıyorum."

"Sence hâlâ dinliyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Hiç dinleyip dinlemediklerini bile bilmiyorum. Yalnızca önlem olarak kullanmıyorum."

"Yani bu da gündelik raporlarından, öyle mi?"

"Sayılır. Ama bir sorum da var."

"Dinliyorum."

Belki Lindell'e bütün gerçeği söylediğim veya Eleanor'u kontrol ettiğim için duyduğum suçluluk yüzünden Langwiser'a oyun oynamamaya karar verdim.

Yalnızca elimdeki kartları oynayacaktım.

"Birkaç yıl önce firman bir davayla ilgilenmiş.

Avukat James Foreman ve müvekkili BankLA."

"Evet, banka bizim müşterimizdir. Dava neymiş? Birkaç yıl önce ben burada değildim."

Minik alanın hızla ısınacağını bildiğim halde telefon kulübesinin kapısını kapattım.

"Davanın adını bilmiyorum, ama karşı tarafın adı Linus Simonson. Bankada başkan yardımcısının asistanı olarak çalışıyormuş. Film setindeki soygun sırasında bir kurşun yemiş."

"Tamam. Birisinin öldüğünü, birisinin yaralandığını hatırlıyorum, ama isimleri hatırlamıyorum."

"Simonson yaralanmış. Ölen adamın adı Ray Vaughn, bankanın güvenlik şefi. Simonson hayatta kalmış. Aslında yalnızca kalçasından vurulmuş. Ateş edenlerin konumunu doğru hatırlıyorsam seken bir mermi bile girmiş olabilir kalçasına."

"Sonra bankayı mı dava etmiş?"

"O kadar ileri gidip gitmediğinden emin değilim.

Bir süre tedavi görmek için izin almış, ama sonra da bankaya dönmemeye karar vermiş. Bir avukat tutup kendisini tehlikeli bir

konuma soktuğu için bankadan tazminat isteme konusunda epey patırtı çıkarmış."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Ama orada olmak için kendisi gönüllü olmuş. Paranın toplanmasına yardımcı olup film çekimi sırasında ona bakıcılık etmek istemiş."

"Yine de dava açılabilir bir durum. Baskı altında gönüllü olduğunu iddia edebilir ve..."

"Evet, bütün bunları biliyorum. Davasında haklı olup olmadığını merak etmiyorum. Belli ki haklıymış, çünkü banka anlaşma yapmış ve James Foreman bu konuyu halletmiş."

"Tamam, bu konuşma nereye gidiyor? Sorun nedir?"

Biraz temiz hava alabilmek için telefon kulübesinin kapısını tekrar açtım.

"Ne kadar aldığını bilmek istiyorum. Kaç para?"

"Jim Foreman'ı hemen arayabilirim. Beklemek istiyor musun?"

"Ah, şey, o kadar basit değil. Galiba bir gizlilik anlaşması yapılmış."

Karşıda bir sessizlik oldu ve beklerken gülümsedim, istediğimi öylece söyleyivermek güzel bir histi.

"Anlıyorum," dedi Langwiser sonunda. "Demek ne aldığını öğrenmem için gizliliği ihlal etmemi istiyorsun."

"Öyle söylediğin zaman..."

"Başka nasıl söylenebilir ki?"

"Bu iş üzerinde çalışıyorum ve karşıma Simonson çıktı. Bankanın ona ne kadar para verdiğini bilmenin bana büyük yararı olurdu. Bu çok işime yarayacak, Janis."

Sözlerim yine uzun bir sessizlikle karşılandı.

"Gidip kendi firmamın dosyalarını gizlice karıştıracak değilim," dedi sonunda. "Başımı derde sokacak bir şey yapmam.

Yapabileceğim en iyi şey gidip Jim'e sormak ve cevabını beklemek."

"Tamam."

Bu benim beklediğimden de iyiydi.

"BankLA hâlâ müvekkilimiz. Eğer bu Simonson denen adam bankanın iki milyon ve güvenlik şefini kaybetmesine neden olan soygunun bir parçasıysa bu yönde teşvik edilmiş olabilir."

"Hey, bu çok güzel."

İşin bu yönünü düşünmemiştim. Birden heyecanlandım. Belki de Foreman'dan istediğim şeyi gerçekten öğrenebilirdi.

"Heyecanlanma, Harry. Henüz olmaz."

"Tamam."

"Neler bulabileceğime bir bakayım, seni ararım.

Ve merak etme, evine bir mesaj bırakmam gerekirse şifreli bırakırım."

"Tamam, Janis, teşekkürler."

Telefonu kapatıp kulübeden çıktım. Pazar yerinden otoparka doğru giderken fırının önünden tekrar geçtim ve fırıncının orada olduğunu görüp şaşırdım. Bir dakika durup içeriyi seyrettim. Son dakikada bir sipariş gelmiş olmalıydı, çünkü pasta içerideki dolaplardan çıkarılmış gibiydi. Halihazırda kreması sürülmüştü.

Adam yalnızca çiçeklerini koyup harfleri yazıyordu.

Pastacı mesajı yazana kadar bekledim. Çikolata üzerine pembe harflerle yazılmıştı. Doğum günün Kutlu Olsun, Callie! Yazılıydı. Bunun mutlu bir yere giden bir pasta olmasını diledim.

35

Jocelyn Jones, bankanın San Vicente'deki Santa Monica şubesinde çalışıyordu. Onlarca yıldır dünyanın banka soygunu başkenti olan bir yerde, olabilecek en güvenli mekânda bulunuyordu. Caddenin tam karşısında şerifin ofisi vardı.

Şube iki katlı bir Art Deco çalışmasıydı. ikinci katta yuvarlak pencerelerin bulunduğu eğimli bir dış yapısı vardı. Veznedar bankosu ve yeni tasarruf hesabı masaları birinci katta, idari ofisler ikinci kattaydı. Jones'u üst kattaki bir ofiste buldum. Gemilerdeki lomboz penceresine benzer yuvarlak pencere şerifin binasına bitişik Pasific Tasarım Merkezi görünüyordu. Burası civarda "Mavi Balina" olarak bilinirdi, çünkü mavi ön cephesi bazı açılardan bakınca okyanustan çıkan kamburun kuyruğuna benziyordu.

Jones gülümseyerek oturmamı söyledi.

"Bay Scaggs buraya geldiğinizi ve sizinle konuşmamda bir sakınca olmadığını söyledi. Soygun üzerinde çalışıyormuşsunuz."

"Doğru."

"Bu konunun unutulmadığına sevindim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Emin değilim. Daha önce atılmış olan pek çok adımı tekrarlıyor sayılırım. Bu yüzden size tekrar gibi gelebilir, ama bu işteki rolünüz hakkında söyleyeceklerinizi dinlemek istiyorum. Eğer bir sorum olursa sorarım."

"Şey, benim anlatacağım fazla bir şey yok. Yani, Linus ve zavallı Bay Vaughn gibi orada değildim. Daha çok taşınmadan önce paranın yanındaydım. O dönemde Bay Scaggs'ın yardımcısıydım. Şirketteki danışmanımdır benim."

Başımla onaylayıp bütün bunların çok hoş olduğunu düşünüyormuş gibi gülümsedim. Yavaşça ilerliyordum, plan onu istediğim yöne doğru çeviriyordu.

"Yani parayla siz uğraştınız. Saydınız, paketlediniz, hazırladınız. Nerede oldu bu işler?"

"Şehirdeki merkezde. Bütün o süre zarfında kasa dairesindeydik. Para bütün şubelerden bize geliyor, biz oradan hiç ayrıl-

madan her şeyi yapıyorduk. Tabi günün sonunda oradan çıkıyorduk. Her şeyin hazırlanması üç, üç buçuk gün sürdü. Daha çok şubelerden gelmesini bekleyerek zaman geçirdik."

"'Biz' derken şeyi mi kastediyorsunuz, Linus..."

Adını doğru hatırlayıp hatırlamadığımı kontrol etmek istermiş gibi cinayet kayıt defterimi açtım.

"Simonson," diye yanıtladı benim yerime.

"Doğru, Linus Simonson. Bu işte birlikte çalıştınız, değil mi?"

"Öyle."

"Bay Scaggs onun da danışmanı mıydı?"

Başını iki yana sallarken hafifçe kızardığını düşündüm, ama bunu söylemek zordu, çünkü çok esmer tenliydi.

"Hayır, danışmanlık programı azınlıklara yönelik bir programdır. Yani öyleydi. Bir yıl önce kaldırdılar. Neyse, Linus beyazdır. Beverly Hills'de büyümüş. Babasının bir sürü restoranı vardı ve onun danışmana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım.

"Tamam, siz ve Linus üç gün boyunca orada parayı bir araya getirdiniz. Ayrıca seri numaraları da almanız gerekti, değil mi?"

"Evet, bunu da yaptık."

"Nasıl?"

Hatırlamaya çalışırken bir süre cevap vermedi.

Sandalyesinde yavaşça ileri geri sallandı. Şerifin helikopterinin karakolun çatısına inişini seyrettim.

"Rasgele olması gerektiğini hatırlıyorum," dedi.

"Bu yüzden para destelerinin arasından paraları rasgele çekiyorduk. Galiba bin tane numarayı kaydetmiştik. Bu da uzun zaman aldı."

Cinayet defterinden Simonson'la birlikte oluşturdukları seri numarası listesini buldum. Klasörün halkalarını açıp raporu çıkardım.

"Buna göre paraların sekiz yüz tanesini kaydetmişsiniz."

"Oh, tamam. Sekiz yüzdür o zaman."

"Rapor bu muydu?"

Kâğıdı ona uzattım, inceledi. Her sayfaya ve altındaki imzalara baktı.

"Öyle görünüyor, ama dört yıl oldu."

"Evet, biliyorum. Raporu en son o zaman mı gördünüz?"

"Galiba, imzaladığım zaman."

"O halde numaralar bilgisayarda yazıldı, elle değil. Kasa dairesindeyken bunu nasıl yaptınız?"

"Oh, Linus numaraları önce elle yazıp sonra bilgisayara geçirmenin sonsuza dek süreceğini düşündü, bu yüzden dizüstü bilgisayarını aşağıya indirdi. Böylece numaraları doğrudan bilgisayara girdik. Birimiz okudu, diğerimiz yazdı."

"Hanginiz hangisini yaptı?"

"İkimiz de iki işi de yaptık. Zaman zaman yer değiştirdik. İnsan iki milyon nakit parayla bir masada oturmanın çok heyecan verici olduğunu düşünebilir. Ama aslında çok sıkıcı. Bu yüzden yer değiştiriyorduk. Bazen ben okuyorum o yazıyor, bazen de o okuyor ben yazıyordum."

Bunun nasıl olabileceğini hayal etmeye çalıştım.

Listeyi iki çalışanın hazırlamış olması iki kez kontrol edilmiş olması gerektiğini düşündürüyordu, ama aslında öyle olmamıştı. Simonson ister numaraları okuyor isterse bilgisayara giriyor olsun, bilgiyi kendisi kontrol ediyordu. Her iki konumda da numaraları uydurabilir ve Jones hem paraya, hem de bilgisayarda yazılı olana bakmadığı takdirde bunu bilemezdi.

Yine de çok riskli bir işti bu. Düşünülmüş bir plandan çok o anda yapılmış bir harekete benziyordu.

"Tamam," dedim. "Yazma işlemi bitince çıktı aldınız ve raporu imzaladınız, doğru mu?"

"Doğru. Yani, sanırım. Çok eskide kaldı bu iş."

"Bu sizin imzanız mı?"

Belgenin son sayfasını açıp kontrol etti. Başıyla onayladı.

"Evet."

Elimi uzattım, belgeyi bana geri verdi.

"Raporu Bay Scaggs'a kim götürdü."

"Herhalde Linus götürmüştür. Çıktıyı o aldı. Bütün bu ayrıntılara ne önemi var ki?"

Varmak istediğim yere dair ilk kuşkular belirmeye başlamıştı. Cevap vermedim. Raporun sayfasını açıp imzalara kendim baktım. Jones'un imzası Simonson'ınkinin altında, Scaggs'ınkinin üstündeydi.

İmza sırası böyle olmalıydı. Simonson, sonra Jones ve belge son imza için Scaggs'a götürülmüş olmalıydı.

Raporu yuvarlak pencereye doğru tutarken daha önce fark etmediğim bir şey gördüm. Bu belge yalnızca orijinalin fotokopisi, hatta belki de fotokopinin fotokopisiydi, fakat yine de Jocelyn Jones'un imzasında kademeler var gibiydi. Başka bir davada görmüş olduğum bir şeydi bu.

"Ne var?" diye sordu Jones.

Belgeyi cinayet defterine geri koyarken ona baktım.

"Pardon?"

"Önemli bir şey görmüş gibi baktınız."

"Oh, bir şey yok. Yalnızca herşeye bakmaya çalışıyorum. Yalnızca birkaç sorum daha var."

"Güzel, aşağıya inmeliyim. Banka kapanıyor."

"O halde sizi rahat bırakacağım. Bay Vaughn paranın hazırlanıp seri numaralarının alındığı sürecin bir parçası mıydı?"

Başını hemen iki yana salladı.

"Pek sayılmaz. O bize gözetmenlik etti diyebilirim. Sık sık yanımıza geldi, özellikle de şubelerden ve Merkez Bankası'ndan para geldiği zamanlarda. Paranın sorumluluğu ondaydı galiba."

"Siz seri numaralarını birbirinize okuyup bilgisayara geçirirken yanınıza geldi mi?"

"Hatırlamıyorum. Galiba geldi. Dediğim gibi, sık sık gelip gidiyordu. Galiba Linus'tan çok hoşlanıyordu, bu yüzden sık geliyordu."

"Ne demek 'hoşlanıyordu'?"

"Şey, bilirsiniz işte."

"Yani Bay Vaughn homoseksüel miydi?"

Omuz silkti.

"Galiba öyleydi, ama bunu açıkça göstermiyordu.

Bir sırdı galiba. Çok önemli bir şey değil."

"Ya Linus?"

"Hayır, o homoseksüel değil. Bu yüzden Bay Vaughn'un sık sık gelmesinin hoşuna gitmediğini düşünüyorum."

"Size bunu söyledi mi, yoksa siz öyle mi hissettiniz?"

"Bir gün öyle bir şey söylemişti. Bu iş devam ederse cinsel taciz davası açacağına dair bir espri yapmıştı. Onun gibi bir konuşmaydı yani."

Başımı salladım. Bunun dava için bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyordum.

"Soruma cevap vermediniz?"

"Hangisi?"

"'Neden bütün bunlara bu kadar önem veriyorsunuz. Yani şu seri numaralarına. Linus ve Bay Vaughn'a da."

"Önem veriyor değilim. Size öyle görünmüş olabilir, çünkü siz olayın bu tarafı içinde bulunuyorsunuz. Ama ben olayı her yönüyle görmeye çalışıyorum. Linus'tan haber alıyor musunuz?"

Bu soruya şaşırmış göründü.

"Ben mi? Hayır. Soygundan sonra hastanede onu bir kez ziyaret ettim. İşe geri dönmedi, bu yüzden onu bir daha görmedim. Birlikte çalıştık, ama gerçekten arkadaş değildik. Farklı dünyaların insanlarıydık galiba. Bay Scaggs'ın bizi bu yüzden seçtiğini düşünmüşümdür hep."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey, biz pek iyi arkadaş değildik ve Linus, bilirsiniz, Linus'tı. Bay Scaggs birbirinden farklı olan ve arkadaş olmayan iki kişiyi seçtiğini düşünüyordum, böylece parayla ilgili herhangi bir fikre kapılmazdık."

Başımı sallayıp bir şey söylemedim. Derin düşüncelere dalmış gibiydi, sonra kendini küçümser bir şekilde başını iki yana salladı.

"Ne var?"

"Hiçbir şey. Yalnızca kulüplerden birine onu görmeye gitmeyi düşündüm, ama sonra beni içeri bile almayacaklarını düşündüm. Eğer onu tanıdığımı söylersem bu bir utanç kaynağı olabilirdi. Yani adamları onu çağırır, o da beni tanımadığım filan söylerse."

"Kulüpler mi? Birden fazla mı?"

Gözlerini şüpheyle kıstı.

"Bana her şeyi bildiğinizi söylediniz. Ama gerçekte onun şimdi kim olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?"

Omuz silktim.

"Kimmiş?"

"O Linus. Artık yalnızca ilk adını kullanıyor.

Ünlü biri. O ve ortakları Hollywood'daki en görkemli, en pahalı kulüplerine sahipler. Bütün ünlülerin görmeye ve görülmeye gittikleri yerler oralar. Kapının dışında kuyruklar, kadife ipten barikatlar filan."

"Kaç kulübü var?"

"En az dört ya da beş. Takip etmiyorum. Bir taneyle başladılar, ardından yenilerini açtılar."

"Kaç ortaklar?"

"Bilmiyorum. Dergilerden birinde bir haber çıkmıştı, bir saniye, galiba o dergiyi saklamıştım."

Eğilip masasının alt çekmecesini açtı.

İçindekileri karıştırıp Los Angeles Magazine'in bii kopyasını çıkardı. Sayfalarını çevirmeye başladı. Arkada restoranların bir listesinin bulunduğu ve yaşayan ve ölenlerle ilgili iki ya da üç özel makalenin yayımlandığı parlak bir dergiydi bu. Ama aslında cilanın altında acı vardı. Derginin yazarları yıllar boyunca iki kez benim davalarımla ilgili haberler yapmışlardı. Bu haberlerin, suçun aile veya komşular üzerindeki etkileri bakımından, suçla ilgili gerçeklere en çok yaklaşan medya haberleri olduğunu düşünmüşümdür hep. Suçun dalga etkisi denilebilir buna.

"Bu dergiyi neden sakladığımı bilmiyorum," dedi Jones biraz mahcup bir şekilde. Ne de olsa az önce eski iş arkadaşının izini sürmediğini söylemişti. "Galiba onu tanıdığım için. İşte, burada."

Dergiyi bana doğru çevirdi. Gece Kralları başlığının altında iki sayfalık bir haber vardı. Koyu renk maun barın arkasında yan yana poz vermiş dört genç adamın fotoğrafı habere eşlik ediyordu. Arkalarında alttan gelen ışıkla parlayan renkli şişeler bulunuyordu.

"Görebilir miyim?"

Dergiyi kapatıp masanın üstünden bana uzattı.

"Alabilirsiniz. Dediğim gibi Linus'ı bir daha göreceğimi sanmıyorum. Bana ayıracak zamanı yok onun. Söylediğini yaptı, hepsi bu."

Başımı dergiden kaldırdım.

"Ne demek istiyorsunuz? Ne yapacağını söylemişti size?"

"Hastanede onu görmeye gittiğimde. Şeyinden... bilirsiniz işte, oradan yaralandığı için bankanın kendisine çok borçlu olduğunu söyledi. Bu parayı alacağını söyledi. İşi bırakacak ve bir bar açacaktı. Babasının yaptığı hataları yapmayacağını söyledi."

"Babası?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum. Sormadım. Ama nedense o barı açmak Linus'ın hayatının tutkusuydu. Gecelerin kralı olmak, işte o noktaya erişti."

Sesinde özlem ve kıskançlığın bir karışımı vardı.

Bu onun için iyi değildi ve ona kahramanı hakkında ne düşündüğümü söyleyebilmeyi çok isterdim. Ama bir şey söylemedim, ihtiyacım olan her şey elimde değildi henüz.

Görüşmeyi çok uzattığımı düşünerek ayağa kalkıp dergiyi kaldırdım.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Bunu almamın bir sakıncası olmadığından emin misiniz?"

Elini havada salladı.

"Yok, alın. Ben yeterince baktım. Bir ara siyah kotumu ve siyah tişörtümü üzerime geçirip şehre inmeli ve Linus'ı bulmalıyım. Belki eski güzel günlerden konuşabiliriz, ama büyük olasılıkla o bunu istemez."

"Kimse istemez, Jocelyn. Çünkü eski güzel günler o kadar da güzel değildir."

Ona birkaç cesaret sözcüğü söylemek istiyordum.

Kıskanç olmamasını, elindekilerin ve başardıklarının gurur duyması gereken şeyler olduğunu söylemek istiyordum. Ama şerifin helikopteri havalanıp bankanın üstünden geçti. Banka deprem oluyormuş gibi sarsılırken sözcüklerim de helikopterle birlikte gitti. Jocelyn Jones'u masasında farklı dünyaları düşünürken bıraktım.

36

Dergi yedi ay önce yayımlanmıştı. Linus Simonson ve ortaklarıyla ilgili haber kapak haberi değildi, ama kapakta "Hollywood'un şece şirişimcileri" şeklinde reklamı yapılıyordu. Haber dörtlünün sırada bekleyen altıncı kulübünün açılışına odaklanmıştı. Haber Simonson'dan gece gezginlerinin kralı olarak söz ediyor, kendisine yapılan yasal ödemeyle satın aldığı tek bir bardan bir imparatorluk yarattığını anlatıyordu. İlk olarak Hollywood ve Caheunga'nın dışındaki bir sokaktaki kulübü satın almış, yenilemiş, ışık sayısını yarıya indirmiş, içki karışımları ve iki artı ikinin kaç ettiğini bilmelerinden çok görünümleri ve dövmeleriyle dikkat çeken kadın barmenleri çalıştırıyordu. Müzik gürültülüydü. Yirmi dolar giriş ücreti bastıran, kravat takmayan ya da beyaz gömlek giymeyen müşterileri kabul ediyordu. Kulübün dışındaki duvarda adı yazılı değildi ve rehberde de kaydı yoktu. Ön kapının üstündeki parlak mavi neon ok, ticari girişimin tek işaretiydi. Ama kısa süre sonra oka artık gerek kalmamış ve çıkarılmıştı, çünkü kapıdan sokağın başına kadar uzanan bir kuyruk oluyordu her zaman.

Haber Linus'ın -yazının sonuna dek ondan ilk adıyla söz ediliyordu- daha sonra Beverly Hills Lisesi günlerinden kalma üç arkadaşıyla ortak olup altı ayda bir yeni kulüp açmaya başladığını anlatarak devam ediyordu.

Girişimciler büyük oranda ilk kulüpteki hareketleri takip ediyorlardı. Eski bir yer alıyor, yenileyip yeniden açıyor, haberi yayıyor ve Hollywood ünlüleri arasında yayılmasını bekliyorlardı. İsimsiz bardan sonra, açılan bar grubu bir edebi veya müzikal temayı izleyen bir tarzda ve isimde hizmet vermeye başladı.

Grubun satın alıp kapattığı ve sonra yeniden açtığı Nat's Days of the Locust'du ve Nathanael West ve klasik Hollywood romanına bir gönderme niteliğindeydi.

Bu onların seçtikleri bir isim değildi. Orası onlarca yıldır Nat's olarak biliniyordu ve çoğu müşterisi oraya Nat King Cole'un adının verildiğine inanıyordu, iki şekilde de isim güzeldi ve grup da öyle bırakmaya karar vermişti.

Nat's aynı zamanda Dorsey ve Cross'un vurulduğu yerdi. Hatta, dergideki haber Dorsey'in barda öldürülmesinin barın satış fiyatını düşürdüğünü bile söylüyordu. Hatta kelepirdi. Ama bar -ismi değiştirilmeksizin- yeniden açılıp gece kuşlarına hizmet vermeye başladıktan sonra barın geçmişi yalnızca gizemli havasına katkıda bulunmuştu. Şelişmekte olan şirketlerine Dört Kral Ortaklığı adını veren liseli arkadaşların bir diğer yeni ve büyük başarısıydı bu.

Hayatımda uzun süre tesadüflere inanmadım.

Şimdi bunu bunu daha iyi biliyorum. Ama tesadüfcükler var, tesadüfler var. Art Pepper çalarken Kiz Rider'ın evime gelip yüce şovenler konusunu açması tesadüftü.

Ama Mercedes'imde oturup dergiyi okurken Linus Simonson'ın, teslim edilmesi için sayıp hazırladığı 2 milyonun çalınmasını soruşturan iki dedektifin vurulduğu barı satın alması hikâyesini yutmuyordum. Bunun bir tesadüf olduğunu bir an bile düşünmedim. Bunun saf kibir olduğunu düşünüyordum.

İsimsiz bar ve Nat'sın yanı sıra dörtlü aynı zamanda Kings' Crossing, Chefs ve Cozy's Last Stand isimli barlar da açmıştı. Derginin haberine göre son bara ortadan kaybolan bir arkadaşın adı verilmişti. Dergi haberinin nedeni olan yeni barın adı Doghouse Reilly's olacaktı. Raymond Chandler'ın romanındaki özel dedektif Philip Marlowe tarafından kullanılan takma isimdi bu.

Haber dörtlünün operasyonunun arkasındaki mali konulara derinlemesine girmiyordu. Sözde başarı hikâyesinden çok olayın gösteriş yanıyla ilgileniyordu, ilk barın kazancının grubun geniş-

lemesini desteklediği bildiriliyordu, ilk bardan elde edilen kâr ikinci ve sonrakiler için maddi destek sağlamıştı.

Ama çizilen tablo tamamen olumlu değildi.

Makalenin yazan yazıyı bu dört kralın kendi başarılarının kurbanı haline gelebileceğini söyleyerek bitiriyordu.

Teoriye göre, Hollywood'daki siyah giyinen gece müşterilerinin sayısı sınırlıydı ve altı bar açıp işletmek müşteri sayısını genişletmiyor, yalnızca dağıtıyordu.

Haber ayrıca tahtın pek çok talibi olduğunu ve son yıllarda bir sürü basit ve sıradan barın açıldığını ifade ediyordu.

Haber son olarak, geçen cuma gece yarısında isimsiz kulübe girmek için bekleyenlerden oluşan bir kuyruk bulunmadığını söylüyordu. Mavi oku tekrar koyma zamanının gelmiş olabileceği şeklinde alaycı bir öneri de getiriyordu.

Dergiyi klasöre koyarak düşünmeye başladım.

Her şeyin bir araya geldiğini hissediyordum, içgüdüsel olarak yaklaştığımı bildiğim için heyecanlıydım. Bütün cevapları bilmiyordum, ama deneyimlerini bana bütün cevapların yakın olduğunu söylüyordu. Artık elimde takip edeceğim bir yön vardı. Angella Benton'ın cesedine bakalı dört yıldan fazla olmuştu ve sonunda sağlam bir şüphelim vardı.

Torpido gözünü açıp cep telefonumu çıkardım.

Kendi evimi aramanın bir sakıncası olacağını sanmıyordum. Mesajları kontrol ettiğimde iki mesaj olduğunu gördüm, ilki Janis Langwiser'dandı. Kısa ve şirin bir mesajdı.

"Benim. Bütün önlemleri alarak beni ara."

Bunun telefon kulübesi anlamına geldiğini biliyordum. Sonraki mesaj Roy Lindell'dendi. O da aynı kısalıktaydı.

"Pekâlâ serseri, elimde senin için bir şey var. Beni ara."

Etrafıma bakındım. San Vicente'deki postanenin önüne park etmiştim. Parkometreye para atmam gerekiyordu, ama bozuklu-

ğum hem ona, hem de telefona yetmezdi. Ama postanede telefon ve diğer makinelerden pul almak için para bozma makinesi bulabileceğimi düşündüm. Arabadan inip içeri girdim.

Esas postane kapalıydı, ama iş saatleri dışında çalışan bir bölümünde aradığım telefonu ve bozuk para makinesini buldum. Önce Langwiser'i aradım, çünkü soruşturmayı Lindell'den benim için öğrenmesini istediğim bilginin ötesine taşımıştım.

Langwiser'i cep telefonundan aradım, ama hâlâ ofisteydi.

"Foreman'dan ne öğrendin?" diye sordum hemen konuya girerek.

"Bu çok gizli kalmalı, Harry. Jim'le konuştum ve durumu ona açıkladığımda benimle bu konuda konuşmakta bir sakınca görmedi. Ama bu bilginin raporlara girmemesi ve kaynağını asla açıklamaman uyarısında bulundu."

"Sorun değil. Zaten ben artık rapor yazmıyorum."

"Bu kadar aceleci ve düşüncesiz olma. Artık polis değilsin ve avukat da değilsin. Yasal bir koruman yok."

"Özel dedektif lisansım var."

"Dediğim gibi hukuki koruman yok. Hakim kaynağını sorduğunda ya söylemek zorunda kalırsın ya da ceza alırsın. Bu da büyük olasılıkla hapse girmen anlamına gelir. Hapis eski polislere pek iyi gelmez."

"Tamam, anlıyorum. Yine de sorun değil."

Gerçek şu ki, bu konunun nasıl olup da hakim karşısına çıkacağını anlamıyordum. Hapis olasılığı beni pek endişelendirmiyordu.

"Tamam, her şeyi açıkça konuşalım da. Jim bana Simonson'ın elli bin doları kabul ettiğini söyledi."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. O kadar da fazla değilmiş. Yüzde otuz beşini avukat almış. Ayrıca dava ücretini de ödemesi gerekmiş."

Dava üzerinde çalışan avukat saatlik fatura kesmeyerek anlaşılan rakamın yüzde otuz beşini almıştı.

Bu da Simonson'ın otuz bin dolar civarında bir para aldığı anlamına geliyordu. Konu, işini bırakıp bar imparatorluğu kurmak olunca o kadar da büyük bir para değildi bu.

Hissettiğim heyecan daha da artmıştı. Tazminatın düşük olacağından kuşkulanıyordum, ama bu kadar küçük olmasını da beklemiyordum. Kendi kendimi ikna etmeye başlıyordum.

"Foreman dava konusunda başka bir şey söyledi mi?"

"Yalnızca tek bir şey. Gizlilik anlaşması üzerinde ısrar eden Simonson'mış ve anlaşmanın kendisi sıra dışıymış. Tazminatın bedeli kimseye açıklanmadığı gibi halka açık bir kaydı da olmayacakmış."

"Zaten olay mahkemeye de gitmedi."

"Biliyorum, ama BankLA hisseleri halka ait olan bir şirket. Bu yüzden gizlilik anlaşmasına göre, Simonson'ın ismi bütün mali kayıtlarda takma isim şeklinde geçiyormuş. Yine kendi isteğiyle Bay King adını kullanmış."

Cevap vermeden bunu düşündüm.

"Eee, nasıl bir iş çıkardım, Harry?"

"Harika bir iş, Janis. Aklıma geldi de, benim için çok uğraşıyorsun. Bunun için bana bir fatura kesmek istemediğinden emin misin?"

"Evet, eminim. Sana hâlâ borçluyum."

"Yok, artık ben sana borçluyum. Benim için son bir şey daha yapmanı istiyorum. Yarın bildiklerimi büyüklerime anlatmaya karar verdim. Sen de orada olursan iyi olur. Bilirsin, bu insanların yanında sınırı geçmek istemem."

"Yanında olacağım. Nerede?"

"Önce ajandana bakmak ister misin?"

"Sabah boş olduğumu biliyorum. Burada mı yapmak istersin yoksa karakola mı gideceksin?"

"Hayır, şu yetki sınırları konusu var. Senin ofisinde olmasını tercih ederim. Altı ya da yedi kişiyi alacakbir yerin var mı?"

"Konferans odasını ayarlarım. Kaçta?"

"Dokuz nasıl?"

"İyi. İstersen erken gel, önce her şeyi ikimiz konuşuruz."

"Bu iyi olur. Sekiz otuzda görüşürüz."

"Orada olacağım. Sence tamam mı?"

Ne demek istediğini biliyordum. LAPD ve FBI'ı davayı tekrar ele alma konusunda zorlayacak gerçek kanıt olmasa bile bir hikâyem var mıydı?

"Her şey yerine oturuyor. Bakacağım tek bir şey daha var. Ardından bu işi tutuklamalar yapabilecek ve kapıları çalabilecek birilerine devretmem gerekiyor."

"Anladım. Yarın görüşürüz. Ve bu işi atlattığın için memnunum. Gerçekten."

"Ya, ben de. Teşekkürler, Janis."

Telefonu kapattıktan sonra parkometreyi unuttuğumu hatırladım. Para atmak için dışarı çıktım, ama geç kalmıştım. Batı Hollywood Park Görevlileri benden önce davranmıştı. Bileti ön camda bırakıp içeri geri döndüm. Lindell'i ofisinden çıkmak üzereyken yakaladım.

"Ne buldun?"

"Sen bir serserisin, Bosch. Kirli çamaşırlarını bana yıkatıyorsun."

Birden niye sinirlendiğini anladım.

"Plaka numarası mı?"

"Evet, plaka numarası. Sanki bilmiyordun. Eski karına aitmiş, be adam. Beni de kendi pisliğinin içine çekmen hiç hoşuma

gitmedi. Ya kadını öldür ya da üstesinden gel artık, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne demek istediğini anladığımı kabul ettim, ama ne önerdiğini anlamıyordum. Plakayı kontrol ettirerek onu gerçekten sinirlendirdiğimin farkındaydım.

"Roy, söyleyebileceğim tek şey şu ki, bilmiyordum. Özür dilerim. Haklısın. Seni bu işin içine çekmemeliydim ve bunu için özür dilerim."

Bir sessizlik oldu ve onu yatıştırdığımı düşündüm.

"Roy?"

"Ne var?"

"Plakanın kayıtlı olduğu adresi not ettin mi?"

"Sen Tanrı'nın belası bir serserisin."

Bir dakika daha söylendi, ama sonunda homurdanarak Eleanor'un adresini verdi. Herhangi bir apartman numarası yoktu. Demek yalnızca araba bakımından sınıf atlamakla kalmamıştı, artık bir evde yaşıyordu.

"Teşekkürler, Roy. Bu son. Söz veriyorum. Sana sorduğum öteki konuda bir şey bulabildin mi?"

"İşe yarar bir şey yok. Adamın sicili temiz. Gençliğinde bir şeyler varmış, ama hepsi mühürlenmiş. Ben de fazla ileri gitmedim."

"Tamam."

Gençliğindeki şeylerin Beverly Hills Lisesi'ndeki sınıf arkadaşlarını, şimdiki ortaklarını içerip içermediğini merak ettim.

"Bir diğer nokta onun minik Simonson olduğu. Bir başka Linus Simonson daha var kayıtlarda. Yaşına bakılırsa ötekinin babası gibi görünüyor."

"Onun hakkında neler var?"

"Vergi cezası ve iflas var. Eski şeyler."

"Ne kadar eski?"

"Vergi her zamanki gibi en önce çıktı. Doksan dörtteymiş, iki yıl sonra da adam iflas etmiş. Kim bu Linus ve onu neden kontrol etmemi istedin?"

Postanenin duvarındaki aranan resmine bakarken cevap vermedim. Seri tecavüzcüydü bu. Ama aslında ona bakmıyordum. Linus'a bakıyordum. Yeni bir parça daha yerine otururken iç devreler üzerinde çalışıyordum. Linus babasıyla aynı hatayı yapmayacağını söylemişti. Babası iflas etmiş ve Ulusal Vergi Dairesi gırtlağına çökmüştü.

Bütün bunların içinden ortaya çıkan soru, bir işi ve babasının desteği olmayan bir adamın cebindeki otuz bin papelle nasıl olup da bir barı, ardından bir diğerini, sonra bir yenisini satın aldığı ve onları restore ettiğiydi.

Eğer şartları uygunsa kredi almış olabilirdi. Ya da belki de 2 milyon dolarla yapmıştı bunları.

"Bosch, orada mısın?"

Daldığım yerden çıktım.

"Evet, buradayım."

"Sana bir soru sordum. Kim bu adam? Film işinde mi?"

"Öyle görünüyor, Roy. Yarın sabah ne yapıyorsun?"

"Her zaman yaptığım şeyi. Neden?"

"Bu işin bir parçası olmak istiyorsan yarın sabah dokuzda avukatımın ofisinde ol. Ve geç kalma."

"Bu adamın Marty'yle bir bağlantısı var mı? Eğer adamımız oysa bu işin bir parçası olmak istemiyorum. Hepsini istiyorum."

"Henüz bilmiyorum. Ama bizi ona yaklaştıracaktır, bu kesin."

Lindell daha fazla soru sormak istedi, ama ona izin vermedim. Başka aramam gereken kişiler de vardı.

Ona Langwiser'in adını ve adresini verdim, sonunda dokuzda orada olacağını söyledi. Telefonu kapatıp Sandor Szatmari'yi aradım. Ona da daveti tekrarladım.

Kesinlikle geleceğini söyledi.

Son olarak, Parker Center'daki idare ofisinden Kiz Rider'ı aradım, davetimi tekrarladım. Beş saniye içinde öfke metrede sıfırdan altmışa kadar çıkmayı başardı.

"Harry, seni bu konuda uyarmıştım. Başını büyük derde sokacaksın. Bir dava üzerinde canın istediği gibi çalışıp zamanı geldiğini düşündüğün zaman özel soruşturmanın sırlarını paylaşmak için ekibi toplamaya kalkamazsın."

"Kiz, bunu yaptım bile. Yalnızca orada olmak isteyip istemediğine karar ver. LAPD'den birisine güzel bir iş düşecek. Ben bu kişinin sen olabileceğini düşündüm. Ama ilgilenmiyorsan SCM'yi arayabilirim."

"Kahretsin, Harry."

"İçinde misin, dışında mı?"

Uzun bir duraklama oldu.

"İçindeyim. Ama, Harry, seni korumayacağım."

"Bunu beklemiyorum."

"Avukatın kim?"

Ona bilgiyi verdikten Sonra telefonu kapatmaya hazırdım. Bozulan ilişkimizle ilgili olarak büyük bir korku hissettim. Bu tahribat kalıcı gibi görünüyordu.

"Tamam, o zaman görüşürüz," dedim.

"Evet, görüşeceğiz," dedi sert bir şekilde.

Bir şeye ihtiyacım olduğunu hatırladım.

"Oh, Kiz. Seri numaraların orijinalini bulabilir misin? Cinayet defterinde olmalı."

"Hangi seri numaraları?"

Açıkladım, arayacağını söyledi. Ona teşekkür edip telefonu kapattım. Arabama gidip camdaki cezayı aldım. İçeri girip iyi şans getirmesi için omzumun üzerinden arka koltuğa attım.

Saat neredeyse yedi olmuştu. Hollywood kulübünün on on bire kadar hareketlenmediğini biliyordum, içimde büyük bir güç vardı ve eve gidip bekleyerek azaltmak istemiyordum. Parmağımla kontrol panelinin üzerinde davul çalarak düşünmeye başladım.

Parmaklarım kısa süre içinde Quienton McKinzie'nin bana öğrettiği müziği çalar oldu. Bunu fark edince önümdeki birkaç saati nasıl geçireceğime karar verdim.

Tekrar cep telefonumu çıkardım.

37

Sugar Ray McK Splendid Age'deki odasında, sandalyesine oturmuş beni bekliyordu. Dışarı çıkacağını gösteren tek işaret başındaki tepesi düz ve yuvarlak şapkasıydı. Bir keresinde bana yalnızca müzik dinlemeye çıkarken bu şapkayı taktığını söylemişti, bu da artık şapkayı çok nadir giydiği anlamına geliyordu. Şapkasının altından, gözleri uzun süredir olmadığı kadar keskin bakıyordu.

"Bu çok eğlenceli olacak," dedi. Bu sözler üzerine çok fazla MTV seyredip seyretmediğini merak ettim.

"Umarım ilk açılış için uygun grupları vardır. Kontrol etmedim bile."

"Merak etme, iyi olacak."

Son sözleri uzatarak söylemişti.

"Çıkmadan önce televizyon rehberini okumak için kullandığın büyüteci alabilir miyim?"

"Elbette. Neye ihtiyacın var?"

Sandalyesinin kolundaki bir cepten büyütecini çıkardı. Bu arada ben de seri numaralarının bulunduğu rapora gömleğimin cebinden çıkardım. Sugar Ray'in bana verdiği büyüteçle yatağa gidip lambayı yaktım. Sayfayı abajurun üstüne koyup Jocelyn

Jones'un imzasını büyüteçle inceledim. Onun ofisindeyken gördüğüm şeyi doğrulamıştım.

"Ne o, Harry?" diye sordu Sugar Ray.

Büyüteci ona uzatıp kâğıdı tekrar katladım.

"Üzerinde çalıştığım bir şey. Kalpazanın titremesi denir."

"Hmmm. Dostum, benim her yerim titriyor."

Gülümsedim.

"Hepimiz öyle ya da böyle titreriz. Hadi, gidip biraz müzik dinleyelim bakalım."

"Gidiyorum. Lambayı kapat. Çok para yazıyor."

Dışarı çıktık. Holde yürürken Melissa Royal'ı ve o anda annesinin yanında olup olamayacağını düşündüm.

Pek sanmıyordum, içimi bir korku sardı, çünkü Melissa'ya benim yanlış adam olduğumu anlatma zamanı yaklaşıyordu.

Merkezde çalışan bir hamal Sugar Ray'i arabaya bindirmeme yardımcı oldu. Mercedes SUV'du ve onun binemeyeceği kadar yüksekti. Sugar Ray'i bir daha dışarı çıkaracak olursam bunu hatırlamalıydım.

Baked Potato'ya gidip yemek yiyerek Four Squared adlı dörtlünün açılış müziğini dinledik, iyi, ama biraz yorgundular. Billy Strayhorn'un müziğine düşkünlerdi, ben de öyle olduğum için fark etmiyordu.

Sugar Ray için de fark etmiyordu. Yüzü aydınlanmıştı ve dinlerken omuzlarıyla tempo tutuyordu.

Çalarlarken hiç konuşmuyor ve her şarkının sonunda coşkuyla alkışlıyordu. Gözlerinde büyük bir saygı görüyordum. ġarkı ve besteye duyulan saygıydı bu.

Müzisyenler onu tanımadılar. Çok az insan onun bir deri bir kemik kaldığını bilirdi. Ama bu Sugar Ray'i rahatsız etmiyor, akşamımızın keyfini bir nebze olsun kaçırmıyordu, ilk gruptan

sonra canlılığını yitirdiğini fark ettim. Saat dokuzu geçmişti ve onun uyku saati gelmişti.

Rüyalarında hâlâ çalabildiğini söylemişti bana. Benim de dört yıldır rüyalarımda aradığım adamın yüzüne bakma zamanım gelmişti. Rozetim, bir dayanağım yoktu. Sabah bu trenden inmem gerektiğini biliyordum. Daha doğrusu atılacağımı. Ama bu benim Linus Simonson'la yüzleşemeyeceğim, onu tartamayacağım, hatta belki kendisini kimin bulduğunu bildiremeyeceğim anlamına gelmezdi.

Splendid Age'e geri döndüğümüzde ön koltukta uyumakta olan Sugar Ray'i arabada bırakıp hamalı bulmaya gittim. Baked Potato'dan çıktıktan Sonra onu Mercedes'e bindirmek çok zahmetli olmuştu.

Onu yavaşça sarsıp uyandırdım, kaldırıma indirdik, içeri sokup odasına çıkardık. Yatağın üzerinde oturup içinde bulunduğu uykulu halden kurtulmaya çalışırken bana nerede olduğumu sordu.

"Tam yanındaydım, Sugar Ray," dedim.

"Pratik yapıyor musun?"

"Her fırsatta."

Dışarıda geçirdiğimiz akşamı şimdiden unutmuş olabileceğini fark ettim. Belki de oraya bir ders için geldiğimi düşünmüştü. Hafızasını bu kadar çabuk kaybettiği için onun yerine kendimi kötü hissettim.

"Sugar Ray, gitmem lazım. Yapacak işlerim var."

"Tamam, Henry."

"Harry."

"Ben de öyle dedim."

"Oh. Televizyonu açmamı ister misin, yoksa uyuyacak mısın?"

"Bir sakıncası yoksa televizyonu açarsan çok iyi olur."

Lawton Cross'un odasındaki gibi duvara monte edilmiş plan televizyonu açtım. CNN çıktı, Sugar Ray onun kalmasını istedi. Yanına gidip omzunu sıvazladım, sonra kapıya yöneldim.

"Lüks Hayat," dedi arkamdan.

Dönüp ona baktım. Gülümsüyordu. Lüks Hayat dinlediğimiz son şarkıydı. Hatırlıyordu.

"Bu şarkıyı çok seviyorum," dedi.

"Ya, ben de."

Çalıntı bir hayatın kralını bulmak için geceye çıkarken onu lüks hayatın hatıralarıyla baş başa bıraktım.

Silahsızdım, ama korkmuyordum. Angella Benton'ın son duaları benimle birlikteydi.

38

Saat onu biraz geçe Hollywood Bulvarı'nın yarım blok güneyindeki Cherokee'de bulunan Nat'sın kapısına yaklaştım. Vakit hâlâ erkendi, ama içeri girmek için: kuyrukta bekleyen insanlar yoktu. Kadife halat da. Kimin içeri girip kimin giremeyeceğini belirleyen bir kapıcı da.

Giriş ücretini alan biri de. İçeri girdiğimde neredeyse hiç müşteri de yoktu.

Eskiden hayatın diğer yönleri kadar alkole de kendini adamış olan müşterilerin doldurduğu bir meyhaneyken birkaç kez gelmiştim Nat's'e. Orası kendine sevgili seçeceğin bir yer değildi, bir işi olmayan fahişeleri saymazsan tabi. Ünlülerin seyredileceği bir yer de değildi. Orası içki içme yeriydi ve varlığının bütün amacı buydu ki bu dürüst bir karakteri gösteriyordu, içeri girip cilalanmış pirinçleri ve zengin ahşapları görünce buranın artık sahip olduğu şeyin çekicilik olduğunu ve bunun uzun süreli bir özellik olmadığını düşündüm. Açılış gecesinde kaç kişinin kuyruğa girdiği önemli değildi.

Burası fazla ileri gidecek bir yer değildi. Bunu on beş saniye içinde anlamıştım. Daha ilk martini karıştırılmadan çalkalanarak buzlu bardağa konup siyah peçetenin üzerine bırakılmadan önce mahvolmaya mahkûmdu.

Florida'dan gelmişe benzeyen ve California Cool'a ihtiyaç duyar gjbi görünen iki üç turistin bulunduğa bara gittim doğruca. Barmen kız uzun boylu ve zayıftı, üzerinde de zorunlu olan siyah kot ve meme uçlarını müşterilerle tanıştıran bir body giymişti. Bir koluna sarılı siyah yılanın çatallı kırmızı dili iğne izlerinin belirgin olduğu dirseğinin iç tarafını yalıyordu.

Kızın saçları benimkinden daha kısaydı ve ensesinde bir barkod dövmesi vardı. Aklıma bir gece önce Eleanor Wish'in ensesinin ne kadar hoşuma gittiği gelmişti.

"On dolarlık giriş ücreti var," dedi barmen. "Size ne verebilirim?"

"Neyin giriş ücreti bu. Burası ölü bir yer."

"Ortalıkta dolaşmak. Bu on dolar."

Parayı vermek için bir girişimde bulunmadım.

Bara eğilip sessizce sordum.

"Linus nerede?"

"Bu gece burada değil."

"O zaman nerede. Onunla konuşmam gerek."

"Chet's'dedir herhalde. Ofisi orada. Gece yarısından sonra mekânları dolaşmaya başlar. On dolan ödüyor musun?"

"Sanmam. Ben gidiyorum."

Kaşlarını çattı.

"Sen polissin, değil mi?"

Gururla gülümsedim.

"Yirmi sekizinci yılıma giriyorum."

Emekli olmasaydım yirmi sekiz yıl olacağı kısmını atlardım. Telefona gidip bir polisin geldiği haberini yayacağını biliyordum.

Bu benim işime gelirdi. Cebime uzanıp on doları çıkardım, bara attım.

"Bu giriş ücreti değil. Senin için. Bir kuaföre git."

Yüzüne şirin gamzelerini ortaya çıkaran abartılı bir gülücük yapıştırdı. On doları kaptı.

"Teşekkürler, babacığım."

Dışarı çıkarken gülümsedim.

LaBrea yakınındaki Santa Monica'da bulunan Chet'se varmam on beş dakika sürdü. Haberin sonunda Dört Kralın bütün barlarının listesini veren Los Angeles Magazine sayesinde adresi kolayca bulmuştum.

Yine kuyruk yoktu ve çok az müşteri vardı.

Turist kitaplarında ve dergilerinde sıkı bir yer olduğu söylendikten sonra boğulup gittiğini düşünmeye başlamıştım. Chefs, o kadar belirgin olmayan memeleri ve dövmeleri dışında somurtkan barmenine varana kadar Nat's'in bir kopyasıydı neredeyse. Burada hoşuma giden tek şey müzikti, içeri girdiğimde Chet Baker'ın 'Serin Ateş'i çalıyordu. Bunun üzerine kralın belki de zevkli biri olabileceğini düşündüm.

Barmen kız insanda bir deja vu hissi yaratıyordu.

Uzun boylu, zayıf ve kolundaki Marilyn Monroe dövmesi hariç siyahlar içindeydi.

"Polis misin?" diye sordu ben bir şey söylemeden.

"Kız kardeşinle konuştun galiba. Herhalde sana giriş ücreti ödemediğimi söylemiştir."

"Öyle bir şey söyledi."

"Linus nerede?"

"Ofisinde. Geldiğini ona söyledim."

"Çok naziksin."

Bardan geri çekilip kolundaki dövmeyi işaret ettim.

"Annen mi?"

"Hey buraya gel de bir bak."

Barın üstünden eğildim. Dirseğini büküp kaslarını gerip bırakmaya başladı. Marilyn'in yanakları şişip iniyordu.

"O işi yapıyor gibi, değil mi?" dedi barmen kız.

"Çok şirin," dedim. "Eminim bunu bütün oğlanlara gösteriyorsundur."

"On dolar eder mi?"

O işi on dolara yaptırabileceğim yerler bildiğimi söylemek üzereyken vazgeçtim. Kızı orada bırakıp ofise giden yolu buldum. Tuvaletlerin kapılarını geçtim, müdüriyetin kapısını bulup çalmadan içeri girdim.

Karşıma yine bir koridor ve üzerinde sıralanmış olan kapılar çıktı. Üçüncü kapı Linus'ınkiydi. Onu da çalmadan açtım.

Linus Simonson kalabalık bir masanın arkasında oturuyordu. Onu dergideki fotoğrafından tanıdım.

Masasında bir şişe viski ve bir kadeh vardı. Ofiste ayrıca bir deri kanepe vardı ve üzerinde yine dergiden tanıdığım ortaklardan biri oturuyordu. Adı James Oliphant'dı.

Ayaklarını sehpaya dayamıştı ve polis olduğunu söyleyen birinin ziyaretinden hiç endişelenmişe benzemiyordu.

"Hey, dostum, sen polis olmalısın," dedi Simonson bana elini sallayarak. "Kapıyı kapat."

İçeri girip kendimi tanıttım. Polis olduğumu söylemedim.

"Ben Linus, bu da Jim. Ne var? Senin için ne yapabiliriz?"

Saklayacak bir şeyim yokmuş gibi ellerimi uzattım.

"Benim için ne yapabileceğinizi bilmiyorum.

Yalnızca gelip kendimi tanıtmak istedim. Angella Benton davası üzerinde çalışıyorum ve bu kuşkusuz BankLA davasını da içeriyor, bu yüzden işte buradayım."

"Oh, vay canına, BankLA. Antik tarih söz konusu yani."

Ortağına bakıp güldü.

"Sanki başka bir hayatta oldu o olay. O konuya girmek istemiyorum, dostum. Kötü anıları canlandırıyor."

"Ya, evet, ama sizin için Angella Benton için olduğu kadar kötü olmamalı."

Simonson birden ciddileşti ve öne doğru eğildi.

"Neler olduğunu anlamıyorum, ahbap. Burada ne arıyorsun? Sen polis değilsin. Polisler gezerler. Eğer polissen bile yasal değilsin. Ne istiyorsun? Rozetini göreyim."

"Kimseye rozetim olduğunu söylemedim. Eskiden polistim, artık değilim. Hatta belki sözünü ettiğin o başka hayattan beni hatırlayabilirsin."

Simonson Oliphant'a bakıp alaycı bir şekilde sırıttı.

"Nereden hatırlayacakmışım seni?"

"Kıçından kurşun yediğinde oradaydım. Ama o kadar çok çırpınıyor ve bağırıyordun ki bana bakacak zamanın olmamıştır."

Ama Simonson'ın gözleri beni tanıdığını gösterir gibi kocaman olmuştu. Belki fiziksel olarak tanımamıştı, ama kim olduğumu ve ne yaptığımı anlamıştı.

"Kahretsin, sen osun. Oradaki polis. Ateş edip şeyi vuran sendin..."

Bir isim söylemeden önce kendini tuttu.

Oliphant'a baktı.

"Soyguncular dan birini vuran polis bu."

Oliphant'a baktım ve gözlerindeki tanımayı -fiziksel tanımayı- nefret veya öfkeye benzer duyguyu gördüm.

"Bu kesin değil, çünkü soyguncuyu yakalayamadık. Ama evet, galiba onu vurdum. O bendim."

Bunu gururlu bir gülümsemeyle söylemiştim.

Simonson'a dönerken hâlâ gülümsüyordum.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu Simonson.

"Ben mi? Hiç vazgeçmeyecek, durmayacak biri için çalışıyorum. Angella Benton'ı kimin öldürdüğünü bulacak. Ölene ya da öğrenene kadar aramaya devam edecek."

Simonson yine küstah bir şekilde güldü.

"Ona ve sana iyi şanslar, Bay Bosch. Artık gitmen gerekiyor. Biraz meşgulüz de."

Başımı sallayıp repertuarımdaki en ölümcül bakışla Oliphant'a baktım.

"O halde sizinle görüşeceğiz çocuklar."

Kapıdan çıkıp bara geri döndüm. Chet Baker şimdi 'Komik Sevgilim'i çalıyordu. Barmen kızın kolunu benim oturduğum yerde oturan iki adama gösterdiğini gördüm. Adamlar kahkahalarla gülüyorlardı. Dergideki fotoğraftan onların diğer iki ortak olduğunu hatırladım.

Beni gördüklerinde kahkahaları kesildi ve kapıdan çıkana kadar bakışlarını üzerimde hissettim.

39

Eve dönerken Sunset'deki yirmi dört saat açık olan Ralph's'de durup bir paket kahve aldım. Gece yarısıyla ertesi sabah Langwiser'ın ofisinde gerçekleşecek olan sohbet arasında fazla uyuyabileceğimi sanmıyordum. Yarın sunacağım hikâyeyi oluşturmak için her şeyin üstünden geçmem gerekiyordu.

Evime giden tepeyi çıkarken beni takip eden birinin olup olmadığını göremeyeceğim kadar viraj vardı yolda. Ama bir virajı aldıktan Sonra yolcu camından dışarı baktığınızda az önce geçmiş olduğunuz yolu görebiliyordunuz. Burada yavaşlayıp bir takipçinin olup olmadığını kontrol etmek alışkanlığım vardı her zaman.

Bu gece her zamankinden daha fazla yavaşlayıp daha uzun süre bekledim. Chet's'e yaptığım ziyaretin bir tehditten başka bir şey olarak algılanacağını sanmıyordum ve yanılmamıştım. Aşa-

ğıya bakınca ışıkları sönük bir arabanın tepeye tırmanmakta olduğunu gördüm. Gaz pedalına basıp yavaş yavaş hızlandım. Bir sonraki virajdan sonra gaza iyice yüklenip aramızdaki mesafeyi açtım. Evimin yanındaki garaja kadar girip kahve torbasıyla hızla aşağıya indim. Garajın en karanlık köşesine gidip bekledim. Takipçi arabanın sesi görüntüsünden önce geldi. Sonra önümden geçmesini seyrettim. Uzun bir Jaguar'dı bu. Arka koltukta birisi sigara yakarken alevin parıltısından arabanın dolu olduğunu gördüm. Dört kral benim için geliyordu.

Jaguar geçtikten Sonra caddenin karşısındaki çalıların kızardığını gördüm ve evimin hemen ilerisinde durduklarını anladım. Mutfağa açılan kapıdan içeri girdim, arkamdan kapıyı kilitledim.

Rozeti olmayan insanların yardım için polisi aradıkları andı bu. Acele edin, lütfen! Geliyorlar! diye fısıldadıkları andı. Ama rozetim olsa da olmasa da artık bunun benim için bir seçenek olmadığını biliyordum. Bu benim oyunumdu ve o anda hangi yetkiye sahip olup olmadığım umurumda bile değildi.

Rozetimi ve tabancamı Hollywood Birimi'ndeki masamın çekmecesinde bıraktığımdan beri tabanca taşımıyordum. Ama bir silahım vardı. Özel koruma için glock P7 almıştım. Yatak odasındaki dolapta bir beze sarılı olarak kutuda duruyordu. Ralph's torbasını tezgâha bırakıp koridora çıktım ve ışıkları yakmadan yatak odasına girdim.

Dolabı açtığımda içeride beni bekleyen biri tarafından büyük bir güçle geriye itildim. Karşıdaki duvara çarpıp yere kaydım. Hemen üstüme çıkıp tabancasını çenemin altına dayadı. Başımı kaldırmayı başardım ve verandaya açılan sürgülü kapıdan içeri süzülen soluk ışıkta kim olduğunu gördüm.

"Milton. Ne halt..."

"Kapa çeneni, kahrolası. Beni gördüğüne şaşırdın mı? Bu konuda bir şey yapmadan benim üstüme sifonu çekmelerine izin vereceğimi mi sandın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Dinle, birileri var..."

"Çeneni kapa dedim sana. Disketleri istiyorum, anlıyor musun? Orijinal veri disketini istiyorum."

"Beni dinle! Beni bulmak için buraya gelmek üzere olan insanlar var. İstedikleri..."

Tabancayı o kadar sert bir şekilde çeneme dayadı ki susmak zorunda kaldım. Hissettiğim acı gözlerimin önünde kırmızı cam parçacıklarının uçuşmasına neden oluyordu. Milton tabancayı çekmeden yüzüme eğildi.

"Tabancan burada Bosch. Ve eğer işbirliği yapmazsan seni de cinayet istatistiklerine kata..."

Birden koridorda büyük bir çatırtı koptu. Ön kapının menteşelerinden koptuğunu anladım. Ardından ayak sesleri duyuldu. Milton üstümden fırlayıp koridora koştu. Tam o anda şiddetli bir mermi fırtınası koptu ve Milton duvara çarpıp yere kaydı.

Onu ben sandıklarını anladım. En fazla birkaç saniyelik zamanım olduğunu biliyordum. Hemen kalkıp sürgülü kapıya koştum. Kapıyı açarken koridordaki birinin panik halde bağırdığını duydum.

"Bu o değil!"

Ben kapıyı açarken fazla kullanılmadığı için menteşeleri gıcırdamaya başladı. Hemen verandaya çıkıp çalıntı ata atlayan bir kovboy gibi korkuluklara çıktım.

Kendimi boşlukta sallandırdım. Yedi metre aşağıda dik bir yamaç vardı. Ayın loş ışığında balkonu ve evi destekleyen demir kirişi aradım. 1994'teki depremden sonraki rekonstrüksiyonunda gözetmenlik yaptığım için evin tasarımını yakından biliyordum.

Destek kirişlerinden birine varmak için balkonun kenarında iki metre kadar ilerledim. Ellerimi ve kollarımı direğe sarıp aşağıya kaydım. Aşağıya kayarken yukarıdaki ayak seslerini duyuyordum.

"Aşağıya indi! Aşağıya indi!"

"Nereye? Göremiyorum..."

"Aşağıya indi! Siz ikiniz gidin. Biz caddeye çıkıyoruz."

Verandanın tam altındaydım. Dışarı çıkıp dik yamaçtan caddeye veya aşağıdaki vadideki evlere ulaşmaya çalışırsam kendimi silahlı adamlara karşı savunmasız bırakacağımı biliyordum. Onun yerine dönüp evin altından tepeye tırmanmaya karar verdim.

Depremden sonra kanalizasyon borusu yenilenmek zorunda kaldığı için evin altında bir hendek kazıldığını biliyordum. Ayrıca tepemde koridordaki kilimin altına açılan bir kapak da vardı. Ama evi yeniden tasarlarken bu kapağı bir kaçış noktası olarak düşünmüştüm içeri giriş değil. Bu yüzden içeriden kilitliydi ve şu anda benim bir işime yaramazdı.

Yukarı doğru çıkıp hendeği buldum ve içine girdim. Hiçbir şey görmeden el yordamıyla silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım. Tek bulabildiğim eski kanalizasyon borusunun parçalarıydı. Bulduğum üçgen biçimindeki parçayı silah olarak kullanabilirdim.

Gölge gibi hareket eden iki adam destek kirişlerinden aşağıya kaydı. Ay ışığı tabancalarının çeliğinden yansıyordu. Yansımalardan adamlardan birinin gözlük taktığını da gördüm. Dergideki fotoğraftan hatırladığım kadarıyla bu Bernard Banks'di ve gece gezginleri arasında B.B. King olarak tanınıyordu. Ben oradan çıkarken Chet's'de de görmüştüm.

İki gölge bir şeyler fısıldadıktan Sonra ayrıldılar.

Bir tanesi tepeden aşağıya inip sola dönerken diğeri, yani Banks, bulunduğu yeri korudu. Adamlardan birinin beni diğerinin bekleyen tabancasına doğru kovalaması bir tür taktik stratejisi olmalıydı. Bulunduğum yerden aşağıdaki kanyondan gelen ışıklarla siluetini görebildiğim Banks benim için zor bir hedefti. Benden beş metre ötedeydi, ama eski bir demir parçasından başka silah olarak kullanabileceğim bir şey yoktu. Ama yine de bu kadarı da yeterdi. Vietnam tünellerinde bundan çok daha zorlu görevlerin üstesinden gelmiştim. Bir keresinde düşman çevremde dolaşıp dururken bütün bir geceyi çimenlerin arasında geçirmiştim. Ve bu şehrin sokaklarında 25 yıldan uzun bir süre boyunca rozetimle hayatta kalmayı başarmıştım. Bu çocuk benimle aşık atamazdı. Hiçbirinin de atamayacağını biliyordum.

Banks kanyona doğru bakmak için dönünce hendekten çıkıp elimdeki boru parçasını sağ tarafındaki çalılara attım. Yüksek çimenlerin arasında bir hayvan yürüyormuş gâbi ses çıkmıştı. Gergin bir şekilde elinde silahıyla dönerken yamaç aşağı ona doğru yaklaşmaya başladım. Bu arada demir direklerden birini perde olarak aramızda tutmaya dikkat ediyordum.

Direğin yanına vardığımda o hâlâ sesin geldiği tarafa bakıyordu. Sonunda yanlış tarafa baktığını fark edip bana doğru döndüğünde ben yanına gelmiştim bile.

Sol yumruğum tam gözlerinin arasına inerken sağ elimle tabancasını kavrayıp emniyeti kapattım. Ağzını hedeflemiştim, ama inen yumruğum gözlüğünü ikiye ayırıp onu aynı şekilde sersemletmişti. Tek ayağımın üzerinde dönerek savurduğum tekmeyle bodoslama destek kirişlerinden birine çarpmasını sağladım. Islak bir çamaşır torbası gibi yere çöktü.

Tabancasını belime sokup onu çevirdim.

Yüzündeki kan ay ışığında siyah görünüyordu. Sırtını hemen direğe dayadım, dizlerini büküp kollarıyla sardım.

Yüzünü kollarına dayadım.

Kısa süre sonra diğerinin aşağı taraftan ona seslendiğini duydum.

"Onu buldun mu? Hey, Beeb!"

Banks'den uzaklaşıp üç metre ötede çalıların arasına çömeldim. Tabancayı belimden çıkardım. Ay ışığında markasını göremiyordum. Emniyeti olmayan siyah çelik bir tabancaydı bu. Belki de glock'du. O zaman kendi tabancam olabileceğini fark ettim. Milton bunu gırtlağıma dayamış, ardından Banks onu Milton'ın cesedinden almış olmalıydı.

Çalıların arasından yaklaşan diğer adamı duydum. Sol tarafımdan geliyordu ve Banks'e yaklaşırken bir iki metre önümden geçecekti. Onu duyana kadar bekledim.

"Banks ne yapıyorsun? Seni kedicik, hadi kalk da..."

Ensesindeki namluyu hissedince sustu.

"Tabancanı at, yoksa ölürsün."

Tabancanın yere düştüğünü duydum. Boştaki elimle uzanıp yakasının arkasını yakaladım, çevirip verandanın altına görülmeyeceğimiz bir yere çektim, ikimiz de aşağıdaki kanyona ve otoyola dönüktük.

Magazin dergisindeki resimde omzunda barın havlusu olan dördüncü kraldı bu. Bütün bu heyecanın arasında adını hatırlayamıyordum. Chet's'de Banks'le birlikte oturuyordu.

"Adın ne serseri?"

"Jimmy Fazio. Bak, ben..."

"Kapa çeneni."

Sesini kesti. Öne eğilip kulağına fısıldadım.

"Işığa bak. Burada öleceksin, Jimmy Fazio. Bu ışıklar göreceğin son ışıklar olacak."

"Lütfen..."

"Lütfen mi? Angella Benton da böyle mi söyledi? Size lütfen dedi mi?"

"Hayır, lütfen, hayır, yani, ben orada bile değildim."

"Beni inandır."

Bir şey söylemedi.

"Yoksa ölürsün."

"Tamam, ben değildim. Lütfen bana inan. İşi yapan Linus ve Vaughn'dı. Onların fikriydi ve bize bile söylemeden yaptılar bu işi. Onları durduramadık, çünkü biz bir şey bilmiyorduk."

"Ya, başka? Yalnızca konuştuğun için hayattasın şu anda."

"Bu yüzden Vaughn'ı vurduk. Linus.'onu öldürmek zorunda olduğumuzu, çünkü onun parayı alıp kızı Linus'ın üstüne atacağını söyledi."

"Ya Linus'ın vurulması? O da mı planın bir parçası mıydı?"

Başını iki yana salladı.

"Böyle bir şey olmayacaktı, ama planın nasıl işe yaraması için bunun gerekli olduğunu düşündük.

Kulüpleri satın almamız için paradan olacaktı bu."

"Ya, çok işe yaradı. Ya Marty Gessler ve Jack Dorsey?"

"Kim?"

Namluyu ensesine biraz daha bastırdım.

"Bana palavra sıkma. Bütün hikâyeyi istiyorum."

"Ben bilmi..."

"Faz! Sen kahrolası bir ödleksin!" Ses yukarıdan gelmişti. Başımı kaldırıp bakınca bir adamın bedeninin üst kısmının verandanın kenarından sarktığını gördüm.

İki eliyle bir tabancayı bize doğru uzatmıştı. Esirimi bırakıp ateş başlamadan önce kendimi yere attım. Ateş açan Oliphant bu arada çığlık da atıyordu. Verandanın altındaki korunaklı alan

mermilerin parıltısıyla aydınlanmıştı. Kurşunlar demir kirişlerden sekiyordu.

Kirişlerden birinin yanına geçip üç el ateş ettim. Çığlığı kesilince onu vurduğumu anladım. Tabancasının düşmesini, ardından dengesini kaybedip yedi metre yüksekten aşağı düşüşünü seyrettim.

Fazio'yu aradım, Banks'in yanında yerde yatmış olduğunu gördüm. Göğsünden vurulmuştu, ama hâlâ hayattaydı. Gözlerini göremiyordum, ama açık ve panik halde olduğunu biliyordum. Çenesini tutup yüzünü bana doğru çevirdim.

"Konuşabiliyor musun?"

"Ah…acıyor."

"Evet, acıyor, değil mi? Bana FBI ajanını anlat.

Nerede? Ona ne oldu?"

"Ah…"

"Polisi kim öldürdü? O da mı Linus'tı?"

"Linus…"

"Bu evet mi demek? Linus mı yaptı?"

Cevap vermedi. Onu kaybediyordum. Yavaşça yanaklarına vurup yakasından tutup sarstım.

"Hadi ahbap, gitme. Bu evet mi demekti? Fazio, polisi Linus mı öldürdü?"

Cevap gelmedi. Ölmüştü. Arkamdan bir ses geldi.

"Galiba evet demekti."

Döndüm. Simonson'di. Kilimin altındaki kapağı bulmuş ve arkamdan aşağıya inmişti. Elinde kısa namlulu bir tüfek vardı. Tabancamı yerde Fazio'nun yanında bırakarak yavaşça ayağa kalktım. Ellerimi kaldırırken Simonson'dan biraz uzaklaştım.

"Bordrodaki polisler her zaman baş belasıdır," dedi. "Buna hemen son vermek zorundaydım."

Geriye doğru bir adım daha attım, ama attığım her adımla Simonson'ın da aynısını yaptığını fark ettim.

Tüfeği yalnızca bir buçuk metre uzağımdaydı. Bir hamle yaparsam atış menzilinden kaçamayacağımı biliyordum.

Bütün yapabileceğim zaman kazanmaya çalışmaktı.

Civarda oturanlar ateş edildiğini duyup polisi aramış olmalıydı.

Simonson kalbime nişan aldı.

"Bu çok hoşuma gidecek. Bu el Cozy için."

"Cozy mi?" diye sordum, ama anlamıştım. "Cozy de kim?"

"Onu o gün vurdun. Kurtulamadı."

"Ne oldu ona?"

"Ne olduğunu sanıyorsun? Minibüsün arkasında öldü."

"Onu gömdünüz mü? Nereye?"

"Ben gömmedim. O gün biraz meşguldüm, hatırlarsın. Onlar gömdüler. Cozy tekneleri severdi. Onu denize gömdüklerini söyleyebiliriz."

Geriye doğru bir adım daha attım. Simonson da beni izledi. Verandanın altından çıkıyorduk. Polisler gelirse onu yukarıdan vurabilirlerdi.

"Ya FBI ajanı? Marty Gessler'a ne oldu?"

"Görüyor musun, önemli olan da bu. Dorsey bana ondan ve planın ne olduğundan söz ettiği zaman gitmesi gerektiğine karar verdim. Yani, o..."

Birden Simonson'ın ayağı kayınca tüfeği havaya kalktı. Klasik kıçüstü pozisyonunda yere düştü. Delirmiş gibi üstüne atladım. Tüfeğin kontrolünü ele geçirmek için boğuşmaya başladık. Daha genç ve güçlü olduğu için hemen üst pozisyona geçti. Ama deneyimsiz bir dövüşçüydü. Rakibini güçsüz hale getirmekten çok mücadelede kontrolü ele geçirmeye odaklanıyordu.

Sol elimle kısa namlulu tüfeği kavrarken diğeriyle tetik muhafazasını yakaladım. Başparmağımı parmağının arkasındaki muhafazaya sokmayı başardım.

Gözlerimi kapattı. Zihnimde bir hayal belirdi. Angella Benton'ın elleri. Hafızamdaki ve rüyalarımdaki görüntüydü bu. Bütün gücümü sol koluma aktararak ittim. Tüfeğin açısı değişti. Gözlerimi kapatıp başparmağımla tetiğe bastım. Mermi harekete geçerken hayatımda duyduğum en şiddetli patlama başımın içinde çınladı. Yüzüm alev almış gibiydi. Gözlerimi açıp Simonson'a baktım. Artık yüzü yoktu.

Üzerimden yere yuvarlanıp yüzü olması gereken yerdeki yığından insani olmayan bir hırıltı çıktı.

Bacakları görünmeyen bir bisikleti çeviriyormuş gibi havayı tekmeledi. Elleri taş kadar sert birer yumruk halini alırken ileri geri yuvarlandı, ardından hareketsiz kaldı.

Yavaşça oturdum, olanları anlamaya çalıştım.

Yüzüme dokundum, sağlamdı. Çıkan gazdan biraz yanmıştı, ama onun dışında iyiydi. Kulaklarım çınlıyordu ve o ana kadar ilk kez aşağıdaki otoyolun her zaman var olan sesini duyamadım.

Çalıların arasında bir parıltı görüp uzandım. Su şişesiydi. Doluydu ve açılmamıştı. Simonson'ın birkaç gün önce benim verandadan kazayla düşürdüğüm şişeye takıldığını fark ettim. Şişe hayatımı kurtarmıştı. Kapağını açıp suyu yüzüme döktüm. Kan ve yanığın acısından kurtulmaya çalıştım.

"Kıpırdama!"

Durduğum yerden bakınca verandadan eğilmiş başka bir adamın bana tabanca doğrulttuğunu gördüm.

Ay ışığı üniformasındaki rozetten yansıdı. Polisler gelmişti bile. Şişeyi bırakıp ellerimi iki yana açtım.

"Merak etme," dedim. "Kıpırdamıyorum."

Kollarım iki yana açık bir şekilde sırtüstü yattım.

Başımı yere koyup derin derin soludum. Kulaklarımdaki çınlama devam ediyordu, ama aynı zamanda normal ritmine dönen kalbimin sesini de duyabiliyordum.

Karanlık kutsal geceye baktım, dünyada korunamayanların bizi yukarıda beklediği yere baktım.

Henüz değil, diye düşündüm. Henüz değil.

40

Verandadaki polis tabancasını üzerime doğrultmaya devam ederken ortağı evdeki kapaktan aşağıya inip yanıma geldi. Bir elinde fener, diğerinde tabanca vardı. Gözleri neye adım attığını bilmeyen vahşi bir adamın gözleri gibi bakıyordu.

"Dön ve ellerini arkana koy," diye emretti, adrenalin sesini gerginleştirip yükseltirken.

Bana söyleneni yaptım. Bileklerimi kelepçelerken fenerini aşağıya doğru tuttu. Tanrı'ya şükür kelepçeleme tarzı FBI'ınki gibi değildi. Sakin bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"Yalnızca bilmenizi isterim ki, ben..."

"Hiçbir şey duymak istemiyorum."

"LAPD'den emekliyim ben. Hollywood'dan. Yirmi beş yıldan Sonra geçen yıl emekli oldum."

"Aferin sana. Neden bunu mahkeme için saklamıyorsun?" Evim Kuzey Hollywood Birimi'ne bağlıydı. Beni tanımaları ya da umursamaları için bir neden olmadığını biliyordum.

"Hey," dedi yukarıdaki. "Adın ne? Feneri yüzüne tut."

Yerdeki polis otuz santim uzaktan feneri yüzüme doğrulttu. Işık kör ediciydi.

"Adın ne?"

"Harry Bosch. Cinayet masasında çalıştım."

"Har..."

"Kim olduğunu biliyorum, Swanny. Tamamdır. Feneri yüzünden çek."

Swanny feneri çekti.

"Evet, tamam. Ama kelepçeler kalıyor. Mahkeme bu işi çözer... ah, Tanrım!"

Solumdaki çalılardaki yüzsüz cesede çevirmişti feneri. Linus Simonson ya da ondan geriye kalanlardı bu.

"Kusma, Swanny," dedi yukarıdaki ses. "Burası olay mahalli."

"Canın cehenneme, Hurwitz. Kusmayacağım."

Ortalıkta dolaştığını duydum. Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştım, ama otlar çok yüksekti. Yalnızca sesini dinleyebiliyordum. Cesetten cesede dolaşıyor gibiydi. Haklıydım.

"Hey biri canlı! Ambulans çağır."

Bu Banks olmalıydı. Bunu duyduğuma sevinmiştim. Hikâyemi destekleyecek bir canlıya ihtiyacım olacağını hissediyordum. Her şeyi kendisi de yaşadığından kıçını kurtarmak için bir anlaşma yapar ve olanları anlatırdı.

Dönüp oturdum. Polis verandanın altında Banks'in yanına çömelmişti. Bana baktı.

"Kıpırdamamanı söyledim."

"Yüzüm topraktayken nefes alamıyorum."

"Bir daha kıpırdama."

"Hey, Swanny," diye seslendi Hurwitz. "Evdeki var ya? Rozeti var. FBI."

"Kahretsin."

"Kahretsin."

Haklıydılar. Kahrolası bir davaydı bu. Bir saat içinde ev insan kaynıyordu. LAPD, LAFD, FBI, medya.

Sayabildiğim kadarıyla altı helikopter gece boyu gökyüzünde daireler çizdi. Gürültü o kadar yüksekti ki tüfek sesinin kulaklarımda çınlamasını tercih eder olmuştum.

LAFD Banks'i bir sedyeyle kanyondan çıkarmak için helikopter kullandı. Onunla işleri bittiğinde sağlık görevlilerini yanı-

ma çağırdım. Yüzümdeki gaz yanığı için aloe-özlü bir jel sürdüler. Bana bir aspirin verip yaraların hafif olduğunu, bir iz kalmayacağını söylediler.

Bense kör bir cerrah lazerle yüzüme peeling yapmış gibi hissediyordum.

Yamacı tırmanıp kapaktan içeri girene kadar kelepçelerimi çıkardılar. Evimde tekrar kelepçelendim ve kanepeye oturtuldum. Oturduğum yerden olay yer ekibinin üzerine üşüştüğü Milton'ın bacaklarını görebiliyordum.

Bütün ekipler geldikten sonra iş ciddiye binmeye başladı. Çoğu aynı görüntüyü takip ediyordu. Geliyor, üzüntüyle Milton'ın cesedini inceliyor, sonra bana bakmaksızın oturma odasından geçip verandaya çıkıyor, diğer üç cesede bakıyorlardı. Sonra içeri girip tek kelime etmeden bana bakıyor ve mutfağa geçiyordu. Birisi yeni kahve paketimi açıp filtreli kahve yapma görevini üstlenmiş, kahve makineme ağır iş yaptırıyordu.

Bu durum en az iki saat sürdü. Başta hiçbirini tanımıyordum, çünkü Kuzey Hollywood dedektifleriydiler. Ama sonra soruşturma Soygun-Cinayet Masası'na aktarıldı. SCM adamları gelmeye başladıktan sonra yine her şey eskiye döndü. Çoğunu tanıyordum ve hatta bazılarıyla yan yana çalışmıştım. Kiz Rider gelene kadar kimse bileklerimdeki kelepçeleri çıkarmadı. Kiz ise öfkeyle kelepçelerin çıkarılmasını talep etti, kimse yapmayınca kendisi çıkardı.

"İyi misin, Harry?"

"Galiba iyiyim."

"Yüzün kırmızı ve biraz şiş. Sağlık görevlilerini çağırmamı ister misin?"

"Bana baktılar bile. Tüfeğin yanlış tarafında bulunmaktan kaynaklanan ufak tefek yanıklar."

"Bu işi nasıl yapmak istersin? Avukat mı çağırmak istersin, yoksa konuşabilir miyiz?"

"Seninle konuşurum, Kiz. Bütün hikâyeyi anlatırım. Aksi takdirde avukat isterim."

"Artık SCM'de değilim, Harry. Bunu biliyorsun."

"Olmalısın ve sen de bunu biliyorsun."

"Ama değilim."

"Eh, anlaşma böyle, Kiz. İster kabul et, ister git. İyi bir avukatım var."

Bunu birkaç dakika düşündü.

"Tamam, burada bir dakika bekle, hemen geliyorum."

Büyük adamlarla teklifimi konuşmak için ön kapıdan çıktı. O gittikten sonra Özel Ajan John Peoples'ın gelip Milton'ın cesedinin yanına çömeldiğini gördüm. Sonra bana dönüp gözlerini gözlerime dikti.

Bana bir mesaj göndermeye çalışıyorsa bile ne olduğunu anlamamıştım. Ama ona ait bir şeyi dengede tuttuğumu biliyordu. Yani geleceğini.

Rider yanıma gelip üzerime eğildi.

"Anlaşma şu. Büyük bir grup olacak. FBI her yeri sarmış durumda. Aşağıdaki adam görünüşe göre terörizm ekibinden ve bu her şeyi aşıyor. Senin ve benim günbatımında vals yapmamıza izin vermeyecekler."

"Tamam, benim yapacağım da şu. Seninle ve bir ajanla konuşurum. Roy Lindell olmasını istiyorum. Onu uyandırıp buraya getir, her şeyi anlatayım. Ya sen ve Roy olursunuz ya da ben avukatımı getiririm ve gerisini herkes kendisi yapar."

Başını sallayıp tekrar dışarı çıktı. Peoples'ın artık holde olmadığını gördüm, ama çıktığını da görmemiştim.

Bu kez Rider yarım saat geri dönmedi. Ama geri geldiğinde bir çözüme ulaşmıştı. Daha bana söylemeden bir anlaşma olduğunu anladım. Dava onundu, en azından LAPD'nin tarafındaydı.

"Tamam, Kuzey Hollywood Birimi'ne gidiyoruz.

Orada bize bir oda verecek ve her şeyi banda alacaklar.

Lindell da oraya geliyor. Böylece herkes mutlu ve herkese bir parça düşüyor."

Her zaman böyle olurdu. Bir işi tamamlamak için birimlerle ilgili kurumlar arası politikayla uğraşmak gerekirdi. Artık bunun bir parçası olmadığıma memnundum.

"Artık kalkabilirsin, Harry," dedi Rider. "Arabayı ben kullanacağım."

Ayağa kalktım.

"Önce verandaya çıkmak istiyorum. Aşağıya bakmak istiyorum."

Gitmeme izin verdi. Verandaya çıkıp korkuluklardan aşağıya baktım. Aşağıya büyük olay yeri lambaları yerleştirilmişti. Olay yeri teknisyenlerinin her yeri kapladığı yamaç karınca yuvasını andırıyordu. Adli tabibin ofisinden gelen ekip cesetlerin etrafına toplanmıştı. Tepede helikopterler gürültüyle hareket ediyordu. Daha önce komşularımla bir ilişkim varsa bile artık kalmadığını biliyordum.

"Biliyor musun, Kiz?"

"Neyi?"

"Galiba burayı satmanın zamanı geldi artık."

"Evet, iyi şanslar, Harry?."

Beni kolumdan tutup korkuluklardan uzaklaştırdı.

41

Kuzey Hollywood Karakolu şehirdeki en yeni polis merkeziydi. Deprem ve Rodney King ayaklanmaları sonrasında inşa edilmişti. Dışarıdan tektonik ve sosyal kargaşaya dayanacak tuğla

kale görünümündeydi, içerisi ise elektronik eşyaların ve konforun hüküm sürdüğü sanat harikasıydı. Beni büyük bir görüşme odasının ortasındaki masaya oturttular. Mikrofonları ve kamerayı göremiyordum, ama orada olduklarını biliyordum.

Dikkatli olmam gerektiğini de biliyordum. Kötü bir anlaşma yapmıştım. Çeyrek yüzyıllık polislik hayatım bana bir şey öğrettiyse o da bir avukatın tavsiyesi olmadan polislerle konuşmamaktı. Tam da bunu yapmak üzereydim. Bana inanan ve yardım etmek isteyen iki insana açılmak üzereydim. Ama bu bir fark yaratmazdı.

Fark yaratacak olan şey kasetti. Dikkatle adım atmalıydım ve kaset dostum olmayanlar tarafından dinlendiğinde bana geri dönecek şeyler söylememeliydim.

Kizmin Rider üçümüzün isimlerini söyleyerek konuşmayı başlattı. Tarihi, saati ve yeri bildirdi, ardından bana anayasayla garanti altına alınan avukat isteme ve konuşmama hakkımı okudu. Daha sonra hem sözel, hem de yazılı olarak haklarımı anladığımı ve kendi isteğimle onlardan feragat ettiğimi kabul etmemi istedi. Söylediğini yaptım. Onu iyi eğitmiştim.

Sonra hemen konuya girdi.

"Pekâlâ, Harry, evinde biri federal ajan olmak üzere dört ölü var, komadaki beşincisinden söz etmiyorum bile. Bize neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"İkisini ben öldürdüm, kendimi savunurken. Ve komadaki adam, onu da o hale ben getirdim."

"Tamam, bize neler olduğunu anlat."

Hikâyeye Baked Potato'dan başladım. Sugar Ray'den, dörtlüden, hamaldan, barmenlerden ve dövmelerinden söz ettim. Ralph's'den kahve alırken para ödediğim kasiyeri bile tarif ettim. Hatırlayabildiğim kadar ayrıntı veriyordum, çünkü kontrol ettiklerinde ayrıntıların onları ikna edeceğini biliyordum.

Deneyimlerime dayanarak biliyordum ki, bu sohbet yalnızca bir konuşmaydı, öyle ya da böyle doğruluğu kanıtlanamazdı. Bu yüzden eğer insanların -özellikle de artık hayatta değillerse- söyledikleri ve nasıl söyledikleri hakkında bir hikâye anlatacaksanız, hikâyeye kontrol edilebilecek ve kanıtlanabilecek şeyler katmanız en iyisidir. Bunlar da ayrıntılardır. Güvenlik ve kurtuluş ayrıntılar da yatar.

Bu yüzden hatırlayabildiğim her şeyi kasete anlattım, hem de Marilyn Monroe dövmesine varana kadar. Roy Lindell buna güldü, ama Rider gülünecek bir şey göremiyordu.

Onları hikâyede dolaştırıyor, her şeyi olduğu gibi anlatıyordum. Arka plana dair bir hikâye anlatmadım, çünkü bunun daha sonraki soruşturmada sorgulanacağını biliyordum. Olanları ayrıntılarıyla birlikte anbean öğrenmelerini istiyordum. Yalan söylemiyordum, ama her şeyi de anlatmıyordum. Milton konusunda ne anlatacağımı hâlâ bilmiyordum. Bu konuda Lindell'dan bir işaret bekleyecektim. Merkeze gelmeden çok önce gerekli talimatları aldığından emindim.

Milton'la ilgili ayrıntıları Lindell'a bıraktım.

Kendime ayırdığım ayrıntı tüfeğin tetiğine basmadan önce gözlerimi kapattığımda gördüğüm şeydi. Angella Benton'ın ellerinin hayalini kendime sakladım.

"İşte bu kadar," dedim işim bittiğinde. "Sonra üniformalılar geldi ve işte buradayız."

Rider ara sıra notlar alıyordu. Defterini bırakıp bana baktı. Hikâye onu dehşete düşürmüştü. Hayatta kaldığım için çok şanslı olduğumu düşünüyor olabilirdi.

"Teşekkürler, Harry. Ölüme çok yaklaşmışsın."

"Hem de beş kez."

"Eee, galiba birkaç dakika mola vermemiz gerek. Ajan Lindell ve ben dışarı çıkıp bunları anlatacağız ve eminim birkaç soruyla geri döneceğiz."

Gülümsedim.

"Bir şey ister misin?"

"Kahve iyi olurdu. Bütün gece ayaktaydım ve evimde kendi makinemden kahve vermediler bana."

"Hemen geliyor."

O ve Lindell kalkıp odadan çıktılar. Birkaç dakika sonra tanımadığım bir Kuzey Hollywood dedektifi bir fincan koyu kahveyle içeri girdi. Dişimi sıkmamı söyleyip dışarı çıktı.

Rider ve Lindell tekrar geri geldiklerinde Kiz'in not defterinde daha fazla not yazılı olduğunu gördüm.

Önderliğe devam edip konuşmayı başlattı.

"Önce birkaç şeyi açığa kavuşturmamız gerekli."

"Tamam."

"Sen eve geldiğinde Ajan Milton'ın daha önceden evine girmiş olduğunu söyledin."

"Doğru."

Lindell'a baktım, ardından Rider'a döndüm.

"Sen ona takip edildiğini anlatırken ön kapının saldırganlarca tekmelendiğini söyledin."

"Doğru."

"Ne olduğuna bakmak için dışarı çıktı ve büyük olasılıkla Linus Simonson tarafından açılan ateş sonucu hemen öldü."

"Yine doğru."

"Eğer sen orada değilsen Ajan Milton senin evinde ne yapıyordu?"

Ben bir şey söyleyemeden Lindell ortaya bir soru attı.

"Orada olmaya izni vardı, değil mi?"

"Hey, soruları teker teker sorsanız olmaz mı?" dedim.

Tekrar Lindell'a döndüm, bakışlarını masaya çevirdi. Bana bakamıyordu. Soru şeklindeki ifadesiyle Lindell aslında benim söylememi istediği şeyi söylemiş oluyordu. O sırada bir alışveriş önerisinde bulunduğunu anladım. Soruşturma sırasında bana yardım ettiği için başının büroyla belada olduğu kesindi. Bu yüzden kendisine bazı emirler verilmişti; büroyu temize çıkaracaktı, yoksa onun ve büyük olasılıkla da benim katlanmak zorunda kalacağımız bazı sonuçlar olacaktı.

Bu yüzden, Lindell bana, eğer hikâyeyi onun amacına uygun şekilde anlatacak olursam -tabi hukuki olarak kendimi feda etmeden- bunun ikimiz için de yararlı olacağını söylemeye çalışıyordu.

Gerçek şu ki, ölmüş Milton'ı çekişme ve utançtan korumanın benim için bir sakıncası yoktu. Bana kalırsa zaten hak ettiğini bulmuştu. Onun peşine düşmek kindarlık olurdu ve ölmüş bir adama karşı kindarlık etmem gerekmiyordu. Yapacak başka şeylerim vardı ve bunun için yeteneklerimi korumak istiyordum.

Özel Ajan Peoples ve onun HTY ekibi vardı, ama onlarla Milton arasında bir sürü gri alan vardı. Milton'ı banda almıştım, Peoples'ı değil. Birini kullanarak diğerine ulaşmak zorlu bir yoldu. O anda ölü adamın huzur içinde uyumasına izin vermeye ve diğer yoldan gitmek için yaşamaya karar verdim.

"Eğer sen evde değilsen, Ajan Milton senin evinde ne arıyordu?" diye sorusunu tekrarladı Rider.

Tekrar ona baktım.

"Beni bekliyordu."

"Ne için?"

"Ona evimde benimle buluşmasını söylemiş, ama yolda kahve almak için durduğumdan geç kalmıştım."

"Neden gecenin o saatinde seninle buluşuyordu?"

"Çünkü bazı şeyleri onun için açığa kavuşturacak bir şeyler öğrenmiştim."

"Neydi bu bilgi?"

"Milton'ın üzerinde çalıştığı bir davayla ilgili teröristin üzerinde film seti soygunundan geldiği düşünülen yüz dolarlığın çıkmasıyla ilgiliydi. Ona parçaları bir araya getirdiğimi ve iki olayın aslında birbiriyle ilgisiz olduğunu bulduğumu söyledim. Onu da yarın sabah sizin gibi avukatımın ofisine davet ettim ve her şeyi açıklayacağımı söyledim. Ama o kadar beklemek istemedi, bu yüzden evime gelmesini söyledim."

"Ve sonra, onun için anahtar mı bıraktın?"

"Hayır, bırakmadım. Ama kapıyı kilitlememiş olmalıyım, çünkü geldiğimde içerideydi. Sanırım içeri girme izni olduğunu söyleyebiliriz, çünkü eve onu ben davet ettim, ama içeri girmesini söylemedim. Eve benden önce gelince içeri girmiş."

Ajan Milton'ın ceketinin cebinde çok sayıda minyatür dinleme cihazı bulundu. Bu konuda bir şey biliyor musun? O cihazlar neden üzerinde olabilirdi?"

Tahminimce onları benim evimden çıkarmıştı, ama bunu söylemedim.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ona sormak zorundasın galiba."

"Ya arabası? Evinin bir blok ötesine park edilmiş olarak bulundu. Hatta dört saldırganın arabalarını park ettikleri yerden bile daha uzaktaydı. Eğer evine davet edildiyse Milton'ın arabasını neden o kadar uzağa park ettiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır. Dediğim gibi bunun cevabını bir tek kendisi biliyordur."

"Kesinlikle."

Sinirlendiğini görebiliyordum. Bakışları keskinleşti ve Lindell'e bakışlarımı çözmeye çalıştı.

Ortada bir oyun olduğunun farkındaydı, ama kameranın karşısında bundan söz etmeyecek kadar akıllıydı. Onu çok iyi eğitmiştim.

"Tamam, bak ne diyeceğim, Harry. Bize dün geceyle ilgili her ayrıntıyı anlattın, ama her şeyin birbiriyle ne ilgisi olduğunu söylemedin. Bütün bunlar olmadan önce yarın sabah bizi bir toplantıya çağırıp her şeyi anlatacağını söylemiştin. Hadi bunu hemen yapalım.

Bize bulduklarını anlat."

"En başından mı?"

"En başından."

Başımla onayladım.

"Tamam şey, sanırım her şey Ray Vaughn ve Linus Simonson film setine giden parayı çalmaya karar verince başladı, ikisinin arasında bir bağlantı vardı.

Bankadaki eski meslektaşlarından biri Vaughn'ın homo olduğunu ve Simonson'ın Vaughn'ın üzerine geldiğinden yakındığını söyledi. Her neyse, ister Simonson Vaughn'ı içeri çekmiş olsun isterse tersi olsun parayı almaya karar verdiler. Her şeyi planladılar ve Simonson ağır iş için de dört arkadaşını ayarladı. Her şey öyle başladı."

"Ya Angella Benton?" diye sordu Rider.

"Oraya geliyordum. Vaughn ve Linus ötekilere söylemeden bir hileye başvurdular. Polislerin soygunu bankadan değil, film şirketinden birinin yaptığını düşünmesini istediler. Bu yüzden onu seçtiler. Bir keresinde Benton krediyle ilgili belgelerle bankaya gelmişti. Bu yüzden onun paradan haberi olduğu düşünüleceğini biliyorlardı. Onu seçtiler ve büyük olasılıkla birkaç gün izleyip en savunmasız olduğu zamanı bulmaya çalıştılar. Onu öldürüp üzerine meni bıraktılar. Böylece başta bir seks cinayeti

gibi görünecek ve film şirketiyle ya da gerçek parayla çekilecek soygun sahnesiyle bir bağlantısı olduğun düşünülmeyecekti."

"Yani o yalnızca bir aletti, öyle mi diyorsun?" dedi Rider üzüntülü bir şekilde. "Yalnızca plana uyması için hayatına son verildi."

Kederli bir şekilde başımı salladım.

"Harika bir dünya, öyle değil mi?"

"Tamam, devam et. İkisi mi yapmışlar?"

"Bilmiyorum, olabilir. Simonson'ın o gece için tanığı vardı, ama bu Jack Dorsey tarafından açıklanmıştı ki ona da daha sonra geleceğiz. Benim tahminimce birlikte yaptılar. Kızı mücadele etmeden etkisiz hale getirmek için iki kişi gerekliydi."

"Meni," dedi Rider, "İkisinden birine uyup uymadığına bakabiliriz. Vaughn soygun sırasında öldürüldüğü, Simonson da vurulduğu için cinayet mahallinden alınan meninin ikisine uyup uymadığına hiç bakılmadı."

Başımı iki yana salladım.

"İkisine de uyacağını sanmıyorum."

"O zaman meni kime ait?"

"Bunu hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz.

Sıçramaları hatırlıyor musun? Meninin olay yerine getirilip cesedin üzerine döküldüğüne karar vermiştik.

Kim bilir nereden buldular? Belki kendilerine aittir, ama kafaları yeterince çalışıyorsa kendi menilerini bırakmazlardı. Neden suçla aralarında doğrudan bağlantı kurulabilecek bir kanıt bıraksınlar ki geride?"

"Peki o zaman bir yabancıya yanaşıp kendilerine bir fincan meni vermesini mi istediler?" diye sordu Lindell inanamayarak.

"Bu o kadar zor olmazdı," dedi Rider.

"Hollywood'daki bir ara sokağa gidip içi dolu bir kondom bulabilirsiniz. Ve eğer Vaughn homoysa partnerlerinden birinden almış olabilir ve adamın bundan haberi bile olmayabilir."

Başımla onayladım. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Kesinlikle. Belki de bu yüzden öldürüldü. Simonson ona kazık attı. Adamlarına soygun sırasında onu öldürmelerini söyledi. Böylece kendilerine daha fazla para kalacaktı ve Benton davasıyla aradaki bağ ortadan kalkmış oluyordu."

"Tanrım, bunlar soğukkanlı manyaklar," dedi Lindell.

Marty Gessler ve bilinmeyen kaderini

düşündüğünü anlamıştım.

"Simonson BankLA'deki bir başka çalışanla birlikte oluşturduğu seri numaraları belgesini değiştirerek operasyonu ve paranın gelecekteki kullanımını biraz daha güvenceye aldı."

"Nasıl?"

"Kasa dairesinde onunla birlikte çalışan diğer kişiyle konuştum, iki şekilde de yapmış olabilir, ama bence dizüstü bilgisayarında kendisinin uydurduğu seri numaralarıyla sahte bir rapor hazırladı. Sonra kendisi imzaladı, iş arkadaşının imzasını taklit etti ve müdür yardımcısına götürdü. Rapor sigorta şirketine, soygundan sonra polise ve nihayet FBI'a ulaştı.

"Orijinal raporu bu sabahki toplantıya getirmemi istemiştin," dedi Rider. "Neden?"

"Kalpazan titremesi nedir biliyor musun?

Kopyalayarak taklit edilen imzada görürsün onu.

Arkadaşının imzasını orijinalden veya esas rapordan taklit etti. Teslim ettiği fotokopide tereddüt izlerini görebiliyorum. Gerçek imza kesintisiz bir el yazısı halindedir. Ama o sayfayı imzalayan her kimse kalemi hiç kaldırmamış, ama hemen her harften sonra duraklayıp yeniden başlamış. Orijinalde bunun daha iyi görüleceğini düşündüm."

"Bu nasıl atlanmış?"

Omuz silktim.

"Belki de atlanmamıştır."

"Dorsey ve Cross."

"Bence Dorsey, Cross'u bilmiyorum. Cross bana bu işte yardım etti. Hatta en başta beni arayıp başlamama neden olan o oldu."

Lindell öne doğru eğildi. Marty Gessler'la ilgili kısma geliyordum ve doğru anlamak istiyordu.

"Demek Simonson uydurma rakamlarla dolu raporu teslim etti. Arkadaşları gidip teslimatı ele geçirdi ve bu arada Vaughn'ı öldürdü. Kasıtlı olarak."

"Doğru."

"Ya Simonson? O da vuruldu. Onu da ortadan kaldırmaya mı çalışıyorlardı?"

"Hayır, bunun olması gerekmiyordu. Fazio'ya göre yani. En azından dün gece öldürülmeden önce bana öyle söylüyordu. Simonson'ın vurulması yalnızca kör talihmiş. Seken bir mermi olabilir. Eğer Banks bu uykudan beyni hasar görmeden uyanırsa bizi bu konuda aydınlatabilir. Konuşmak isteyeceğini hissediyorum. Suçu etrafına atmak isteyecektir."

"Merak etme, eğer ayılırsa orada olacağız. Ama hastaneden gelen haberlere göre bu eğer büyük bir EĞER'miş."

"Aslında şu seken merminin onlara büyük yararı oldu. Simonson'ın eline bankadan ayrılmak için geçerli bir neden verdi. Hiç şüphelenen olmadı. Sonra barın satın alınıp yenilenmesi işini bankadan aldığı tazminatın arkasına gizledi. Gerçek şu ki, yeni bir bira soğutucusu bile alacak kadar bir tazminat almadı."

"Tamam, bir an için soyguna geri dönelim," dedi Lindell. "Simonson'ın kıçına kurşun yemesi dışında soygun planlandığı gibi gitti. Bütün polisler..."

"Pek sayılmaz," dedi Rider. "Harry oradaydı. Soygunculardan birini mıhladı."

Başımla onayladım.

"Görünüşe göre kaçarlarken minibüste ölmüş.

Simonson ötekilerin onu bir tekneye bindirip denize gömdüklerini söyledi. Adı Cozy'ymiş. Barlardan birine onun adını vermişler."

"Tamam," dedi Lindell. "Ortalık durulunca polisin elinde bir tek Angella Benton'ın cesedi ve kimsenin sahte olduğunu bilmediği seri numaraları raporu kaldı. Derken dokuz ay sonra, Marty bilgisayara yükleyince seri numaralarından biri başka bir numarayla eşleşiyor."

Başımla onayladım. Lindell konunun nereye gittiğini biliyordu. "Bir dakika," dedi Rider. "Bu bölümü anlayamadım."

Lindell ve ben beş dakika ayırıp ona Marty Gessler'ın bilgisayar programından ve keşfinin ne anlama geldiğinden söz ettik.

"Anladım," dedi Rider. "Bir şeylerin yanlış olduğunu anladı. Söz konusu yüz dolarlık banknot halihazırda kanıt olarak tutulduğu için soygun sırasında çalınamazdı."

"Kesinlikle," dedim. "Simonson'ın uydurduğu rakamlardan biri tesadüfen zaten elde olan bir paraya aitti. Sınırda Mousawa Aziz'i tutukladıklarında da aynı şey oldu. Elindeki paralardan biri Simonson'ın sahte listesindeki bir rakama uyuyordu. Bu durumda Milton ve Ulusal güvenlik devreye girdi. Ama aslında iki olay arasında bir bağlantı yoktu."

Bu da benim federal hapishanede geçirdiğim gecenin bir hiç için olduğu ve Milton'ın da bir hiç için öldüğü anlamına geliyordu. Bunları düşünmemeye çalışıp hikâyeye devam ettim.

"Bunun üzerine Marty Gessler Jack Dorsey'i aramış, çünkü diğer kanun kuruluşlarına dağıtılan listelerde onun adı varmış."

"Dorsey'in ikiyle ikiyi toplayıp Simonson'a ulaştığını mı söylüyorsun?" diye sordu Lindell. "Belki onun yaptığı sahtekârlığı anladı veya belki başka bir şey biliyordu. Ama yeterince biliyordu. Simonson'a gidip kendisi için de bir şey istedi."

Herkesin başını salladığını gördüm. Hikâye işe yarıyordu.

"Dorsey'in para sorunları vardı," diye ekledim.

"Sigorta müfettişi bu işle ilgili bütün polislerin parasal geçmişini araştırmış. Dorsey gırtlağına kadar borç içindeymiş, ikisi kolejde okuyan dört çocuğu varmış."

"Herkesin para sorunu var," dedi Rider öfkeyle.

"Bu bir mazeret değil."

Herkes bir süre sessiz kaldı, sonra ben söze devam ettim.

"Bu noktada geriye tekbir sorun kalmış."

"Ajan Gessler," dedi Rider. "Çok fazla şey biliyordu. Ortadan kaybolması gerekiyordu."

Rider, Lindell'ın Gessler'la olan ilişkisi Konusunda bir şey bilmiyordu ve Lindell da bunu açığa verecek bir şey yapmıyordu. Bakışları yerde sessizce oturuyordu. Anlatmaya devam ettim.

"Benim tahminimce Simonson ve adamları Gessler sorunuyla uğraşırken Dorsey'in suyuna gittiler.

Dorsey ne yaptıklarını biliyordu, ama ne diyebilir ya da yapabilirdi ki? Pisliğin içine iyice batmıştı. Sonra Simonson Nat's'de onun da icabına baktı. Cross ve barmen- vitrin süsüydü."

Rider gözlerini kısıp başını iki yana salladı.

"Ne?" diye sordu Lindell.

"Ben anlamıyorum," dedi Rider. "Burada bir bağlantı kopukluğu var. Gessler bir iz bırakmadan kayboldu. Pürüzsüz bir şekilde. Üç yıl geçti ve cesedin yerini bilen kimse yok."

Lindell için yüreğim burkuluyordu, ama bunu göstermemeye çalıştım.

"Ama Dorsey söz konusu olduğunda açık bir çatışma halindeydi. Dorsey, Cross ve barmen. Tamamen iki farklı tarz. Biri pürüzsüz, öteki kan banyosu gibi."

"Eh," dedim. "Dorsey söz konusu olduğunda işin ters giden soyguna benzemesini istediler. Eğer ortadan kaybolsaydı yapılacak en açık şey eski davaların üzerinden geçmek olurdu. Simonson bunu istemiyordu. Bu yüzden dedektiflerin soygunu düşünmesi için büyük bir olay hazırladı."

"Yine de kabul etmiyorum. Bence ikisi birbirinden farklı. Bak, bütün ayrıntıları hatırlamıyorum, ama Marty Gessler evine giderken Sepulveda Geçidi'nde kaybolmamış mıydı?"

"Evet. Birisi arkasından çarptı, o da kenara çekti."

"Tamam, ama ortada silahlı ve eğitimli bir ajan var. Siz bana Simonson ve bu adamların onun arkasından çarparak kenara çekmesini sağladıktan sonra onu etkisiz hale getirdiklerini mi söylüyorsunuz? I... ıhh, çocuklar. Ben olamaz diyorum. Savaşmadan mümkün değil. Birisi bir şey görmeden mümkün değil. Bence Marty kendini güvende hissettiği için durdu. Bir polis için."

Son satırı söylerken beni işaret edip başını öne arkaya salladı. Lindell yumruğunu masaya indirdi. Rider onu inandırmıştı. Teorimi savunmuştum, ama şimdi bazı açıkları olduğunu görüyordum. Rider'ın haklı olabileceğini düşünmeye başladım.

Rider'ın Lindell'a baktığını fark ettim. Sonunda titreşimleri almıştı.

"Onu tanıyordun, değil mi?" diye sordu.

Lindell yalnızca başını salladı. Sonra öfkeyle bana baktı.

"Ve sen her şeyi berbat ettin, Bosch?"

"Ben mi mahvettim? Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün geceki küçük gösterin. Steve McQuinn gibi oraya gitmek. Ne yaptığını sanıyordun, çok korkup teslim olmak için Parker Center'a gideceklerini mi?"

"Roy," dedi Rider. "Sanırım biz..."

"Onları kışkırtmak istedin, değil mi? Peşinden gelmelerini istedin."

"Bu delilik," dedim. "Dörde karşı bir mi? Şu anda hayatta ve sizinle konuşuyor olmamın tek nedeni beni takip ettiklerini görmem ve Milton'ın evden kaçmama yetecek kadar uzun süre için onların dikkatini çekmesiydi."

"Ya, evet. Takip edildiğini gördün. Gördün, çünkü bunu bekliyordun, çünkü bunu istiyordun. Mahvettin. Bosch. Eğer hastanedeki o çocuk çalışan bir beyinle uyanmazsa Marty'ye ne olduğunu asla öğrenemeyeceğiz, ne de nerede..."

Sesi titremeden önce durdu. Konuşmayı kesmişti, ama bana bakmaya devam ediyordu.

"Çocuklar," dedi Rider sessizce. "Biraz mola verelim. Nedenleri sorgulamayı ve suçlamayı bırakalım. Burada hepimiz aynı şeyi istiyoruz."

Lindell yavaşça ve belirgin bir şekilde başını iki yana salladı.

"Hayır, Harry Bosch değil," dedi gözlerini üzerimden ayırmadan. "O yalnızca kendine uygun olanı ister. O her zaman özel dedektifti, rozeti varken bile."

Bakışlarımı Lindell'dan Rider'a çevirdim. Bir şey söylemedi, ama bakışlarını benden kaçırdı. Onun da bu sözleri onayladığını görebiliyordum.

42

Evime geri dönene kadar şafak sokmuştu. Etraf hâlâ polis ve medya çalışanı kaynıyordu. Polis eve girmeme izin vermedi. Ev ve vadi önemli bir suç mahalliydi artık ve polis oranın denetimini ele geçirmişti.

Bir iki gün içinde tekrar denememem söylendi. Temiz elbise ve diğer giysilerimi almak için bile içeri girmeme izin verilmedi. Kesinlikle orada istenmeyen biriydim.

Buradan uzak durmam istendi. şkna yoluyla alabildiğim tek ödün arabamdı. İki üniformalı polis -değerli bir fazla mesai görevi alan Hurwitz ve Swanny- bana polis ve medya araçları arasından yol açtılar, ben de Mercedes'i geri geri çıkararak yola çıktım.

Bir gece önce ölüme çok yaklaşmış olmanın neden olduğu adrenalin çekileli uzun zaman olmuştu.

Yorgunluktan ölmek üzereydim ve gidecek yerim yoktu.

Amaçsızca Mulholland'da dolaşırken Laurel Canyon Bulvarı'na geldim, sağa dönüp Vadi'ye indim.

Nereye gideceğime karar vermiş gibiydim, ama çok erken olduğunu biliyordum. Ventura'ya varınca tekrar sağa dönüp Dupar's'ın park yerine girdim. Benzin, kahve ve gözlemeye ihtiyacım olduğuna karar vermiştim.

Arabadan inmeden önce cep telefonumu çıkarıp açtım.

Janis Langwiser ve Sandor Szatmari'nin numaralarını aradım, ama cevap yoktu. Sabahki toplantının benim kontrolümde olmayan nedenlerle iptal edildiğini söyleyen bir mesaj bıraktım .

Telefonun ekranında mesajlarım olduğunu gördüm. Times muhabiri Keisha Russell tarafından gece boyu bırakılan dört mesajı dinlemeye başladım. Oldukça soğuk bir şekilde başlayıp sağlığımdan endişe ettiğini söylüyor, iyi olup olmadığımı anlamak için istediğim yerde buluşmayı teklif ediyordu. Üçüncü mesaja kadar sesindeki aciliyet hissi iyice belirgin hale gelmişti ye dördüncüsünde anlaşmamıza uymamı ve üzerinde çalıştığım konuda bir şey bulursam ilk onu arayacağıma dair sözümü tutmamı istiyordu.

"Belli ki bir şey oldu, Harry. Woodrow Wilson'da dört ceset var. Söz verdiğin gibi beni ara. "

"Tabi canım," dedim mesajı silerken.

Son mesaj gişe hasılatı şampiyonu Alexander Taylor'dandı. Sesinde sahiplenen bir ton vardı. Bu hikâyenin onun olduğunu bilmemi istiyordu.

"Bay Bosch, bütün haberlerde sizin olduğunuzu görüyorum. Dün gece tepedeki çirkin olayların benim soygunumla ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Dört soyguncu vardı; haberler evinizde dört ceset olduğunu söylüyor. Size yaptığım teklifin hâlâ geçerli olduğunu bilmenizi istiyorum. Ama teklifi iki katına çıkarıyorum.

Hikâyenin opsiyonu için yüz bin dolar. Gerisi tartışmaya görüşmeye açık. Sizden haber aldığımda konuşabiliriz.

Size yardımcımın özel numarasını veriyorum. Beni arayın. Bekliyor olacağım."

Numarayı yazma zahmetine girmedim. Parayı toplam beş saniye düşünüp mesajı sildim.

Restorana girerken kontrolüm dışında olan şartları ve görüşmenin sonunda Lindell'ın bana söylediklerini düşünüyordum. Canavarlarla savaşmayı, geçmişte benim hakkımda ve bana söylenenleri ve birkaç gece önce o restoranda Peoples'a söylediklerimi düşündüm. Derinliğe fark edilmeden dalışla Milton'ın gerçekleştirdiği kırlangıç atlayışı arasında fark olup olmadığını merak ettim.

Bunu ve son on saat içinde yaptıklarımın nedenlerini düşünmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Ama kısa süre sonra bunun beklemek zorunda olduğuna karar verdim. Hâlâ çözülmesi gereken bir esrar vardı ve yakıt alır almaz onun peşine düşecektim.

Bara oturup mönüye bakmadan iki numaralı spesiyali istedim. Geniş kalçalı garson kız kahvemi doldurdu, siparişimi mutfağa iletmek üzereyken yanımdaki tabureye oturan biri, "Ben de kahve isterim," dedi.

Keisha Russell'ı sesinden tanıdım. Çantasını ikimizin arasına yere koyarken bana gülümsüyordu. Beni takip etmişti.

"Bilmeliydim."

"Harry, takip edilmek istemiyorsan bütün yapman gereken telefonlara cevap vermektir."

"Mesajlarını daha beş dakika önce aldım, Keisha."

"Eh, artık beni aramana gerek kalmadı demek ki."

"Seninle konuşmayacağım. Henüz olmaz."

"Harry, evin savaş alam gibi. Her yerde ceset var. Sen iyi misin?"

"Burada oturuyorum, değil mi? şyiyim. Ama yine de seninle konuşamam. Bu işin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ve gazetelerde bu sonuçla çelişecek bir şeyler çıkmasını istemiyorum. Bu intihar olur."

"Yani, onların söyleyeceği bu olmayabilir diye bana gerçeği anlatmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Keisha, beni tanırsın. Mümkün olduğunda seninle konuşacağım. Neden şimdi huzur içinde kahvemi içip yemek yememe izin vermiyorsun."

"Yalnızca bir soruya cevap ver. Bu sora bile değil. Orada olanların beni arama nedeninle, yani Martha Gessler'la ilgili olduğunu doğrula yeter."

Başımı düş kırıklığı içinde iki yana salladım. Bir şey vermeden ondan kurtulamayacağımı biliyordum.

"Aslında bunu doğrulayamam ve gerçek bu. Ama bak, eğer sana yararı olacak bir şey söylersem konuşma zamanı gelene kadar bana izin verir misin?"

O cevabını veremeden garson tabağımı önüme koydu. Yağlı gözleme, kızarmış yumurta ve tepede X halinde duran domuz pastırmaları yığınına baktım. Kız tabağın yanına akçaağacı şurubu da bıraktı. Şurubu alıp hepsinin üzerine boca ettim.

"Tanrım," dedi Russell. "Bunu yersen konuşacak zamanın olacağını bile sanmıyorum. Kendini öldürüyorsun, Harry."

Orada durmuş hesabımı not eden garson kıza baktım. Ne yaparsın işte bakışıyla bakıp omuz silktim.

"Kahveyi de ödüyor musunuz?" diye sordu.

"Tabi."

Hesabı tezgâhın üzerine bırakıp gitti. Russell'a döndüm.

"Neden bunu bir daha ki sefere daha yüksek sesle söylemiyorsun."

"Özür dilerim, Harry, ama senin şişmanlayıp yaşlı ve çirkin bir adam olmanı istemiyorum. Sen benim adamımsın. Senin etrafta olmanı istiyorum."

Bütün bu sözlerin arkasındaki maksadı biliyordum. Amaçlarını bir gece önce gördüğüm barmen kızların meme uçlarını sakladıkları gibi saklıyordu.

"Anlaştık mı? Ben sana bir şey vereceğim, sen de beni rahat bırakıp gideceksin, tamam mı?"

Kahvesinden bir yudum alıp gülümsedi.

"Anlaştık."

"Gidip Angella Benton davasıyla ilgili kupürlerine bak."

şözlerini kısıp baktı. Hatırlamamıştı.

"Başta bu konuda fazla bir şey yazmadınız, ama Selma'daki film seti soygunuyla bağlantısı ortaya çıkınca büyük gürültü kopardı. Eidolon Productions? Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Neredeyse taburesinden düşüyordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi biraz yüksek sesle.

"Evindeki dört ceset onlara mı ait?"

"Pek sayılmaz. Üçü onlar. Birini de hastaneye götürdüler."

"Ya evindeki dördüncü kim?"

"Sana söyleyebileceğim kadarını söyledim, Keisha. Artık yemeğimi yiyeceğim."

Tabağıma dönüp önümdekileri kesmeye başladım.

"Bu çok iyi," dedi. "Bu çok büyük bir haber olacak."

Cahuenga Geçidi'ndeki dört ceset zaten büyük bir olay değildi sanki. İlk lokmamı aldığımda şeker bir mermi gibi çarptı bedenime,

"Harika," dedim.

Çantasına uzanıp ayağa kalktı.

"Gitmeliyim, Harry. Kahve için teşekkürler."

"Son bir şey daha."

Bir lokma daha alıp ağzım doluyken onunla konuşmaya devam ettim.

"Yedi ay önceki Los Angeles Magazine'i kontrol et. Hollywood'daki bütün ateşli barların sahibi bu dört genç hakkında bir haber yapmışlar. Onlara gece gezginlerinin kralları diyorlar. Bir incele."

Gözleri irileşti.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, kontrol et."

Eğilip beni yanağımdan öptü. Rozetim varken bunu hiç yapmamıştı.

"Teşekkürler. Harry. Seni arayacağım."

"Bundan eminim."

Restorandan hızla çıkışını seyrettim. Tabağıma geri döndüm. Yumurta yumuşaktı, bir de kesilince tabağımdakiler iğrenç bir görüntü almıştı. Ama o ana kadar yediğim en lezzetli yemek gibi geliyordu bana.

Sonunda tek başıma kalınca, Kiz Rider'ın sorduğu soru aklıma takıldı. Marty Gessler'ın ortadan kayboluşuyla Nat's'daki Dorsey, Cross ve barmen katliamının nasıl olup da bu kadar birbirinden farklı olduğunu sormuştu. Artık Rider'ın haklı oldu-

ğundan emindim. Bu suçlar farklı saldırganlar tarafından işlenmediyse bile tasarlanmıştı.

"Dorsey," dedim yüksek sesle.

Belki de fazla yüksek sesle. Uç tabure ilerideki bir adam dönüp bana baktı. Ben de ona dönüp gözlerimi üzerine dikene kadar da bakışlarını çekmedi.

Kayıtlarımın ve notlarımın çoğu evde olduğu için onları alamazdım. Cinayet defteri Mercedes'teydi, ama onda da Gessler olayına dair bir şey yoktu. Hafızama dayanarak FBI ajanının ortadan kaybolmasıyla ilgili ayrıntılar üzerinde düşünmeye başladım. Arabasını havaalanında bırakması. Çölün yakınında kredi kartıyla arabasının alabileceğinden daha fazla benzin alması.

Bütün bu gerçekleri Dorsey başlığı altında yeniden düşünmeye çalıştım. Anlamak çok zordu. Dorsey neredeyse 30 yıldır kanunun tarafında suçlar üzerinde çalışıyordu. Böyle bir iz bırakmayacak kadar akıllıydı, çok fazla şey görmüştü.

Yalnız...

Tabağımı bitirene kadar bir şey bulmuştum, işe yarayan bir şey. Birkaç tabure ilerideki adamın ve başka kimsenin bana bakmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Tabağıma biraz daha şump koyup çatalımı içine daldırıp yedim. Bir kez daha daldırmak üzereydim ki geniş kalçalı garson kız belirdi.

"Bitirdiniz mi?"

"Ah, evet, tabi. Teşekkürler."

"Biraz daha kahve?"

"Yanımda götürebileceğim bir kap da alabilir miyim?"

"Evet, alabilirsiniz."

Tabağımı ve şurubu alıp götürdü. Kahve ve hesapla birlikte geldiğinde bir sonraki hamlelerimi düşünüyordum. Tezgâha iki dolar bırakıp hesap pusulasıyla birlikte kasaya gittim. Restoranın

kullandığı şurupların kasiyerin arkasındaki rafa dizilmiş satılmakta olduğunu gördüm.

"Bir şişe de şurup ister misiniz?"

İstesem de yalnızca kahve almaya karar verdim.

"Yok, sanırım bugünlük yeterince tatlı yedim.

Teşekkürler."

"Tatlıya ihtiyacınız var, dışarıdaki dünya çok çirkin."

Kadının sözlerine katılıyordum. Parasını ödeyip koyu kahvemle birlikte dışarı çıktım. Arabama geri dönünce telefonumu açıp Roy Lindell'in numarasını çevirdim.

"Ben Roy."

"Ben Bosch. Hâlâ konuşuyor muyuz?"

"Ne istiyorsun, özür mü? Canın cehenneme, özür filan da dilemiyorum."

"Hayır, senin özrün olmadan da yaşayabilirim, Roy. Senin de canın cehenneme. Hâlâ onu bulmak isteyip istemediğini öğrenmek istedim."

İsim vermeme gerek yoktu.

"Ne sanıyorsun, Bosch?"

"Tamam o halde."

Bu işi nasıl yapacağımı düşündüm bir an.

"Bosch, hâlâ orada mısın?"

"Evet, dinle. Hemen gidip birini görmem gerekiyor, iki saat içinde buluşabilir miyiz?"

"İki saat sonra. Nerede?"

"Bronson Kanyon nerede biliyor musun?"

"Hollywood'un yukarsında değil mi?"

"Evet, Griffith Park'da. Bronson Kanyon'ın sonunda buluşalım. Orada değilsen beklemem."

"Ne var orada? Ne buldun?"

"Şimdilik yalnızca bir önsezi. Benimle buluşacak mısın?" Durakladı.

"Orada olacağım, Bosch. Yanımda ne getirmeliyim?"

Güzel soruydu. Nelere ihtiyacımız olacağını düşündüm. "Fener ve cıvata kesici getir. Ayrıca bir kürek de getirsen iyi olur, Roy."

Yine durakladı.

"Sen ne getiriyorsun?"

"Galiba şimdilik yalnızca önsezi mi."

"Oradan nereye gideceğiz?"

"Seni gördüğümde söylerim. Daha doğrusu gösteririm." Telefonu kapattım.

43

Lawton Cross'un evinin garaj kapısı kapalıydı.

Garaj yolunda minibüs duruyordu, ama başka araç görünmüyordu. Kiz Rider oraya henüz gelmemişti. Hatta kimse gelmemişti. Minibüsün arkasına park edip ön kapıyı çaldım. Danny Cross'un kapıyı açması uzun sürmedi.

"Harry," dedi. "Bizde televizyon seyrediyorduk.

İyi misin?"

"Hiç daha iyi olmamıştım."

"Onlar mı? Law'a bunu yapanlar onlar mı?"

Gözlerinde yalvaran bakışlar vardı. Başımla onayladım.

"Onlardı. O gün barda Law'i vuranın yüzünü kendi tüfeğiyle havaya uçurdum. Bu seni mutlu etti mi, Danny?"

Gözyaşlarını tutma çabasıyla dudaklarını birbirine bastırdı.

"İntikam çok tatlı, değil mi? Tıpkı gözleme şurubu gibi."

Uzanıp elimi omzuna koydum, ama bunu onu rahatlatmak için yapmamıştım. Onu yavaşça kenara itip içeri girdim. Sola, Lawton Cross'un oturma odasına gitmek yerine sağa döndüm. Mutfağa gidip garaj kapısına ulaştım. Malibu'nun önündeki dosya

dolaplarından Antonio Markwell'in dosyasını buldum. Dorsey ve Cross'un adım teşkilata duyuran kaçırma öldürme davasıydı bu.

Oturma odasına girdim. Danny'nin nereye gittiğini bilmiyordum, ama kocası beni bekliyordu.

"Harry, bütün kanallarda sen varsın," dedi.

Ekrana baktım. Evimin helikopterden çekilmiş bir görüntüsü yayınlanıyordu. Ön caddedeki resmi arabaları ve medya minibüslerini görebiliyordum. Arka tarafta üzerleri örtülü cesetler yatıyordu. Yumruğumun yan tarafıyla düğmesine bastım, ekran karardı. Cross'a bakıp Markwell dosyasını kucağına attım. Hareket edemiyordu. Bütün yapabildiği gözlerini aşağıya çevirip dosyanın adını okumaya çalışmaktı.

"Nasıl bir his bu? Yaptıklarını seyretmek seni mutlu ediyor mu?"

"Harry, ben..."

"O nerede, Law?"

"Kim nerede? Harry, ben ne demek istediğini bilmi..."

"Elbette biliyorsun. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Burada bir kukla gibi oturdun, ama bunca zamandır ipler senin elindeydi. Benim iplerim."

"Harry, lütfen."

"Kes şu 'Harry lütfen'leri. Onlardan intikam almak istedin ve bunun yolu da bendim, işte istediğini aldın, ortak. Hepsinin icabına baktım, tıpkı senin beklediğin gibi. Umduğun gibi. Beni doğru oynatmışsın."

Bir şey söylemedi. Bakışlarını benden uzaklaştırıp yere çevirdi.

"Şimdi senden istediğim tek bir şey var. Senin ve Jack'in Marty Gessler'ı nereye sakladığınızı bilmek istiyorum. Onu eve getireceğim."

Gözleri yerde sessiz kalmaya devam etti. Uzanıp dosyayı kucağından aldım. Açıp sayfaları çevirmeye başladım.

"Biliyor musun, benim eğittiğim birisi görene kadar ben göremedim," dedim dosyaya bakarken.

"Yapanın polis olması gerektiğini söyleyen kişi o oldu.

Gessler ancak o şekilde kolayca etkisiz hale getirilebilirdi. Ve haklıydı. O dört serseride o güç yoktu."

Boş televizyon ekranını işaret ettim.

"Bak, benim peşime düşünce başlarına neler geldi."

Dosyada aradığım şeyi buldum. Griffith Parkı'nın haritasıydı bu. Katlarını açmaya başladım. Kat yerlerinden ayrılmaya başlamıştı. Beş yıldır dosyada olmalıydı. Antonio Markwell'in cesedinin Bronson Kanyonu'nda bulunduğu yer işaretlenmişti.

"O yönde düşününce anlamaya başladım. Benzin hep soran olmuştu. Birisi onun kredi kartıyla arabasının deposunun alamayacağı kadar benzin aldı. Bu bir hataydı, Law. Büyük bir hata. Ama benzin almak değil hata olan. O yanlış yönlendirmenin bir parçasıydı. Büro aracın bir kamyonet olabileceğini düşünüp kamyonet aramaya başladı. Ama ben bir Crown Vic düşünüyorum. Bütün birimler için yaptıkları şu polis modellerinden. Ekstra kapasiteyle takip sırasında benzinsiz kalmıyorsun."

Haritayı dikkatlice açtım. Dev dağ parkının kıvrımlı yollarını ve yürünebilecek patikalarını gösteriyordu. Bronson Kanyonu'ndan geçen kamuya açık yolu ve daha ileriye, kayalık bölgeye uzanan itfaiye yolunu da içeriyordu. Kanyon, kayaların ezilip batıdaki demiryolları yataklarına döşendiği bir taş ocağıyken geride kalan mağara ve tünelleri gösteriyordu. Haritayı Cross'un kucağına ve işe yaramayan kollarının üzerine bıraktım.

"Benim anladığım kadarıyla onu Westwood'dan sonra takip ettiniz. Geçitteki sessiz noktalardan birinde kenara çektiniz. Crown Vic'e mavi tepe lambanızı taktınız, o da 'Sorun değil,

bunlar polis,' diye düşündü. Ama onu büyük benzin deposu olan büyük arabanızın bagajına koydunuz. Biriniz onun arabasını havaalanına sürerken diğeri onu takip edip havaalanından aldı. Arabasını başka bir arabanın ya da bir sütunun arkasına koydunuz. Güzel ayarlama. Yanlış yönlendirme, yutturmaca. Sonra çöle gidip kredi kartını kullandınız. Yine yanlış yönlendirme, yutturmaca. Sonra dönüp onu gerçek gizleme yerine götürdünüz. Kim yaptı Law? Ondan sahip olduğu ya da olacağı her şeyi kim aldı?"

Bir cevap beklemiyordum, zaten gelmedi de.

Haritayı işaret ettim.

"Benim tahminim şu. Bildiğiniz bir yere gittiniz, kimsenin Marty Gessler'ı aramayacağı bir yerdi burası, çünkü onu çölde arıyorlardı. Onu saklamak, ama aynı zamanda ona ulaşabilmek istiyordunuz, değil mi? Tam nerede olduğunu bilmeyi istiyordunuz. O sizin sonradan kullanmak istediğiniz biriydi, değil mi? Onlara ulaşmak için onu kullanacaktınız. Marty'yi ve bilgisayarını. Bağlantı o kutunun içindeydi. O ve bilgisayar bulunursa aradaki bağlantı kurulacak ve Linus Simonson'ın kapısı çalınacaktı."

Ona itiraz etme şansı vermek için durakladım.

Bana defolup gitmemi söylemesi, yalancı diye bağırmasını bekliyordum. Ama hiçbirini yapmadı. Tek kelime bile etmedi.

"İşler yolunda görünüyordu," dedim. "O gün Nat's'de bir anlaşma yapacaktınız, değil mi? El sıkışıp serveti paylaşacaktınız. Ama Linus Simonson'ın başka fikirleri vardı. Hiçbir şey paylaşmak istemiyordu ve Gessler'ın bilgisayarı konusunda da şansını deneyecekti. Sizi faka bastırmıştı. Siz orada oturmuş beklerken, belki alacağınız paraları hesaplıyordunuz. Ve o gelip size ateş açıyor...

"Başınıza gelecekleri tahmin etmeliydin, Law."

Öne doğru eğilip parmağımla haritayı işaret ettim.

"Bronson Kanyonu. Bütün o tüneller, mağaralar. Oğlanı bulduğunuz yer."

Bakışlarımı haritadan çektim.

"Benim tahminim şu. Oraya giden yolları kilitlemişlerdi. Ama siz ikinizin anahtarı vardı, değil mi? Oğlanın davasından kalmıştı elinizde. Anahtarı saklamıştınız ve işinize yarayacaktı. Gessler nerede?"

Cross sonunda bakışlarını gözlerimin içine dikip konuştu.

"Bana yaptıklarına bak," dedi. "Bunu hak ettiler."

Kabul ederek başımı salladım.

"Ve sen de başına geleni hak ettin. Gessler nerede?"

Bakışlarını boş televizyon ekranına çevirdi.

Hiçbir şey söylemedi. İçimdeki öfke kabarmaya başlamıştı. Milton'ın Law'un hortumlarını sıkmasını düşündüm. Canavarın kendisi, kovaladığım şey haline gelmeyi düşündüm. Sandalyesine doğru bir adım atıp öfkeden kararmış gözlerle ona baktım. Ellerimi yavaşça yüzüne doğru kaldırdım.

"Ona söyle."

Döndüm, Danny Cross kapıdaydı. Ne kadar süredir orada olduğunu ya da ne kadarım duyduğunu bilmiyordum. Bunun onun için yeni bir hikâye olup olmadığını da bilmiyordum. Bütün bildiğim beni içine düşmek üzere olduğum uçurumun kenarından çektiğiydi.

Tekrar Lawton Cross'a baktım. Gözleri kansının üzerindeydi. Donmuş yüzünde her nasılsa bir üzüntü ve perişanlık ifadesi vardı.

"Söyle ona Lawton," dedi. "Yoksa senin yanında olmayacağım."

Lawton'ın yüzünü hemen bir korku ifadesi kapladı. Sonra yalvaran gözlerle bakmaya başladı.

"Benimle kalmaya söz veriyor musun?"

"Veriyorum."

Gözleri kucağındaki haritaya doğru indi.

"Buna ihtiyacın yok," dedi. "Yalnızca yukarıya tırman. Büyük mağaraya gir, sağdaki tünele dön. Karşına bir açıklık çıkacak. Birisi oraya şeytanın kasesi dendiğini söylemişti. Neyse çocuğu orada bulmuştuk. Gessler şimdi orada."

Artık gözlerime bakamıyordu. Tekrar haritaya çevirmişti gözlerini.

"Nereye bakacağım, Lawton?"

"Çocuğun olduğu yere. Ailesi orayı işaretlemişti.

Oraya vardığınızda anlayacaksın."

Başımı salladım. Anlamıştım. Haritayı yavaşça kucağından alıp katladım. Bunu yaparken ona bakıyordum. Artık sakinleşmiş, yüzünde bir ifade kalmamıştı. Daha önce itiraf edenlerin gözlerinde ve yüzlerinde binlerce kez görmüştüm bu bakışı. Yükün hafiflemesiydi bu.

Söylenecek başka bir şey yoktu. Haritayı tekrar dosyaya koydum, odadan çıkarken yanıma aldım. Danny Cross kapının hemen dışında durmuş kocasına bakıyordu.

Yanından geçtim.

"O bir kara delik," dedim. "Seni de içine çekecek. Kendini kurtar, Danny."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

Onu orada bırakıp dışarı çıktım. Arabama binip güneye, Hollywood'a doğru sürmeye başladım. Tepelerin bu kadar uzun süredir sakladığı sırra gidiyordum.

44

Henüz yağmur yağmıyordu, ama ben

Hollywood'a ulaşana dek hafif gök gürültüleri duyulmaya başlamıştı. Otoyoldan Franklin'e dönüp Bronson'dan geçtim ve

tepelere tırmanmaya başladım. Bronson Kanyonu benim bütün hayatım boyunca seyrettiğimden daha fazla filmde yer almıştı. Engebeli arazisi, yeryüzünden fışkıran sivri uçlu kayaları sayısız kovboy filminin ve gezegenler arası keşifleri konu alan düşük bütçeli bilimkurgu filmlerin mekânı olmuştu. Oraya çocukken gitmiştim. Sonra da çeşitli davalar için orada bulunmuştum. Dikkatli olmazsanız yollarda ve mağaralarda kaybolabilirdiniz. Kayaların yüzleri üzerinize üşüşmeye başlar ve kısa süre sonra hepsi aynı görünürdü. Nerede olduğunuzu bilemezdiniz. Bu aynılık tehlikeliydi.

İtfaiye yolunda bitene kadar park yolunu takip ettim. Bu toprak ve ezilmiş çakıl taşı kaplı yolun girişi üzerinde kilit olan çelik kapıyla kapatılmıştı. Kilidin anahtarının bir tek itfaiye teşkilatında ve şehrin film bürosunda bulunması gerekiyordu, ama Lawton Cross sayesinde öyle olmadığını biliyordum artık.

Oraya Lindell'dan önce vardım ve aklımdan onu beklememek geçti. Yürüyerek mağaralara ulaşmak çok uzun sürecekti, fakat öfkem kararlılık ve güce dönüşmüştü. Kilitli bir kapının önünde oturmak o ateşi canlı tutmanın yolu değildi. Tepelere çıkıp bu işi bitirmek istiyordum. Nerede olduğunu öğrenmek için cep telefonumu çıkarıp onu aradım.

"Tam arkandayım."

Aynaya baktım. Federal Crown Vic'le son virajı alıyordu. Bulduğum son ipucunun baştan beri ne kadar yakında olduğunu öğrenince nasıl bir tepki vereceğini düşündüm.

"Tam zamanında," dedim.

Telefonu kapatıp Mercedes'ten indim. Lindell gelince penceresine doğru eğildim.

"Kesiciyi getirdin mi?"

Lindell ön camından mağaranın kapısına baktı.

"Ne için? O kilidi kesmem ben. Kilitlerini kırarsam tepeme binerler."

"Roy, senin büyük bir federal ajan olduğunu sanıyordum. Kesiciyi bana ver. ben yaparım."

"Ve bütün öfkeyi üzerine çekersin. Hele onlara yalnızca önsezine dayanarak hareket ettiğini söylersen."

Ona bir bakış fırlattım, artık yalnızca önsezilerime dayanmadığımı ona gösterebilmeyi umuyordum. Bagaj kapağını açtı. Arkaya dolaşıp büyük olasılıkla federal ekipman garajından almış olduğu kesiciyi çıkardım. Ben kilidi kesip kapıyı açarken o arabada oturdu.

Tekrar bagaja giderken camının önünden geçtim.

"Bu arada, Roy," dedim yürümeye devam ederken. "Neden seni ekibe seçmediklerini anlıyorum galiba."

Aleti içeri atıp bagaj kapağını kapattım. Beni tepeye kadar takip etmesini söyledim.

Kıvrımlı yoldan tepeye çıkarken tekerleklerimizin ezdiği taşlar yağmur yağıyormuş gibi ses çıkarıyordu. Yol sonunda düzleşip ana tünel girişinin önünde bitti. Beş metre yüksekliğindeki açıklık bir ofis binası yüksekliğindeki granit mağarasına açılıyordu.

Lindell'in yanına park ettim, birlikte bagajına yöneldik, iki kürek ve iki fener getirmişti. Ben benimkilere uzanırken elini koluma koydu.

"Pekâlâ Bosch, ne yapıyoruz?"

"O burada, içeri girip onu bulacağız."

"Doğrulandı mı?"

Ona bakıp başımı salladım. Hayatımda sayısını bilmediğim kadar çok insana sevdiklerini canlı olarak bir daha göremeyeceklerini söylediğim çok olmuştu.

Lindell'in ,uzun süre önce Marty Gessler'la ilgili umudunu kaybettiğini biliyordum, ama bunu kesin olarak duymak yine de zordu. Söylemek de.

"Evet, doğrulandı. Lawton Cross söyledi."

Lindell başını sallayıp bagajdan uzaklaştı. Başını kaldırıp granit dağın tepesine baktı. Ben bagajda aletlerle oyalanıp cep telefonumun sinyal alıp almadığına baktım.

Omzumun üzerinden, "Yağmur yağacak," dediğini duydum.

"Evet, hadi gidelim."

Ona feneri ve küreği verdim, tünelin ağzına yaklaştık.

"Bunu ödeyecek," dedi Lindell.

Başımı salladım. Lawton Cross'a bunun bedelini hayatının her günü ödediğini söyleme zahmetine girmedim.

Tünel büyüktü. Shaquille O'Neal omzunda Wilt Chamberlein olduğu halde yürüyebilirdi burada. 35 yıl önce içinde emeklediğim bayat kokulu, klostrofobik sistem yoktu artık. İçerinin havası temizdi. Temiz bir kokusu vardı, iki üç metre yürüdükten sonra fenerlerimizi yakıp on beş metre kadar daha yürüdük. Giriş artık görünmüyordu. Cross'un talimatlarını hatırlayıp sağ taraftan ağır ağır ilerledim.

Esas mağaraya geldiğimizde durduk. Uç ayrı tünel vardı. Fenerimi üçüncüye doğrulttuğumda burası olduğunu anladım. Sonra fenerimi kapatıp Lindell'dan da aynı şeyi yapmasını istedim.

"Neden? Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Yalnızca bir saniyeliğine kapat şunu."

Kapattı. Gözlerimin karanlığa alışması için bir an bekledim. Görüşüm netleşince kayalık duvarların ve çıkıntılı yüzeylerinin hatlarını görür oldum.

"Ne var?" diye sordu Lindell.

"Kayıp ışık. Kayıp ışığı görmek istiyorum."

"Ne?"

"Her zaman bulabilirsin. Karanlıkta, yeraltında bile."

Işığı Lindell'in yüzüne tutmamaya çalışarak fenerimi tekrar yaktım. Üçüncü tünele doğru yürüdük.

Bu kez başımızı eğmemiz ve tek tek yürümemiz gerekiyordu. Kısa süre sonra dar ve sıkışık tünel sağa kıvrıldı ve az sonra ilerideki ışığı gördük. Bir açıklığa gelmiştik. Onlarca yıl önce keskiyle yontulan granit stadyumdaydık. Şeytanın kâsesi.

Zaman içinde kâsenin dibi erimiş granit parçaları ve tozuyla dolmuştu. Çalıların kök salabileceği ve bir cesedin saklanabileceği kalınlıktaydı bu katman. Dorsey ve Cross, Antonio Markwell'i burada bulmuşlardı. Ve daha sonra Marty Gessler için tekrar gelmişlerdi buraya.

Üç yıl önceki gece Marty Gessler'ın ne kadar süre hayatta kaldığını düşündüğümü fark ettim. Son uykusuna yatacağı yere silah zoruyla mı getirilmişti, yoksa zaten ölmüş ve sürüklenerek mi getirilmişti?

İki cevap da rahatlatıcı değildi. Tünelden açıklığa çıkan Lindell'a baktım. Yüzü bembeyazdı. Onun da aynı şeyi düşünüyor olabileceğini tahmin ettim.

"Nerede?" diye sordu.

Ondan uzaklaşıp yeri taradım ve sonra gördüm.

Granit yüzeydeki sarı kahverengi çalıların üzerinde minik beyaz bir haç vardı.

"İşte orada."

Lindell önden gidip hızla haça ulaştı. Bir saniye bile düşünmeden alıp bir kenara fırlattı. Ben oraya vardığımda küreğini toprağa daldırmıştı bile. Haça baktım. Eski bir tahta parçasından yapılmıştı. Ortasında oğlanın fotoğrafı vardı. Lolipop çubuklarıyla çerçevelenmiş bir okul fotoğrafıydı bu. Antonio Markwell

bu hayattan ve bu yerden gideli çok olmuştu, ama ailesi burayı kutsal bir yer olarak işaretlemişti.

Dorsey ve Cross burayı kullanmıştı, çünkü bir daha kimse tarafından rahatsız edilmeyeceğini biliyordu.

Eğilip minik haçı aldım. Granit duvara dayadım.

Sonra küreğimle çalışmaya giriştim.

Küreklerle gerçekten kazmamız gerekmiyordu.

Yalnızca yüzeyi temizliyorduk, ikimiz de içgüdüsel olarak küreği çok derine sokmada isteksiz davranıyorduk.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde onu bulduk.

Lindell kürekle yaptığı son hareketle kalın naylondan ceset torbasına ulaştı. Kürekleri bir kenara koyup bakmak için çömeldik. Naylon duş perdesi gibi şeffaftı, içindeki elin hatları seçiliyordu. Minik bir eldi bu. Bir kadın eli.

"Tamam, Roy, onu bulduk. Belki artık buradan çıksak iyi olur. Bazı yerlere telefon açalım."

"Hayır, bunu ben yapmak istiyorum. Ben..."

Sözlerini bitirmedi. Elini göğsüme koyup beni yavaşça geriye itti. Sonra diz çöküp elleriyle kazmaya başladı. Kolları hızla hareket ediyor, sanki onu boğulmaktan kurtarabilirmiş gibi zamana karşı yarışıyordu.

Arkasından, "Üzgünüm, Roy," dedim ama beni duyduğunu sanmıyorum.

Birkaç dakika içinde naylonun büyük bölümünü ortaya çıkardı. Yüzünden kalçalarına kadar. Görünüşe göre naylon çürümeyi yavaşlatmış, ama durdurmamıştı.

Havaya küflü bir koku yayıldı. Biraz daha yaklaşıp Lindell'in omzunun üzerinden baktığımda Ajan Martha'nın üzerinde giysileriyle, kolları önünde kavuşturulmuş olarak naylona sarıldıktan sonra gömülmüş olduğunu gördüm. Naylonun ardından yüzünün yalnızca yarısı görünüyordu. Gerisi kararmıştı; naylonun katlan

arasında kan vardı. Onu kafasına bir kurşun sıkarak öldürdüklerini tahmin ettim.

"Bilgisayarı burada," dedi Lindell.

Görmek için ileri çıktım. Dizüstü bilgisayarını görebiliyordum. Başka bir naylona sarılıp göğsüne konmuştu.

"Simonson bağlantısı bu bilgisayarda," dedim, bu artık iyice aşikâr olmasına rağmen. "Bu onların kozuydu.

Cesedi ve bilgisayarı ulaşabilecekleri bir yere saklamak istediler. Bunun Simonson'ı ve diğerlerini hizaya sokacağını düşündüler. Ama yanıldılar."

Lindell'in omuzlarının sarsıldığını gördüm, ama artık kazmadığını biliyordum.

"Bana bir dakika izin ver, Harry," dedi sesi titreyerek.

"Tabi, Roy. Ben arabaya gidip bir iki kişiyi arayacağım. Cep telefonum arabada kaldı."

Yalan söylediğimi anlamış olsa da itiraz etmedi.

Fenerlerden birini alıp geriye yürüdüm. Dar tünelden geçerken arkamdaki koca adamın ağladığını duydum.

Nedense tünelden geçerken sesin şiddeti artıyordu. Sanki

Lindell yanımdaydı. Sanki kafamın içindeydi. Daha hızlı yürüdüm. Esas kanala geldim ve çıkışa varana kadar neredeyse koşar adım yürür olmuştum. Sonunda dışarı aydınlığa çıkabildiğimde yağmur yağıyordu.

45

Ertesi gün öğleden sonra Burbank'ten Las Vegas'a giden bir jete bindim. Hâlâ evime girmeme izin verilmiyordu ve zaten artık oraya girmek isteyip istemediğimi de bilmiyordum. Hâlâ soruşturmanın önemli bir parçasıydım, fakat kimse bana kentten ayrılmamamı söylememişti. Zaten böyle şeyleri yalnızca filmlerde söylerlerdi.

Uçak her zamanki gibi doluydu. Açgözlülüğün mabetlerine giden insanlardı bunlar. Giderken para ve umut depolarını da birlikte götürüyorlardı. Simonson'ı, Dorsey'i, Cross'u ve Angella Benton'ı düşünüp açgözlülük ve şansın hayatlarının hangi bölümlerini oynadığını merak ettim. Çoğunlukla Marty Gessler'ı ve kötü talihini düşündüm. Uç yıldan uzun bir süre boyunca kötü bir yerde çürümeye bırakılmıştı. Yalnızca bir polise telefon açmıştı ve bu kendi sonunu hazırlayan şey olmuştu, iyi niyet. Güven. Ne biçim bir yol. Ne harika bir dünya.

Bu kez McCarran'dan bir araba kiralayıp trafikte kendim boğuşmayı tercih ettim. Lindell'in plaka numarasından bulduğu adres şehrin kuzeybatısındaydı.

Neredeyse şehrin yayıldığı en uç noktadaydı. En azından şimdilik. Yeni inşa edilmiş büyük bir evdi burası. Fransız taşra evleri stilindeydi. Ya da ben öyle sanıyordum. Bu tür şeylerde o kadar iyi değilimdir.

İki arabalık garajın kapısı kapalıydı, ama öndeki göbekte benim daha önce görmediğim bir araba duruyordu. Beş yaşında bir Toyota'ydı ve oldukça yol kat etmişti. Bunu anlayabiliyordum. Bu tür şeylerde iyiyimdir.

Göbeğin tepe noktasına park edip yavaşça aşağıya indim. Bilmiyorum, belki de eğer acele etmezsem birisinin kapıyı açıp beni içeri davet edeceğini filan bekliyordum herhalde.

Ama böyle bir şey olmadı. Kapıya gidip düğmeye basmak zorunda kaldım. Belki içeri de zorla girmek zorunda kalırdım. Mecazi anlamda yani, içeride bir çan sesinin yankılandığını duyup bekledim. Tekrar çalmadan önce kapıyı bir kadın açtı. Altmışlı yaşlarda görünen bir Latindi bu. Ufak tefekti ve nazik, ama yıpranmış bir yüzü vardı. Yüzümdeki yanık izleri yüzünden bana acımış gibi bakıyordu. Üniforma filan giymiyordu, ama hizmetçi olduğunu tahmin ettim.

Eleanor ve bir hizmetçi. Bunu hayal etmede zorlandım.

"Eleanor Wish burada mı?"

"Kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

İngilizcesi iyiydi ve çok hafif bir aksanı vardı.

"Kocası olduğumu söyleyin."

Gözlerindeki paniği görünce aptallık ettiğimi fark ettim.

"Eski kocası," dedim hemen. "Ona yalnızca Harry'nin geldiğini söyleyin."

"Lütfen bekleyin."

Başımı salladım, kapıyı kapattı. Üstelik kilitledi.

Beklerken sıcağın giysilerime işleyip kafatasıma nüfuz ettiğini hissedebiliyordum. Güneş her yandan parlak bir şekilde yansıyordu. Neredeyse beş dakika geçtikten sonra kapı tekrar açıldı. Bu kez Eleanor karşımda dikiliyordu.

"Harry, iyi misin?"

"İyiyim."

"Televizyonda her şeyi gördüm."

Başımı salladım.

"Marty Gessler olayı çok üzücü."

"Ya."

Aradan uzun bir süre geçtikten sonra tekrar konuştu.

"Burada ne arıyorsun, Harry?"

"Bilmiyorum. Yalnızca seni görmek istedim."

"Burayı nasıl buldun?"

Omuz silktim.

"Ben dedektifim. Yani en azından öyleydim."

"Önce aramalıydın."

"Biliyorum. Pek çok şey yapmalıydım, ama yapmadım, Eleanor. Özür dilerim, tamam mı? Her şey için üzgünüm. Beni içeri alacak mısın, yoksa burada güneşte eriyeyim mi?"

"İçeri girmeden söylemeliyim ki, ben böyle olsun istemiyordum."

Geri çekilip kapıyı açarken göğsümde büyük bir baskı hissettim. Elini hoş geldin anlamında kaldırdı. Uç farklı yöne giden kemerli antreye girdim.

"Böyle olmasını istemediğin şey ne?" diye sordum.

"Oturma odasına gidelim," dedi.

Ortadaki kemerli bölümden geçip güzel ve hoş

bir şekilde döşenmiş büyük bir salona girdik. Köşede gözlerime minik bir piyano takıldı. Eleanor piyano çalmıyordu, ama beni terk ettikten sonra başlayıp başlamadığını bilmiyordum.

"İçecek bir şey ister misin, Harry?"

"Hımm, su iyi olurdu. Dışarısı çok sıcak."

"Her zaman öyledir. Burada bekle, hemen geliyorum."

Başımı salladım, beni bırakıp gitti. Etrafıma bakındım. Mobilyaların hiçbirini bir kez ziyaret ettiğim apartman dairesinden hatırlamıyordum. Her şey farklı, her şey yeniydi. Odanın arka duvarı havuz alanına açılan sürgülü kapılardan oluşuyordu. Havuzun etrafında çocuklu yetişkinlerin önlem olarak koyduğu güvenlik çitlerinden olduğunu gördüm.

Birden Eleanor'un esrarlı hareketleri aydınlanmaya başladı. Aptalca cevapları, açılmayan bagaj kapağı, insanlar bagajlarında katlanır çocuk arabaları taşırlardı. Çocuklu insanlar.

"Harry?"

Döndüm. Eleanor karşımda dikiliyordu. Ve yanında koyu renk saçlı ve gözlü küçük bir kız vardı. El ele tutuşmuşlardı. Eleanor'dan küçük kıza, Sonra tekrar Eleanor'a baktım. Kız Eleanor'un yüz hatlarına sahipti.

Saçlarında aynı dalga, aynı dolgun dudaklar, aynı nokta burun. Tavırlarında bir benzerlik vardı. Bana bakışlarında da.

Ama gözler Eleanor'un değildi. Bunlar aynaya baktığımda gördüğüm gözlerdi. Benden geliyorlardı.

Birden içimi büyük bir duygu fırtınası kapladı.

Hepsi iyi değildi. Ama şimdi gözlerimi kızdan alamıyordum.

"Eleanor…?"

"Bu Maddy."

"Maddy?"

"Madeline'in kısaltılmışı."

"Madeline. Kaç yaşında?"

"Neredeyse dört."

Zihnim hızla geri gitti. Eleanor sonsuza kadar gitmeden önce son kez ne zaman birlikte olduğumuzu düşündüm. Tepedeki ev-deydi. O zaman olmuş olabilirdi.

Eleanor düşüncelerimi okuyor gibiydi.

"Sanki öyle olması gerekiyordu. Sanki bir şey bizim hiçbir zaman ayrılmamamız için…"

Sözlerini bitirmedi.

"Neden bana söylemedin?"

"Doğru zamanı bekledim."

"Bu ne zaman olacaktı?"

"Şimdi, galiba. Sen dedektifsin. Herhalde senin bulmanı bekledim."

"Bu doğru değil."

"Doğru ne olurdu ki?"

İçimde ikiz roketler uçuyordu. Birisi geride kırmızı bir iz bırakıyordu. Diğeri yeşil. Farklı önlere gidiyorlardı. Biri öfke, diğeri sıcaklıktı. Biri kalbin karanlık derinliklerine, kabımı içine tamamen daldırabileceğim, karşılıklı suçlamalar ve intikamla dolu şeytanın kâsesine gidiyordu. Diğeri bütün bunlardan uzaklaşıyordu. Cennet Yolu'na gidiyordu. Aydınlık, mutlu günler ve

karanlık kutsal gecelere. Kayıp ışığın geldiği yere gidiyordu. Kayıp ışığıma.

Bir yolu seçebileceğimi, ama ikisini de seçemeyeceğimi biliyordum. Bakışlarımı kızdan Eleanor'a çevirdim. Yüzünde yaşlar vardı, ama gülümsüyordu. O zaman hangi yolu seçeceğimi, kalpteki şeylerin sonu olmadığını biliyordum. Öne çıkıp kızın karşısında çömeldim. Küçük tanıklarla uğraştığımdan onlara onların seviyesiyle yaklaşmanın en iyisi olduğunu biliyordum.

"Merhaba, Maddy," dedim kızıma.

Yüzünü çevirip annesinin bacağına sokuldu.

"Ben çok utangacım," dedi.

"Bu önemli değil, Maddy. Ben de oldukça utangacımdır. Elini tutabilir miyim?"

Annesinin elini bırakıp bana uzattı. Elini tuttum.

Minik parmaklarıyla işaret parmağımı sardı. Dizlerimi yere dayayıp topuklarımın üstüne oturdum. Bana yan gözle şöyle bir bakarken korkmuş görünmüyordu.

Yalnızca tedbirliydi. Öteki elimi uzattım, o da uzatıp parmağımı aynı şekilde tuttu.

Öne doğru eğilip minik yumruklarını kaldırıp kapalı gözlerime koydum. O anda bütün esrarın çözüldüğünü biliyordum. Evimdeydim. Kurtulmuştum.

SON